Abba Hillel Silver Collection Digitization Project

Featuring collections from the Western Reserve Historical Society and
The Jacob Rader Marcus Center of the American Jewish Archives

MS-4787: Abba Hillel Silver Papers, 1902-1989.
Series VIII: Scrapbooks, 1902-1964, undated.
Sub-series A: Clippings Scrapbooks, 1902-1964, undated.

Reel	Box	Folder
232	117	79

Clipping scrapbook, 1961 April - 1963 November.

Western Reserve Historical Society
10825 East Boulevard, Cleveland, Ohio 44106
(216) 721-5722
wrhs.org

American Jewish Archives
3101 Clifton Avenue, Cincinnati, Ohio 45220
(513) 487-3000
AmericanJewishArchives.org

לאַנדסמאַנשאַפטען וועלען באַערן דר. סילווער פאַר אַרבייט לטובת ישראל

Day Journal 4-30-61

דער באַרימטער ציון פירער וועט האַלטען גרויסע פּראָגראַמאַטישע רעדע אויף ישראל באָנד באַנקעט. — גראַנדיעזע פייערונג לכבוד ישראל'ס בר־מצוה אין סטאַטלער הילטאָן. — דר. אבא הלל סילווער וועט אַנצייכענען די קעגנזייטיגע באַציאונג צווישען ישראל און אַמעריקאַנער אידענטום. — וועט באַקומען ערשטע פראַטערנאַלע אויסצייכענונג.

דריי טויזענט לאַנדסמאַנשאַפטען, פראַטערנאַלע אָרדענס און פאָלקס־אָרגאַניזאַציעס גרייטען א גראַנדיעזע באַערונג פאַר דר. אבא הלל סילווער, פאַר זיינע היסטאָרישע פאַרדינסטען פאַר דער אַנטשטייאונג פון מדינת ישראל, האָט אַנאָנסירט מר. אַסיפ וואָלינסקי, טשערמאַן פון דער לאַנדסמאַנשאַפטען דיוויזיע ביי דער ישראל באָנד־אָרגאַניזאַציע.

דער באַנקעט וועט פאָרקומען מיטוואָך אָוונט, דעם 7־טען יוני, אין סטאַטלער הילטאָן האָטעל, אין ניו יאָרק. דאָס וועט זיין א גרויסע מאַניפעסטאַציע פאַר'ן באַרימטען ציון־פירער און פאַר דעם אַלעמען וואָס ער שטעלט מיט זיך פאָר, און פאַר וואָס ער האָט געווידמעט א לעבען פון איבערגעגעבענער און דערפאָלגרייכער טעטיגקייט.

דר. סילווער וועט אויך באַערט ווערען אַלס טשערמאַן פונ'ם באָאַרד אָוו גאַווערנאָרס פון דער ישראל באָנד־אָרגאַניזאַציע, דעם הויפּט־אינסטרומענט פון דער פינאַנציעלער הילף פונ'ם אַמעריקאַנער אידענטום פאַר ישראל'ס אויפבוי.

איפ'ן באַנקעט וועט דר. סילווער באַקומען צוגעטיילט דעם ערשטען „אַוואָרד" פון דער פראַטערנאַלער דיוויזיע און פון די לאַנדסמאַנשאַפטען פאַר זיינע היסטאָרישע פאַרדינסטען.

רעגירונגס־פירער פון מדינת ישראל, קאָנגרעסלייט און פירנדיגע פערזענלעכקייטען וועלען זיך באַטייליגען אין אָפּגעבען כבוד דעם טריביון פון אַמעריקאַנער אידענטום, דעם וואָרט־זאָגער פאַר ציון און פאַר די העכסטע הומאַניטאַרע אידעאַלען.

דער ערען־גאַסט וועט אַרויסטרעטען מיט א וויכטיגער פּראָגראַם־רעדע, אין וועלכער ער וועט אַנצייכענען די געגנזייטיגע באַציאונגען צווישען מדינת ישראל און דעם אַמעריקאַנער אידענטום. דר. סילווער וועט אויך רעדען וועגן די אויפגאַבען פון די אַמעריקאַנער אידען און זייערע פירער פאַר'ן קיום און אויפבלי פון היגען אידענטום און פאַר מדינת ישראל, דורך פאַרשטאַרקען די אינוועסטמענטס אין ישראל'ס ווירטשאַפט דורכ'ן ישראל באָנד, דעם גרויסען פאַקטאָר פון דעם וואונדערליכען פאָרשריט פון ישראל'ס עקאָנאָמיע.

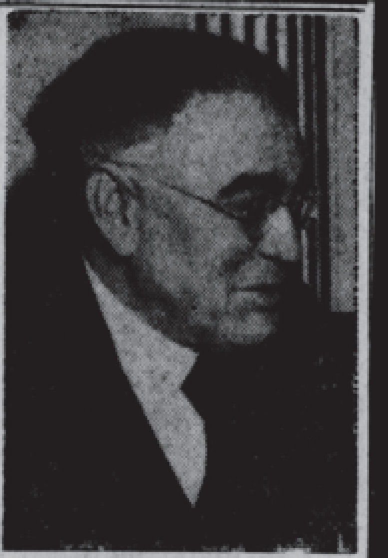

דר. אבא הלל סילווער

THE DAY-JEWISH JOURNAL

5-15-61

לאַנדסמאַנשאַפטען אָרגאַניזאַציעס רופען צו באַטייליגען זיך אין יקבלת פנים פאַר דר. אבא הלל סילווער

באַשליסען פאַרוואַנדלען פייערונג אין גראַנדיעזע פאָלקס מאַניפעסטאַציע פאַר ישראל. — דער באַרימטער ציון־פירער, פאָרזיצער פון באָרד אָוו דירעקטאָרס פונ'ם ישראל באָנד, וועט באַקומען ערשטען אַוואָרד פון דער פראַטערנאַלער באָנד אָפּטיילונג.

„ווען מיר פייערן ישראל'ס בר מצוה דאַרפען מיר דערמאָנען און געדענקען די פירער, וועלכע האָבען געהאָלפען דער אַנטשטייאונג פון דער אידישער מדינה מיט זייער תּמיזע און איבערגעבענקייט". האָבען דערקלערט אין זייער ווענדונג די נאַציאָנאַלע אָפיסערס פון די לאַנדסמאַנשאַפטען, פראַטערנאַלע אָרדענס און פאָלקס אָרגאַניזאַציעס. „און ווער צווישען אַמעריקאַנער אידען האָט נאָך אַזוי פיל זיך געווידמעט דער אידייע און דער אַרבעט פאַר דער מדינה ווי דר. אבא הלל סילווער? ער איז עס געווען אין משך פון יאָרצענדליגער דער גרויסער וועקער, וואָס האָט גערופען און געמאָנט פאַר ציון. און אין די גורל שעה'ן פאַר אונזער שווער געפּראַוועטען פאָלק, איז ער געווען דער טרייער טריבון, וועלכער האָט אויסגעדריקט פאַר די פעלקער פון דער וועלט, פון דער פּלאַטפאָרמע פון דער יו. ען. אונזערע טיפסטע בענקענישען און אונזערע הייסעסטע שטרעבונגען. ער איז געווען דער מוטיגער מאַנער פון א היים פאַר די נאָך ציון בענקענדיגע, פאַר מדינת ישראל", האָבען דערקלערט די לאַנדסמאַנשאַפטען פירער.

דעריבער איז עס מער רעכט, אַז ווען ישראל האָט דערגרייכט דאָס בר מצווה יאָר, זאָלען מיר אויסדריקען אַנערקענונג פאַר איינעם, וועלכער איז געשטאַנען אין דער ערשטער פּאָזיציע פון קאַמף און געראַנגעל פאַר דער מדינה. און צי איז נאָך פאַראַן א פּאַס־גערער אופן אויסצודריקען די דאָזיגע אַנערקענונג פאַר דר. סילווער ווי דורך באַרשטאַרקען אונזערע אָנשטרענגונגען פאַר דער פאַרטנערשיפּ צווישען אַמעריקאַנער אידען און ישראל ישוב דורכ'ן ישראל באָנד".

ווערט געזאָגט אין אָט דער ווענדונג צו די לאַנדסמאַנשאַפטען און אָרדענס זיך צו באַטייליגען אין דעם קבלת פנים פאַר'ן גרויסען ציון־פירער מיטוואָך, דעם 7טען יוני, אין סטאַטלער הילטאָן האָטעל. דער באַנקעט ווערט געספּאָנסאָרט דורך דער פראַטערנאַלער אָפּטיילונג פון דעם ישראל באָנד.

רעזערוואַציעס ביי מר. יחיאל ראַבעקירער, דירעקטאָר, פראַטערנאַלע אָפּטיילונג ביים באָנד. טעל.: אָר 7-9650 און אָר 7-1333, אויך זונטאָג.

מר. אַסיפ וואָלינסקי, טשערמאַן פון דער אָפּטיילונג, האָט אויסגעדריקט א דאַנק צו די דערמאָנטע קערפּערשאַפטען פאַר זייער וואַרימען אָפּרוף צום סילווער באַנקעט.

צווישען די אָפיסערס פון די דערמאָנטע אָרגאַניזאַציעס, וואָס האָבען אַרויסגעלאָזט די ווענדונג, זיינען פאָלגענדע פּראָמינענטע עסקנים: הײמאַן י. פלינער, נשיא פון דער בני ציון, ציוניסטישע פראַטערנאַלע אָרגאַניזאַציע; דר.

Founders Awards Presented To 13 At Israel Independence Fete Here

Chicago Sun-Times 5-18-61

Founders of Israel awards were presented to 13 persons at a 13th anniversary celebration of Israel's independence Wednesday night at McCormick Place, the city's lakefront exposition center.

Four Chicagoans were among those honored by the bar mitzvah ceremony for the young state, sponsored by the Committee for the sale of Bonds of Israel.

A special surprise award went to Jacob M. Arvey, Chicago lawyer and Democratic political leader.

The other Chicagoans honored are William L. McFetridge, labor leader; Max Bressler, president of the Zionist Organization of America, and Jacob R. Sensibar, president of Technion University in Israel.

Clay Among Recipients

Other awards went to Gen. Lucius D. Clay (ret.), chairman of Continental Can Co.; Richard Tucker, Metropolitan opera tenor; Dr. Nelson Glueck, head of the Jewish Reform Movement; James G. McDonald, first U.S. ambassador to Israel.

Also, Mordecai Kaplan, noted Jewish scholar and leader of the Jewish Reconstruction Movement; Walter P. Reuther, president of the United Auto Workers; Abraham Feinberg, president of the Israel Bond Organization; Mayor Robert F. Wagner of New York and Mrs. Eleanor Roosevelt, widow of former President Franklin D. Roosevelt.

Reuther, Feinberg and Mrs. Roosevelt received their awards in absentia.

Silver Main Speaker

In the principal address, Rabbi Abba Hillel Silver, chairman of the board of governors of the Israel Organization, said:

"The only way Israel can ever embrrass the Jews of the United States or of the world is by not living up to its promise of a free and just society. The only way the Jews of the world can embarrass Israel is by withholding from the pioneers the tools which they require to build the state."

Rabbi Silver attacked "Jewish anti-Zionists," specifically the American Council for Judaism.

"The name of the organization," he said, "is a camouflage for self-hate, apostasy and betrayal."

He also criticized British historian Arnold Toynbee. In Toynbee's view, he said, "Judaism is now a unique and quite exalted religion, which, if it could be separated from the Jews, would have a great future in the world."

The rabbi said that Israel has rebuilt now for the third time its national home, which was twice destroyed, and that "this should give the historian some clue to the character of this unique people, the creator and protagonist through the ages of a unique faith, both of whom survived together all the wars and weathers of the centu."

Accepting his award, Wagner said, "It is traditional to note that bar mitzvah marks the commencement of a new era in fruitful young lives.

"So I say—so be it with Israel. Let this hour herald the commencement of new frontiers of peace and brotherhood for you of Israel and for all men."

Mayor Daly described Israel's progress as "miraculous" and said the young state "can look to the future with confidence, for it will always have the support of liberty-loving people everywhere."

Robert Merrill, Metropolitan Opera Company baritone, and Hanna Aharoni, a popular singer in Israel, were featured in a historical pageant tracing the search of Jews for their homeland.

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

CHICAGO — ישראל — שיקאַגאָ

The Day-Journal 5-14-61

גראַנדיעזע

ישראל בר־מצוה פייערונג

מיטוואָך, דעם 17טען מאַי, 8 אַזייגער אין אָוונט

מעקאָרמיק פּלעיס טעאַטער

„פאַונדערס אָוו איזראעל אַוואָרד"

וועט פּרעזענטירט ווערן צו:

מרס. עלענאָר רוזוועלט

מעיאָר ראָבערט וואַגנער (פון ניו יאָרק)

וואַלטער רוטער

גענעראַל לוסיוס קליי

ריטשאַרד טאַקער

דר. נעלסאָן גליק

מאַקס ברעסלער

דזשעימס ג. מעקדאָנאַלד

מוזיקאַלישע פּראָגראַם:

ראָבערט מערילל

חנה אהרוני

די פּיביך טענצער

הלוי כאָר

חזנים אַנסאַמבל פון שיקאַגאָ

און בר־מצוה קינדער

פּראַצעסיע פון:

שיקאַגאָער רבנים

שיקאַגאָער חזנים

עווערעט קלאַרק, דירעקטאָר

גאַווערנאָר אָטאָ קערנער, מעיאָר ריטשאַרד דזש. דעילי

קאָ־פאָרזיצערס

לואיס זאַהן, אַלגעמיינער פאָרזיצער

ניימען שוואַרץ, פעסטיוואַל פאָרזיצער

עהרען רעדנער:

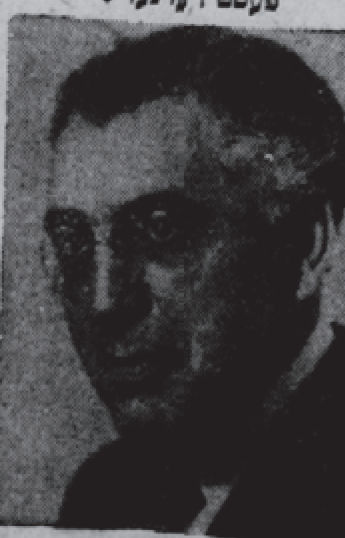

ראַבביי

אבא הלל סילווער

אײנטריט דורך קויפען ישראל רעגירונג באָנדס

פאַר אינפאָרמאַציע און רעזערוואַציע רופט ישראל באָנד אָפיס:

69 W. Washington Street, Chicago 2, Ill. FInancial 6-3857

3

Ohio Rabbi Will Talk To Grads

5-21-61
Austin American

DR. ABBA HILLEL SILVER

Rabbi Abba Hillel Silver, who has served 42 years as spiritual leader of the Temple in Cleveland, Ohio, largest Reformed Jewish congregation in the US will deliver The University of Texas baccalaureate address Saturday, June 3.

The ceremony, to which degree candidates and their families and friends are invited, will be held at 11 a. m. in Hogg Auditorium.

The Rev. Robert J. Murphy, CSP, Newman Foundation director at the University, will deliver the invocation. The scripture lesson will be read by Rabbi Charles Mintz of Temple Beth Israel, Austin. The Rev. Thomas P. Lovett, University Presbyterian Church associate minister, Austin, will deliver the benediction.

The baccalaureate sermon from year to year is rotated among ministers representing Protestant, Catholic and Jewish faiths.

Dr. Silver, who is regarded as the foremost spokesman of Zionism in the United States, is honorary president of the Zionist Organization of America. He has represented the Zionist movement before the United Nations General Assembly and was one of the leaders responsible for the establishment of the State of Israel.

He has served as chairman of the American section of the Jewish Agency for Israel and of the American Zionist Emergency Council. Recently, he was named one of the 12 leading preachers in the US by Life magazine.

Dr. Silver was graduated from Hebrew Union College and was ordained in 1915.

V. XXXIII

דר. אבא הלל סילווער
באַרימטער ציון פירער וועט באערט ווערן
פון אידישע פאלקס ארגאניזאציעס

ניו יאָרקער אידן וועלען אָפּגעבן כבוד דעם גרויסען פירער אבא הלל סילווער

פון מאָריס וויינבערג
ארויסגעבער פון „מאָג־מאָרגען זשורנאל"

The Day - Journal 6-2-61

מיין הארציגער רוף איז געווענדעט צו אלע אידישע פאלקס־ארגאניזאציעס אין ניו יארק אפצוגעבן כבוד קומענדיגען מיטוואך דעם גרויסען ציוניסטישען פירער מיין חשובן און ליבען פריינט דר. אבא הלל סילווער.

דר. סילווער האט געשפילט א היסטארישע ראלע אין דעם קאמף פאר דער אידישער מדינה. און ניו יארקער אידען זענען אים שולדיג דעם דאנק און די אנערקענונג, וואס וועט אים — ווי איך בין זיכער — אויסגעדריקט ווערען קומענדיגען מיטוואך ביי דער גרויסער מאסען־פייערונג אין סטאטלער־הילטאן האטעל פאר די ישראל־באנדס.

איך האב געהאט דעם כבוד און דעם זכות צו ארבעטען נאענט צוזאמען מיט אלע אמעריקאנער ציוניסטישע פירער פאר דער פארווירקליכונג פון אונזער אידעאל. פון די ערשטע צייטען אן פון דער ציוניסטישער באוועגונג. פון דר. יהודה לייב מאגנעס ביז דר. סטיפען ס. ווייז האב איך, א־נאיינעם מיט זיי, דורכגעמאכט די שווערע אנשטרענגונג ארויסצופירען דעם ציוניזם אויף דער אידישער גאס אין אמעריקע און אריינציען די גרויסע מאסען פון אמעריקאנער אידענטום אין דער פאלקס־באוועגונג פאר ווידעראויפלעבען די אידישע מדינה.

און דאן איז געקומען די אנטשיידענע תקופה, ווען דר. אבא הלל סילווער האט אינאיינעם מיט דר. עמנואל ניומאן זיך געשטעלט אין שפיץ פון דעם לעצטען גרויסען היסטארישען קאמף פאר דער באגייאונג פון מדינת ישראל. איך בין געשטאנען מיט דר. סילווער׳ן אין דעם קאמף און איך האב געהאט די מעגליכקייט זיך צו איבערצייגען פון דער נאענט אין דער גרויסקייט און אין דער שטארקער ווירקונג, וואס ער האט געהאט מיט זיין טיפען גלויבען און אנטשלאסענקייט צו דערפירען דעם קאמף פאר ישראל ביז צו דעם ענדגילטיגען זיג. קיינער און קיין שום שטערונג האט אים נישט געקאנט אוועקנעמען פון דער פירערשאפט אין דעם קאמף פאר דער אידישער מדינה, סיי אין דער יו״ען, סיי אין וואשינגטאן און סיי אין דער עפענטליכער מיינונג פון אונזער גרויסער אמעריקע.

מיט הערליכען אידישען שטאלץ, מיט אומגעהויערער געטריישאפט און מוט, מיט דעם פארנעם און שוואונג פון א גרויסען פאליטישען פירער פון זיין פאלק האט דר. אבא הלל סילווער אינספירירט אונז אלעמען אריינצווארפען זיך אין דעם קאמף און נישט אפלאזען און נישט רוען ביז די באגייסטע אידישע מדינה וועט פראקלאמירט ווערען.

אין דער געשיכטע פון אונזער פאלק וועט פארשריבען ווערען, אז דאס גרויסע געשעעניש פון ה׳ אייר, תש״ח, 14־טער מאי, 1948 — די ווידעראויפלעבונג פון מדינת ישראל — איז אין א גרויסער מאס געקומען א דאנק דר. אבא הלל סילווער׳ן און זיין פירערשאפט אין אמעריקע אין דעם קאמף פאר ישראל.

ניו יארקער אידען וועלען אים דערפאר קומענדיגען מיטוואך באערען ביי א גרויסער פאלקס־פייערונג פון דער פראטערנאלער אפטיילונג פון דער ישראל־באנדס ארגאניזאציע. איך רוף די פארשטייער און מיטגלידער פון די אידישע לאנדסמאנשאפטען און די פאלקס־ארגאניזאציעס צו באטייליגען זיך מאסענווייז אין דער פייערונג לכבוד דר. אבא הלל סילווער׳ן. דער גרויסער אידישער פירער האט פארדינט דעם גרויסען כבוד. וואס וועט אים צוגעטיילט ווערען אין נאמען פון גאנצען אידישען ניו יארק.

ניו יארק אידן ערען דר. אבא הלל סילווער

Day-Journal 6-5-61

דר. אבא הלל סילווער

דעם מאנטאג אווענט קומט פאר אין ניו יארק א באנקעט פאר דר. אבא הלל סילווער. דאס איז דער קבלת פנים, איינגעארדענט פון די לאנדסמאנשאפטען ביים ישראל־באנד פאר׳ן גרויסען ציון־פירער.

דאס איז נישט א באנקעט, ווי אלע באנקעטען; דאס איז א באַ

דר. אבא הלל סילווער
באַרימטער ציון פירער וועט באערט ווערן פון אידישע פאלקס ארגאניזאציעס

זונדערע געשעעניש, מיט א באזונדערער באדייטונג; א גרויסע דערמאנונג וועגען א תקופה און וועגען א פערזענליכקייט, וואס ביידע טארן נישט פארגעסען ווערען.

דאס דאזיגע דערמאנען איז נישט בלויז א מענשליכע פליכט פון דאנקבארקייט; דאס איז נישט נאר א נאציאנאלער חוב פון הכרת טובה; דאס איז אויך נויטיג, כדי מיר זאלען נישט פארלירען די ... ווע. ... פּצראצאציע וואו מיר האַלטן, וואס מיר האבען דערגרייכט, און וואס מיר קאנען און דארפען דערגרייכען, טארען מיר נישט פארגעסען פון וואנען מיר קומען, ווי אזוי האט עס אויסגעזען פריער, בלויז מיט א 13־14 יאר צוריק.

אין יענע היסטארישע טעג...

און כדי דאס צו געדענקען, דארף מען געדענקען די היסטארישע ראל פון דר. סילווער אין אויפוועקן דאס אמעריקאנער אידענטום פאר ארץ־ישראל; אין אויפטרייסלען דאס דרימלענדיגע געוויסן פון דער וועלט, און אנשפאנען אלע כוחות, אלע אנשטרענגונגען אין גורל׳דיגן מאמענט, וואס האט דעצידירט וועגן אויפקום פון מדינת־ישראל.

מיר לעבען איצט איבער טעג פון געדענקען. נישט קיין יום הזכרון איז עס, נאר טעג און וואכען — און יארען — פון זכרון, וואס דער משפט אין ירושלים האט אויפגעוועקט אויף קיינמאל נישט ווידער צו פארשווינדען, די פיין און דער ווייטאג פון גרויליגען אומקום דורך די דייטשען, ימ״ש, שניידט זיך איין טיף אין אונזערע נשמות. און אזוי דארף עס זיין.

אבער מיר דארפען אויך געדענקען די טעג פון געראנגל פאר ארץ־ישראל, און די גלאריע און ביטערטר׳יסט פון נצחון.

און מ׳דארף אויך נישט פארגעסן די מענשען, וועלכע האבען אין יענע נאך־חורבן טעג מאביליזירט אלע זייערע כוחות און געדאנקען; אלע זייערע פארבינדונגען און באקאנטשאפטען; אלע זייערע באציאונגען און מעגליכקייטען און איינפלוסען, כדי ס׳זאל קומען באמת א שטיקעל נחמה אויף די ברענענדיגע וואונדן; כדי די אנטרונענע זאלן צוקומען אל המנוחה ואל הנחלה, דורך א אידישער מדינה.

„זייער שענסטע שעה"

איינע פון די צענטראלסטע פערזענליכקייטען אין יענעם היסטארישען געראנגעל, איז געווען — דר. אבא הלל סילווער.

אלס פארזיצער פון דעם ציוניסטישען עמוירדזשענסי קאונסיל; אלס פירער פון אמעריקאנער אידענטום אין קאמף פאר ארץ־ישראל, — און קיינער האט דערמאלט נישט פארלייקענט זיין פירערשאפט אין דעם ענין, — האט ער געשפילט א הויפטראל אין דערגרייכען די יו״ען רעזאלוציע פון׳ם 29טען נאוועמבער, 1947, וועגן דער צעטיילונג פון ארץ־ישראל, וועלכע האט געבראכט די אנטשטייאונג פון דער אידישער מדינה.

די צוגרייטונג דערצו איז געווען א לעבנס־לאנגע, איבערגעגעבענע ארבעט, זינט דער פריעסטער יוגענט, נאך ציון. אבער די דאזיגע ארבעט האט דערגרייכט דעם הויכפונקט אין די יארען זינט דעם סוף פון דער צווייטער וועלט־מלחמה ביז דער אנטשטייאונג פון דער מדינה, ה׳ אייר תש״ח, דעם 14טן מאי, 1948.

ווער געדענקט נישט דר. סילווער׳ס רוף צו דער וועלט, פאר דער יו״ען, אין אקטאבער און נאוועמבער, 194., בעת דער אויסערארדענטליכער יו״ען סעסיע וועגן ארץ־ישראל?

ווער געדענקט נישט זיין היסטארישע רעדע פרייטאג, דעם 14טן מאי, פאר דער יו״ען קאמיטע?

אין „יענער וועלכער צייט, ווען אין מוזעאום־בנין, אין תל־אביב, איז פראקלאמירט געווארען די אידישע מדינה, האט פראקלאמירט די מדינה פאר דער יו״ען און פאר דער גאנצער וועלט, דר. סילווער!

ער האט אויפגעטרייסעלט דער וועלט׳ס געוויסען — וויפיל ס׳איז געבליבען דערפון. ער איז געווען דער גרויסער מאנער און אויך באַוויליגער, פאר׳ן אידישן פאלק.

ווייל נישט בלויז ארטאטארישע קונסט איז דא געווען; זיין קול האט וויברירט מיט׳ן אפגרונט־טיפן צער און צארן פון א חרוב־געווארענעם פאלק, וואס פאדערט א היים. זיין שטים, די שטים פון מיליאנען מארטירער און פון די אנטרונענע היימלאזע, האט געמוזט געהערט ווערען.

לאָמיר עס אים געדענקען!

אבער נישט בלויז זיינע רעדעס האבען געווירקט; ער האט מיט אומדערמידליכע אנשטרענגונגען אנגעקלאפט אין אלע טירען און הערצער — אויך פארשלאסענע און פארשטיינערטע; ער האט אויסגענוצט אלע באציאונגען, האט אנגעווענדט אלע השתדלות׳ן, כדי צוצוקומען צום געגארטען ציל, וועלכער האט געמוזט דערגרייכט ווערען.

ס׳איז נאך צופרי צו דערציילען די אלע פרטים פון חדשים שווערער ארבעט, פון אנצאליגע אינטערווענצעס, בקשות, השתדלות׳ן, — יא, השתדלות׳ן! — ביי די מעכטיגע פון דער וועלט; וועגען די שווערע ראנגלענישען און קאמפען; וועגען די אנטוישונגען און דורכפאלן; וועגען דעם גאנצן שווערען דערנערוונג, וואס האט געפירט סוף־כל־סוף צום טריאומף.

אבער איין זאך קאן מען פארזיכערן: קיין איין טירעל איז נישט דורכגעלאזט געווארען; קיין איין מעגליכקייט נישט פארפאסט; קיין איין געלעגנהייט נישט פארזאמט, וואו ס׳האט געקאנט העלפן, אז ס׳זאל צוקומען נענטער צום ציל.

טאג און נאכט האט דר. סילווער דעמאלט געוואכט און געארבעט — צוזאמען, פארשטייט זיך, מיט אנדערע אידישע פירער און טוער, — צו דערגרייכען די מדינה.

ווי ער וואלט געוואוסט, אז איצט — אדער קיינמאל נישט! ווייל, שטעלט זיך פאר, ווי וואלטען מיר אויסגעזען, ווען היינט קומט די פראגע פאר דער יו״ען פון קרוב 100 פעלקער, צענדליגער פונ׳ם אפרא־אזיאטישען בלאק, קעגנער פון ישראל?! און ווי וואלטן מיר אויסגעזען, ווען אלערליי פרימיטיווע שבטים פון די אפריקאנישע דזשאנגלעס וואלטען געוואונען זייער מלוכה׳שאפט, און אידען וואלטען געבליבען א מלוכה־לאזע, היימלאזע פאלק?!

סילווער האט באנומען, אז די שעה איז א שיקזאל־שעה, און האט זיך, ווי אנדערע, דערהויבען צו די העכסטע אנשטרענגונגען.

פאר עקאנאמישען אויפבוי

צומארגענס, נאך דער פראקלאמירונג פון דער מדינה, האט סילווער אויך באנומען, אז דערמיט האט זיך עס נישט געענדיגט; אז ישראל דארף נאך אנקומען צו דער הילף פון אמעריקאנער אידענטום, פאליטיש און עקאנאמיש.

ער האט געווידמעט זיין גרויסע קונסט אלס טריבון פון אידישען פאלק, און זיין ענערגיע, דער עקאנאמישער הילף פאר ישראל דורכ׳ן ישראל באנד קאמפעין, פון וועלכן ער איז טשערמאן פון דער באארד און גאווערנארס. די לאנדסמאנשאפטען אפטיילונג פונ׳ם ישראל־באנד, וועלכע פאראייניגט די אקטיווע געזעלשאפטליכע טוער פון אידישען אמעריקע, ארדענט איין דעם באנד קבלת־פנים פאר דר. סילווער.

אמבעסטען דריקט אויס די באדייטונג פון דער דאזיגער טעטיגקייט דר. סילווער אליין. צום 10טן יובילעאום פון דער גרינדונג פונ׳ם ישראל־באנד, האט דר. סילווער, אין א רעדע, געזאגט צווישען אנדערעם:

„דער 10־יעריגער יובילעאום פונ׳ם ישראל־באנד לערנט אונז עטוואס וועגען אונז אליין און וועגן אונזערע אויפגאבען.

„וואסער באציאונג דארף איינגעשטעלט ווערען צווישען וועלט־אידענטום און ישראל? וועט דאס זיין א שטענדיגע, אחריות׳פולע פארבינדונג, באגרינדעט אויף פעסטער טריישאפט און אויף דעם באַוואוסטזיין, וואס דאס מיינט אויפצובויען א מדינה? אדער וועט עס זיין א מאמענטאלער ענטוזיאזם, א שטורעמע באגייסטערונג, וואס וועט פארלאשען ווערען און פארוואנדלט ווערען אין א פאסיווען צוקוקען זיך פונדערווייטנס?

„דעם ענטפער האט געגעבן דער ישראל־באנד. דורך דעם ישראל־באנד, און אנדערע מיטלען, האבען אידען אין דער וועלט, — ובפרט אין אמעריקע, — געשאפען א באציאונג פון אקטיווער און דירעקטער באטייליגונג.

„דורכ׳ן ישראל־באנד האבן אידען באוויזען זייער ווילען צו זיין שותפים אין דעם געמיינזאמען אויפבוי פון מדינת־ישראל. זיי האבען אינוועסטירט נישט בלויז זייער געלט, נאר אויך זייער איבערגעגעבענקייט און זייער פארטרויען.

„דער גרויסער מאמענט אין אונזער געשיכטע האט אונז נישט געטראפען אלס קליינע מענשען".

צום קבלת־פנים מיטוואך, דעם 7טען יוני, אין סטאטלער־הילטאן האטעל, וועט די פראטערנאלע אפטיילונג פונ׳ם ישראל־באנד, וועלכע איז די גאסט־געבערין, צונויפברענגען דעם אידישען פאלקס־אקטיוו פון ניו יארק מיט דעם פירער פון דער ישראל־ארבעט, פאר און נאך דער אנטשטייאונג פון דער מדינה.

דר. סילווער איז טשערמאן פון דער באארד און גאווערנארס פונ׳ם ישראל־באנד, און אויף דעם קבלת־פנים וועט ער באקומען דעם ערשטן אווארד פון דער לאנדסמאנשאפטן אפטיילונג ביים באנד, פאר זיין טעטיגקייט פאר׳ן ישראל־באנד.

4

Ben-Gurion 'Blunder' Hit By Dr. Silver

NYHT 6-8-61

Says He Uses 'Poison Of All Anti-Semites'

Dr. Abba Hillel Silver, American Zionist leader, asserted last night that Prime Minister David Ben-Gurion of Israel was "unintentionally using the poisoned arrows of all anti-semites" by his suggestion that one could not be a loyal Jew and a loyal American.

Dr. Silver, chairman of the board of governors of the Israel Bond Organization, spoke at a dinner in the Hotel Statler Hilton sponsored by the fraternal division for State of Israel bonds where, it was reported, $450,000 worth of the bonds were purchased in his honor.

Dr. Silver did not mention Mr. Ben-Gurion by name. He told the audience of 500 persons, however, "When the head of the Israeli government, in the heat of a controversy, striking at some political rival over the heads of American Zionists, blunderingly suggests that one cannot be a loyal Jew and a loyal American at the same time he is unintentionally using the poisoned arrows of all anti-semites."

Assails Judaism Council

Dr. Silver, who is the rabbi of the Temple in Cleveland, Ohio, denounced the American Council for Judaism which is opposed to Zionism and the State of Israel. He quoted from an article in its publication, "The Jewish Newsletter," as saying in part, "As for modern Jews, if they hunger and thirst for religion it is certainly not for a Jewish tribalism and its ideological front known as Judaism."

Sees U. S. Jews Integrated

Jews have ceased being outsiders in America, the New York Chapter of the American Council for Judaism was told last night by Will Herberg, professor of Judaic studies and social philosophy at Drew University in New Jersey.

"American Jews today are achieving an integration into American society more intimately, more genuinely free and equal, than ever before in Jewish history," Dr. Herberg said, "and it is an integration that is being achieved not at the expense, but rather through the consolidation of the Jewish community."

Dr. Herberg, who is the author of the book, "Protestant-Catholic-Jew," said most American Jews reject Zionism because "they feel at home in America and cannot envisage the possibility of any other home." He spoke at the chapter's annual meeting in the Plaza Hotel.

דר. סילווער באַערט פאַר זיין אַרבעט לטובת מדינת ישראל

Day Journal 6-8-61

וועלט־אידענטום קאן ניט בלייבען נייטראל צו העראאישער דראמע פון מדינת ישראל, זאגט בארימטער ציון־פירער אויף באנקעט פון די לאנדסמאנשאפטען פאר ישראל־באנדס. — לויבט אידישע פרעסע פאר'ן אויפקום און איפבוי פון ישראל. — ענטפערט פראפ. טאינבי און קאונסיל פאר דזשודאאיזם. — מעיאר וואגנער, גענעראל־קאנסול אליאב און מאריס וויינבערג, פאבלישער פון „טאג־מארגען זשורנאל", באגריסען ציון־פירער.

„דאס וועלט־אידענטום קאן ניט בלייבען נייטראל לגבי דער הערא־אישער דראמע פון מדינת ישראל", האט נעכטען אווענט דערקלערט דר. אבא הלל סילווער אין א גרויסער רעדע אויף דעם קבלת פנים פאר אים. דער באנקעט איז איינגעאָרדענט געווארן דורך דער לאנדסמאנשאפטן אפטיילונג ביים ישראל באנד לכבוד דעם גרויסען ציון פירער פאר זיינע פארדינסטען פאר ישראל. 500 פארשטייער פון די לאנדסמאנשאפטען, פאלקס ארגאניזאציעס און פראטערנאלע ארדענס, וועטעראנען פון לאנגיאריגער איבערגעגעבענער ארבעט פאר ישראל, פאר און נאך דער אנטשטייאונג פון דער מדינה, האבען באגייסטערט אפלאדירט דר. סילווער, אויסדריקענדיג אנערקענונג פאר זיין היסטארישער טעטיגקייט פאר ציון און פאר'ן אידישען פאלק.

איבער א האלבען מיליאן דאלאר ישראל באנדס איז פארקויפט געווארען לכבוד דעם טריבון פון דעם אמעריקאנער אידענטום, וועלכער איז באגריסט געווארן דורך מעיאר ראבערט פ. וואגנער, אין נאמען פון דער שטאט ניו יארק; גענעראל קאנסול פון ישראל, דר. בנימין אליאב, אין נאמען פון דער ישראל רעגירונג, און מר. מאריס וויינבערג, פאבלישער פון'ם „טאג־מארגען זשורנאל" און אן אלטער פריינט פון'ם ערן־גאסט.

מר. אסיף וואלינסקי, טשערמאן פון דער פראטערנאלער דיוויזיע ביים באנד, האט פרעזענטירט דר. סילווער מיט דער ערשטער יערליכער פראטערנאלער אויסצייכענונג פון'ם ישראל באנד. די אויסצייכענונג איז געגעבען געווארען דעם ערן־גאסט פאר „זיין אהבת ישראל און חיבת הארץ, און פאר זיין לאנגיעריגער, איבערגעגעבענער ארבעט אין פירערשאפט פון דעם היסטארישען קאמף פאר דער אומאפהענגיקייט און עקאנאמישען איפבוי פון מדינת ישראל", ווי עס זאגט די אויפשריפט אויף דעם ערן־פלאק".

דער גרויסער פארזאמעלטער עולם האט געמאכט א הייסע אוואציע דעם ציון פירער בעת דער פרעזענטירונג פון דער אויסצייכענונג. עס האבען זיך דערוועקט זכרונות פון די ראמאנטישע יארען פון ארבעט פאר ציון און פון דער גלאריע פון דערגרייכונג און טריאומף.

מעיאר וואגנער, רימשאַרד די

פירערשאפט פון דר. סילווער פאר ישראל, האט געזאגט: „זייט דער אנטשטייאונג פון מדינת ישראל, און אין דעם יארצענדליג פון ישראל באנד, האט ניו יארק איבערגעפירט אן ענגע פארטנערשיפ מיט מדינת ישראל, וועלכע ווערט אלץ מער געשטארקט".

אין נאמען פון דער ישראל רעגירונג האט הארציג באגריסט דר. בנימין אליאב, גענעראל קאנסול פון ישראל אין ניו יארק, וועלכער האט דערקלערט, אז די ארבעט פון דר. סילווער פאר'ן אידישען פאלק און פאר ישראל, בפרט זיין טעטיגקייט אין די גורל'דיגע ערב דער אנטשטייאונג פון דער מדינה, וועלען אויף אייביג איינגעקריצט ווערען אין דער אידישער געשיכטע.

דר. אליאב, וועלכער איז ערשט צוריקגעקומען פון א באזוך אין ישראל, האט דערביי באריכטעט, אז „א דאנק דעם ישראל באנד געגעבען אלץ מער נייע עולים פון דער נאציאנאלער הכנסה און דאס לאנד ליידט נישט מער פון ארבעטסלאזיגקייט".

דר. סילווער האט אין זיין רעדע געזאגט: „קיינער אין ישראל קען נישט פארפליכטען די אידען אין אמעריקע, פונקט ווי די אידען אין אמעריקע קענען נישט דיקטירען צו ישראל". ער האט ווייטער אויסגעפירט, אז די אנטשטייאונג פון מדינת ישראל האט געשטארקט ביי אמעריקאנער אידען זעלבסט, און אין די אויגען פון אנדערע דאס געפיל פון זיכערקייט אלס אמעריקאנער בירגער און פון מענשליכער און נאציאנאלער ווירדע. „מדינת ישראל האט אויפגעהויבען דעם סטאטוס פון אידען אין די אויגען פון'ם אמעריקאנער פאלק", האט געזאגט דר. סילווער.

„באלד נאך דער אנטשטייאונג פון ישראל איז אויפגעקומען די פראגע: וואס דארפען זיין די באציאונגען צווישען וועלט־אידענטום און דער מדינה? — האט ווייטער געזאגט דער ערן־גאסט. — דעם ענטפער האט געגעבען דער ישראל באנד. דורכ'ן באנד, און דורך אנדערע מיטלען, האבען די אידען אין דער וועלט געשאפען א באציאונג פון דירעקטער און אקטיווער באטייליגונג".

דר. סילווער האט, אפענטפערנדיג אויף די אנגריפען פון פראפעסאר ארנאלד טאינבי, געזאגט: „פאר דעם דאזיגען פראפעסאר איז די אידישע אמונה א נאר דערהויבענע רעליגיע. ווען זי זאל נאר קענען אפגעטיילט ווערען פון אידען, וואלט זי געהאט א גרויסע צוקונפט. ער איז פאר דזשודאאיזם, אבער — אן אידען"...

„מיר האבען תמיד חושד געווען, אז דער „אמעריקען קאונסיל פאר דזשודאאיזם" האסט, נישט בלויז ציוניזם, נאר אויך אידען און אידענטום. דער נאמען פון אט דער גרופע איז א מאסקירונג פאר זעלבסט־האס, אפטריניקייט און פאראט!"

סומירענדיג די געשיכטע פון 13 יאר מדינת ישראל, האט דער ציון פירער דערקלערט:

„ישראל האט אין די דאזיגע יארען באוויזען איר טרייקייט צו דער פרייער וועלט. איר פראגרעס אויף אלע געביטען פון דער ווירטשאפט — הויפטזעכליך א דאנק דעם ישראל באנד — איר פארשריט אין דערציאונג, אין אוניווערזיטעט־בילדונג, און דערהאלטען דעם שלום, טראץ דעם בויקאט און בלאקאדע און דראאונגען פון די שכנים. מיר באגריסען ישראל צו איר בר־מצוה און מיר דערקלערען אונזער אנטשלאסענקייט פארצוזעצן אונזער אקטיווע באטייליגונג אין איר איפבוי, אין וואוילשטאנד און שלום". רעדענדיג האט דר. סילווער פארענדיגט זיין מייסטערהאפטע רעדע, וועלכע איז אויפגענומען געווארען דורכ'ן באגייסטערטען פובליקום מיט ענטוזיאסטישע אפלאדיסמענטען.

מר. מאריס וויינבערג, פאבלישער פון'ם „טאג־מארגען זשורנאל" און ציון וועטעראן עסקן, האט דערמאנט זיין בשותפות'דיגע לאנגיעריגע ארבעט מיט דר. סילווער און די געמיינזאמע טעטיגקייט פון „טאג" און „מארגן זשורנאל" מיט דעם ערן־גאסט פאר מאביליזירען און וועקען די עפנטליכקייט פאר ישראל. מר. וויינבערג האט דערמאנט זכרונות פון די בראשית־יארען פון דער ציוניסטישער באוועגונג אין אמעריקע און דאן די שיקזאל־שעה'ן פאר ישראל נאך דעם חורבן, וועלכע האבען געבראכט דעם נצחון פון דער אידיע, דעם אויפקום פון מדינת ישראל, די טרייסט און שטאלץ פון אונזער דור.

מר. אלעקסאנדער קאהן האט באגריסט אין נאמען פון „פארווערטס".

פיליפ טשייסין, דירעקטאר פון באנדס פאר גרעיטער ניו יארק, האט באגריסט אין נאמען פון באנד קאמפיין. י. ארטור רעזניק איז געווען טשערמאן.

דער באנקעט איז געווען אן אומפארגעסליכער אווענט פון אנערקענונג און געדענקען פאר'ן גרויסען אידישען פירער, פאר זיין טרייקייט צום פאלק און לאנד, און א מאניפעסטאציע פון צוגעבונדענקייט פון די ברייטע פאלקס מאסען פאר ישראל־איפבוי.

SILVER SELTZER

1961

Namely Bits . . .

The Ohio Newspaper Assn. re-elected **Louis B. Seltzer**, editor of The Press, as its vice president at a Columbus convention at which **Rabbi Abba Hillel Silver** of The Temple was honored as one of five outstanding Ohioans who have brought distinction to their state.

מאָריס וויינבערג געלויבט פאַר זיינע לייסטונגען צום ציוניזם

6-9-61 Day-Journal

דר. אבא הלל סילווער הייבט אן אויך גרויסע אויפטוען פון דעם פאבלישער מאריס וויינבערג און פון „טאג־מארגען זשורנאל" פאר מדינת־ישראל און פאר אידישען לעבען אין אלגעמיין. — רעדע, וואס דר. סילווער האט געהאלטען אויף באנקעט פון לאנדסמאנשאפטען פאר באנדס.

די רעדע, וואס דר. אבא הלל סילווער, בארימטער ציון־פירער, האט געהאלטען ביי דעם גראנדיעזען לאנדסמאנשאפטן באנקעט, וואס איז איינגעארדענט געווארן פון זיין כבוד וועגען, מיטוואך אווענט, אין האטעל סטאטלער־הילטאן, אין מאנהעטן, האט ארויסגערופען גרויס אינטערעס אין אלע אידישע קרייזען.

דער גרויסער ציון־טריבון האט אויף זיין מייסטערהאפטן שטייגער אנגעצייכענט די ראל פון'ם אמעריקאנער אידענטום פאר ישראל, אין דער פארגאנגענהייט און אין דער צוקונפט. דער תמצית פון אט דער באציאונג איז געווען אין איין „אנדערסטעיטמענט", אז „אידען אין דער וועלט קאנען נישט בלייבן נייטראל צו דער דראמע פון דער אנטשטייאונג, קיום און געראנגעל פון מדינת־ישראל".

ער האט אויך זעהר טרעפליך און בייסיג געשטעמפעלט דעם פראפעסאר טאינבי אלס איגנאראנט און שונאי ישראל. דר. סילווער האט עס אויסגעדריקט מילד: „א היסטאריקער אויפ'ן יסוד פון אנגענומענע טעותים און אומפינקטליכקייטען..."

ער האט אויך ארונטערגעריסען די מאסקע פון'ם „אמעריקען קאונסיל פאר דזשודאאיזם" — „די מאסקע פאר זעלבסט־האס, אפטריניקייט און פאראט!"

אויף דעם אווענט זענען אויפגעקומען אין די רעדעס און אין די געדאנקען פון די, וואס ווייסען און געדענקען, די ראל פון דעם וועטעראן פון דער ציון־באוועגונג, מאריס וויינבערג, דעם ארויסגעבער פון'ם „טאג - מארגען זשורנאל", פאר ישראל.

זיין לאנגיעריגע מיטארבעטערשאפט מיט די ציון־פירער פאר ארץ־ישראל, וועגן וועלכער ס'האט אזוי ווארים גערעדט דר. סילווער, און וועלכע איז פארוואנדעלט געווארען אין אן ענגער, פערזענליכער פריינטשאפט, איז דאך באזירט אויף מר. וויינבערג'ס איבערגעגעבענע, טרייער און קאנסעקווענטער ארבעט פאר ציוניזם, סיי אלס ארויסגעבער פון'ם „טאג" און „טאג־מארגן־זשורנאל", אלס דיען פון דער אידישער פרעסע, סיי אלס אקטיווער טוער פאר ישראל זייט איבער א האלבען יארהונדערט.

מאָריס וויינבערג

סילווער רימט מר. וויינבערג'ן

דר. סילווער האט ארויסגעבראכט, עפענטליך און פריוואט, די זכרונות פון די ראמאנטישע יארען פון בראשית־ציוניזם, פון דעם „פראלאג" פאר דעם פראלאג פון מדינת־ישראל, אין וועלכען מאריס וויינבערג איז געווען דער טרייעסטער פון די טרייע, דער גלויביגסטער פון די גלויביגע פאר דעם ציון־אידעאל.

„דער גלויבען, וואס האט געבראכט צום נצחון פון דער אידייע, און אין וועלכען מיר נויטיגען זיך נאך אזוי שטארק פאר די קומענדע צייטען, וואס וועלן אויס צו זיין נישט קיין לייכטע..."

„טאג־מארגען זשורנאל" געערט

ווען מר. אסיף וואלינסקי האט, פארשטעלענדיג דעם „טאג־מארגן זשורנאל" פאבלישער, און אויך דעם רעדאקטאר ד. ל. מעקלער — גערעדט וועגן די פארדינסטען פון אט דער גרויסער צייטונג, פאר וועקען און מאביליזירען די אידישע פאלקסמאסן, און די אמעריקאנער עפנטליכקייט בכלל, פאר'ן אויפקום פון דער אידישער מדינה, האט דער גאנצער זאל אפגעהילכט מיט הייסע אפלאדיסמענטען.

דער באנקעט איז געווען א גרויסע מאניפעסטאציע נישט בלויז פאר'ן ישראל־באנד, און נישט [bloß] פאר'ן ערן־גאסט, נאר אויך פאר דעם אידען אינסטרומענט פאר'ן איפבוי פון ישראל, פאר דעם

ראַבײַ אַבאַ הילל סילווער האָט וויכטיגע געשפּרעכן מיט באַאַמטע אין מאָסקווע

באַרימטער פירער פון אַמעריקאַנער אידנטום האָט פאַרבראַכט צוויי וואָכן אין סאָוועט־רוסלאַנד. — ווערט פאַראינטערעסירט אין פאַר־בעסערונג פון רעליגיעזן און קולטורעלן מצב פון די רוסישע אידן. — סאָוועטישער אַמבאַסאַדאָר אין אַמעריקע האָט געלאָזט וויסן מאָסקווע וועגן רייזע פון ראַבײַ סילווער. — פּאַריז. סילווער האָט גערעדט מיט כרושטשאָוו׳ן.

7-28-61
Day Journal

(ספּעציעלער באַריכט צום „מאָרגן זשורנאַל")

פון גרשון דזשייקאָבסאָן

דר. אבא הילל סילווער

באַרימטער אידישער פירער, וועלכער האָט אָפּגעהאַלטן אַ ריי וויכטיגע שמועסן מיט העכסטע באַאַמטע פון סאָוועט רוסלאַנד.

„אין מיינע געשפּרעכן מיט הויכע און וויכטיגע סאָוועטישע באַאַמטע פון אויסלענדישען און קולטור מיניסטעריום, האָב איך זיך איבערצייגט, אַז ס׳איז פאַראַן האָפענונג פאַר׳ן סאָוועטישן אידענטום פאַר אַ פאַרבעסערונג פון זייער רעליגיעזער און קולטורעלער מערכה", אַזוי האָט דערקלערט דר. אבא הלל סילווער, נאָך אַ באַזוך אין סאָוועט־רוסלאַנד.

ראַבאַי סילווער, אַ פּראָמינענטער ציוניסטישער עסקן און ראַבאַי פון „דעם טעמפּל" אין קליוולאַנד, אָהייאָ, האָט איבערגעגעבן, אַז ער האָט געשטעלט הארבע פראַגען די סאָוועטישע באַאַמטע, הויפּטזעכליך וועגן דער אָפּוועזנהייט פון וועלכע ס׳איז אָרגאַניזירטן אידישען לעבן אין רוסלאַנד, און ניט גע־קוקט אויף דעם, וואָס די סאָוועטישע באַאַמטע האָבן צוריקגעוויזן זיינע באַהויפּטונגען, אַז עס עקזיסטירט וועלכע ס׳איז אונטער־דריקונג פון אידישקייט אין רוס־לאַנד. דער עצם פאַקט, וואָס די באַאַמטע האָבן אָפּגעגעבן צייט אויסצוהערן אים, איז אַ גוטער סימן.

נישט געקוקט אויף דעם, וואָס ראַבאַי סילווער׳ס באַזוך אין רוס־לאַנד האָט געטראָגן אַן אויס־שליסליך פּריוואַטן כאַראַקטער, האָט די סאָוועטישע אַמבאַסאַדע אין וואַשינגטאָן געפונען פאַר נוי־טיג מודיע צו זיין מאָסקווע וועגן דעם באַזוך פונ׳ם קליוולאַנדער רע־פאָרם־ראַבאַי.

אלס רעזולטאַט דערפון, האָט ראַבאַי סילווער געקראָגן אַ זעל־טענע אויפמערקזאַמקייט פון די הויכע סאָוועטישע רעגירונגס־אינ־סטאַנצען.

„איך בין אויפגענומען געוואָרען זעהר פריינטליך פון יעדען איינעם וואָס פאַרנעמט אַן אָנגעזעענעם פּאָסטען אין דער רעגירונג, און צו מיין גרויסער איבערראַשונג, במעט אַלע האָבן געהאַט „אָפענע אויערן" צו די — אומגעגנעם פאַר די רוסען — אידישע פּראָבלעמען, וואָס איך האָב באַטאָנט אין מיינע געשפּרעכען".

ראַבאַי סילווער איז אָפּטימיס־טיש. ער זאָגט, אַז אידען אין דער פרייער וועלט מוזען אָנגיין מיט כסדר׳דיגע אויפקלערונגען וועגן אונזער שטעלונג צו דער אידישער לאַגע אין סאָוועט־רוסלאַנד. „בלויז דורך אַ שטענדיגער אויפ־קלערונגס־אַקציע און פּערמאַנענטן קאָנטאַקט מיט די סאָוועטישע רע־גירונגס־אָרגאַנען, וועלען מיר באַ־וויזן צו פאַרבעסערן די לאַגע פון אידען אין רוסלאַנד", האָט ראַ־באַי סילווער געזאָגט.

די סאָוועטישע באַאַמטע האָבן צו ראַבאַי סילווער׳ס טענות געהאַט דעם ניט־באַוואוסטן ענטפער:

„אידען אין רוסלאַנד ווילן ניט קיין געטאָניזאַציע; אידען ווילן זיך ניט אָפּשליסן פון דער אַלגע־מיינער סאָוועטישער געזעלשאַפט דורך אַן אייגענעם שולוועזן, צייט־ונגען און ענליכע אויסדרוקן פון אידישען קולטור־לעבען".

אלס אַ באַווייז, האָבן די סאָ־וועטישע באַאַמטע אָנגעוויזן אויפ׳ן דורכפאַל פון ביראָ־בידזשאַן, און אויף דעם פאַקט, וואָס די פּראָוואַ־סלאַווע קירכע פירט־אָן אַ פרייען וועזן. „אויב די אידען וואָלטען געוואָלט, וואָלטען זיי געקאָנט אָנ־גיין מיט די אַקטיוויטעטען, ווי די פּראַוואָסלאַווע רעליגיעזע אַנ־שטאַלטען. זיי ווילן אָבער ניט", האָבן די סאָוועטישע באַאַמטע אָנ־געוויזן דעם אַמעריקאַנער ראַבאַי.

ראַבאַי סילווער׳ס באַזוך אין רוסלאַנד האָט אַרויסגערופן אינ־טערעס אין אידישע קרייזן, ספּע־ציעל דער פאַקט, וואָס די קאָמו־ניסטישע אָפיציעלע אָרגאַנען האָבן אַרויסגעוויזן באַדייטענדע אינ־טערעס אויסצוהערען ראַבאַי סיל־ווער׳ן.

ס׳איז כדאי צו באַטאָנען, אַז ראַבאַי סילווער האָט געהאַט אַ פולשטענדיגען פרייען פאַרקער, און די שטענדיגע באַגלייטער פון „אינ־טוריסט" און אַנדערע סאָוועטישע אָרגאַנען, וואָס באַגלייטען באַזוכער פון אויסלאַנד.

דאָס האָט ראַבאַי סילווער׳ן גע־געבן אַ מעגליכקייט צו באַקענען זיך נענטער מיט דער אידישער לאַגע אין רוסלאַנד, קאָנענדיג רעדן פריי מיט אידען, און דער השגחה פון אַ רעגירונגס־באַאַמטען.

ס׳איז אויך וויכטיג צו באַטאָנען דעם פאַקט, וואָס סאָוועט־רוסלאַנד האָט ראַבאַי סילווער׳ן געגעבן די דערלויבעניש צו באַזוכען דעם ראַטען־פאַרבאַנד, וויסענדיג גענוי זיין וויכטיגע פּאָזיציע אין דער ציוניסטישער באַוועגונג.

ראַבאַי סילווער האָט, חוץ מאָס־קווע, באַזוכט אויך לענינגראַד און קיעוו. אומבאַשטעטיגטע באַריכטן זאָגען, אַז ראַבאַי סילווער האָט זיך געטראָפען מיט׳ן סאָוועטישן פּרע־מיער, ניקיטאַ כרושטשאָוו.

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

Cleveland Plain Dealer July 11-1961

Rabbi, Wife Depart

Rabbi and Mrs. Abba Hillel Silver, leaders in the Cleveland Jewish community, left last night on a month-long trip to Europe and the Soviet Union. Dr. Silver said he would compare conditions inside Russia with those he found 25 years ago. Plain Dealer Photo (Norbert J. Yassanye)

PD 8-1-61

Rabbi and Mrs. Abba Hillel Silver on their return from Soviet Union.

Plain Dealer Photo (Dudley Brumbach)

V. XXXIII

PAGE A-16

Rabbi Silver Says Nikita Wants Talks

Press 8-10-61

By JACK HUME
Press Religion Editor

The Russian people are not prepared to go to war over Berlin, so Premier Nikita Khrushchev, despite his belligerent talk, is anxious to sit down and negotiate with the West.

That is the heartening impression brought back from a three-week Russian tour by Rabbi Abba Hillel Silver, spiritual leader of the Temple and recognized elder statesman of American Jewry.

"The Berlin issue is not vital enough to the Russian people, who suffered 20 million casualties in the last war and saw whole cities devastated, for Khrushchev to go too far," he said today at his home, 19810 Shaker Blvd., Shaker Heights. His wife accompanied him on the four-week trip.

"The people of Russia are proud of their accomplishments, particularly in space, and they are suspicious of us just as we are of them," Rabbi Silver said.

No Hate for Americans

"But I found no hatred for Americans. They are eager for peace if only to continue their progress. Our leaders ought to sit down with theirs and work out solutions.

"There will be tensions for a long time between the two power blocs," he cautioned. "That is inevitable. But they shouldn't lead to armed conflict."

He said that Russia's aggressive diplomatic maneuvers should be countered just as firmly by the U. S.

"It is essential that we take the initiative for a change in trying to solve world problems," he said. "I'm sure the free, uncommitted nations will be glad to see us take that initiative."

Arms Not Answer

Rabbi Silver said that the U. S. tendency to counter Communist moves by increasing armaments is not the answer. "We must speak out with a program of our own," he urged. "What, for example, do we want in Berlin? We haven't been clear on that."

He said President Kennedy seems to be moving toward establishment of a concrete program. "His last speech was well received in Europe, but he must say more."

Rabbi Silver, recalling his trips to Russia in 1926 and 1936, emphasized that the Russian people have made great strides.

"But don't forget that the West has also," he added. "Vienna, for example, has made a remarkable comeback from World War II destruction. Progress in West Berlin and West Germany is better known."

Der Veker

הכלל...

פון שלי

פרעמיער ניקיטאַ כרושטשעוו און ראַבאַי אבא הלל סילווער

ווי אַדאָלף היטלער אין זיין צייט דערקלערט איצט ניקיטאַ כרושטשעוו אָפן און קלאָר:

— מיר וועלן אייך באַגראָבן.

דאָס האָט פרעמיער כרושטשעוו געזאָגט מיט עטלעכע מאָנאַטן צוריק. שפּעטער האָט ער ווידער געזאָגט:

— מיר וועלן פאַרניכטן אַלע אַליאירטע לענדער און זייערע מיליטערישע באַזעס, וואו זיי זאָלן נישט זיין.

און דאַן האָט ער ווידער דערקלערט:

— אויב דער מערב־צד גיט נישט נאָך, וועלן הונדערטער מיליאָנען מענטשן אומקומען אין אַטאָמישן קריג.

און לעצטנס האָט פרעמיער כרושטשעוו — ביי דער אויפנאַמע פון דעם איטאַליענישן פרעמיער פאַנפאַני, וועלכער איז געקומען צו גאַסט קיין סאָוועט־רוסלאַנד — „פריינדלעך" און „גוטמוטיק" געזאָגט צו זיין גאַסט:

— מיט 8 באָמבעס קענען מיר מאַכן אויס איטאַליע.

אַזוי האָט געזאָגט און איבערגעזאָגט פרעמיער ניקיטאַ כרושטשעוו, אָבער עס איז ניטאָ וואָס צו זאָרגן, ווייל

„סאָוועטן־פאַרבאַנד וויל שלום, זאָגט ראַבאַי (אבא הלל) סילווער נאָך באַזוך".

אַזוי שרייט אַרויס מיט ריזיקע בוכשטאַבן און מיט אַ גרויסן פאָרטרעט פון דעם קליוולאַנדער ראַבאַי די „מאָרגן־פרייהייט" אויפן סאַמע ערשטן זייטל (פון 15טן אויגוסט, ד. י. און אין טעקסט פון דער נאָטיץ ווערט געני איבערגעגעבן ווי ראַבאַי סילווער דערציילט אין דער ענגלישער קליוולאַנדער צייטונג ווי אַלץ איז דאָרטן, אונטער די סאָוועטן, אין אָרדענונג. „ניטאָ קיין אַרבעטסלאָזיקייט. דער סטאַנדאַרט פון לעבן העכערט זיך... דער וואוקס פון קולטור און דערציאונג נעמט אָן אַ קאָלאָסאַלן פאַרנעם... קיין אומרו און אומצופרידנקייט". דאָס אַלץ איז געווען געדרוקט אַקוראַט צום טאָג פון יאָרצייט פון די אומגעבראַכטע אידישע שרייבער און קולטור־טוער: קולטור וואַקסט, קיין אומצופרידנקייט...

דער עיקר איז אָבער:

— דער חשוב׳ער ראַבאַי פאַרזיכערט, אַז דער סאָוועטן־פאַרבאַנד האָט איין „שטאַרקן פאַרלאַנג — שלום" (אונטערגעשטראָכן אין דער „מאָרגן־פרייהייט"). סאָוועטן־פאַרבאַנד שטרעבט צו אַ „וועלט פון פרידן און רו", אַזוי זאָגט ראַבאַי אבא הלל סילווער, און אַז ער זאָגט ווייס ער דאָך מסתמא. איט וואָלט ער דאָך נישט געזאָגט, בפרט אַז ער קומט ערשט פון דאָרטן...

איז הלוואי — אמן! פון ראַבאַי הלל סילווער׳ס מויל אין ניקיטאַ סערגייעוויטש כרושטשעוו׳ס אויערן. פון דעם קליוולאַנדער ראַבאַי׳ס ווערטער צו דעם סאָוועטישן פרעמיער׳ס מעשׂים!

...און אַז מיר האַלטן שוין ביי דעם ענין, לאָמיר אויך אינפאָרמירן, אַז פון פרעמיער כרושטשעוו׳ס רעדע איז אין סאָוועטן־פאַרבאַנד גופא אַרויסגענומען געוואָרן דער טייל אין וועלכן ער האָט אָנגעזאָגט, אַז „הונדערטער מיליאָנען מענטשן וועלן אומקומען אין אַטאָמישן קריג". דאָס איז געזאָגט געוואָרן פאַר אויסלענדישן געברויך, ווייל אין סאָוועטן־פאַרבאַנד קען מען נאָך נעמען פרעגן וויפיל מיליאָנען סאָוועטישע בירגער עס וועלן זיין צווישן די הונדערטער מיליאָנען אומגעקומענע.

און דאָרטן האָט מען פיינט, אַז מען נעמט פרעגן שאלות.

דער סאָוועטן־פאַרבאַנד קען דאָך נישט באַמיען ראַבאַי אבא הלל סילווער ער זאָל קומען פון קליוולאַנד קיין מאָסקווע צו פסק׳ענען שאלות פאַר די סאָוועטישע בירגער.

איסט בראָדוויי סטריט, די קוילער־געסל און דער רויטער סקווער

דער „משיח" ראַבאַי פון דעם קליוולאַנדער מיליאָנערסקן טעמפּל האָט שטענדיק געגאָסן פון דער אידישער קאָמוניסטישער פובליסיטי, אָבער גאָר אַ באַזונדערן „היט" האָט ער געמאַכט מיט

זיין דעקלאַראַציע וועגן דעם לעכצן נאָך פרידן פון דעם סאָוועטן־פאַרבאַנד. אין אַ ספּעציעלן עדיטאָריעל מאָנט די „מאָרגן־פרייהייט" (פון 23טן אויגוסט, ד. י.) פון די געגאָסן פון איסט בראָדוויי, און זי מאָנט מיט אַ פּליצע, ס׳טייטש:

„ראַבאַי אבא הלל סילווער איז, אויב מיר האָבן קיין ספק ניט, אַ פירער פונם ציוניזם אין אַמעריקע, — דער (אונטערגעשטראָכן אין דער „מאָרגן־פרייהייט") פירער, קאָן מען זאָגן, דער איינציקער (אונטערגעשטראָכן פון אונז — שלי) ציוניסטישער פירער דאָ אין לאַנד מיט אַ וועלט־נאָמען, מיט גלאַנץ, טאָ ווי קומט עס, וואָס די ציוניסטישע אידישע פרעסע האָט פאַרשוויגן זיין גרוס פון סאָוועטן־פאַרבאַנד? פאַרוואָס דאַרף די ׳מאָרגן־פרייהייט׳ געבן דעם ציוניסטישן פירער׳ס פובליסיטי — און זי מוז עס גערן — (אונטערגעשטראָכן פון אונז — שלי) אַלע מאָל ווען ער רעדט וועגן שלום? פאַרוואָס זאָל ער צוליב דעם ווערן טריף?..."

אין אַ צווייטן עדיטאָריעל (דעם 24טן אויגוסט) מאָנט ווידער דער אידישער קאָמוניסטישער אָרגאַן, פאַרוואָס די „איסט־בראָדוויי" פרעסע פאַרשווייגט ראַבאַי סילווער׳ס אַרטיקל —

„וואָס איז אַ לויב צו די דערגרייכונגען פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד און אַ רוף צו קאָ־עקזיסטענץ".

פאַרוואָס? טאַקע פאַרוואָס זאָל מען דרוקן נייעס, ווען ניקיטאַ כרושטשעוו דראָעט צו וואַרפן באָמבעס פון נאָך נישט־געהערטער קראַפט, אָדער ווען ער דערקלערט אַז ער וועט זיין דער קברות־מאַן, דער באַגרעבער פון דער פרייער וועלט, און פאַרוואָס דרוקט נישט די איסט־בראָדווייער צייטונג קיין נייעס, ווען דער גרויסער אידישער פירער, ציוני און ראַבאַי אבא הלל סילווער ברענגט דעם פריילעכן גרוס, אַז „סאָוועטן־פאַרבאַנד וויל שלום".

פאַרוואָס?... פאַרוואָס איז נישטאָ קיין גרענעץ צו דער חוצפה פון די אידישע קאָמוניסטישע משרתים און צו דער גראָבהויטיקייט פון די יעניקע אידישע, ציוניסטישע פירער וואָס פאַרדייען אַזוי גערן די פובליסיטי וואָס ווערט זיי גערן געגעבן אין דער אידישער קאָמוניסטישער פרעסע?

און פאַרוואָס איז נישטאָ קיין אָפּהאַלט פאַר די ציוניסטישע פירער „מיט אַ וועלט־נאָמען און מיט גלאַנץ": פאַרוואָס איז נישטאָ קיין אָפּהאַלט צו זייער „דאַבל־טאָק", וואָס גאַראַנטירט זיי פריינטלעכע און אפילו באַגייסטערטע פובליסיטי סיי אויף איסט בראָדוויי סטריט און סיי אויף דער קוילער־געסל, אויף וועלכער עס זיינען טעטיק די אידישע אַגענטן פון מאָסקווער רויטן סקווער.

GOVERNOR URGES ARAB REFUGEE AID

9-23-61

Tells Zionists Kennedy Must Honor Campaign Pledge

By IRVING SPIEGEL

Governor Rockefeller last night appealed for quick Government action to resolve the Arab refugee problem in the Middle East. He urged the action as part of a general peace settlement between Israel and the Arab states.

In recalling campaign pledges made by President Kennedy last year, the Governor also urged the Administration to use its influence to end the Arab League boycott of Israel and to halt the arms race in that part of the world.

The Governor was the principal speaker at the sixty-fourth annual convention of the Zionist Organization of America, held at the Waldorf-Astoria Hotel.

The Governor said he was aware that the Administration today was confronted "with very grave problems in other parts of the world," and that he had no desire "to be unfair and unreasonable."

"Nevertheless," Governor Rockefeller added, "I would welcome evidence that the program for the Middle East which he [President Kennedy] presented as a candidate was a serious statement of policy to be vigorously pursued in practice as President."

Comments on Suez

He noted that the President had pledged when addressing the Zionist convention last year, "to restore freedom of passage through the Suez Canal for the shipping of all nations" and to halt the arms race.

"But one cannot help but ask after a year where is that leadership?" asked the Governor.

He said this program had met "with widespread approval * * * it is a truly bipartisan program on which we can all agree."

The Governor lauded Israel's adherence to democratic ideals and principles, citing that nation's programs of technical assistance to the new Asian and African countries.

Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, world Zionist leader, also called attention to President Kennedy's pre-campaign pledges.

The Zionist leader said that the arms race in the Middle East "has not been limited and a dangerous imbalance, threatening the security of Israel and its right to self-defense, has been permitted not only to exist but to develop even more ominously."

Dr. Silver charged that the Arab League continued to "dictate to our State Department the conditions under which American companies shall carry on their commercial activities abroad, which American ships shall be allowed at Israeli ports and whether Jewish servicemen can serve at American service bases abroad."

Sharing the same platform, Rabbi Irving Miller, chairman of the American Zionist Council, paid tribute to President Kennedy for his "refusal to be stampeded or panicked into hasty decisions as well as for his sober yet reassuring statements of America's position."

Dr. Emanuel Neumann, president of the World Confederation of General Zionists, who presided, said "Israel is not expendable—certainly no more expendable than West Berlin."

Dr. Neumann also called attention to Israel's position as the only democratic nation in the Middle East and said that Israel faced "the ever-present danger of unprovoked attack from the Arab states * * * a danger that is not diminishing but on the increase as Arab states acquire the very latest implements of war."

9/7/21

סילווער פאָדערט אויף קענעדי'ן
דורכצופירן צוזאָג וועגן ישראל

ציון פירער זאגט ס'איז ניטא קיין צווייפל אין קענעדי'ס גוטן־ווילן, אבער עס פאָדערט זיך איצט א קאנקרעטע אקציע צו מאכן א סוף צום אראבישן קאמף קעגן ישראל. — זאגט מ'טאר זיך ניט מיאש זיין וועגן רוסישע אידן. — גאווערנאר ראקעפעלער פאָדערט סוף צו אראבישן באיקאט און לייזונג פון פליטים פראבלעם. — ניומאן זאגט ישראל איז ניט ווייניגער וויכטיג ווי מערב בערלין.

דר. אבא הלל סילווער

(ספעציעלער באריכט
צום „טאג־מארגען זשורנאל")

פון מ. ריבלין

מדינת ישראל האט אין איר עלטער דרייצן יאר מער ווי באַרעכטיגט איר קיום, ניט בלויז מיט איר „אויסערגעוויינלעכן מאטעריעלן פארשריט", נאר נאך מער מיט אלע איר גייסטיקע ווירקונג און קולטורעלע אויפטואונגען וואס זיינען „אין פולשטענדיגן הסכם מיט די אלטע און נאבעלע טראדיציעס פון אונזער פאלק".

די דאזיגע אפשאצונג פון מדינת ישראל האט געגעבן דר. אבא הלל סילווער, דער וועלט־באַרימטער ציוניסטישער פירער, אין א רעדע ביי דער 64סטער יערליכער ציוניסטישער קאנווענשאן. ער האט גלייכצייטיג אויפגעפאדערט אמעריקע דורכצופירן א לייזונג פון ישראל־אראבישן סכסוך אין הסכם מיט די דערקלערונגען, וואס פרעזידענט קענעדי האט געמאכט לעצטן יאר, בעת ער איז געווען א קאנדידאט פאר'ן הויכן אמט.

גאווערנאר נעלסאן ראקעפעלער פון ניו יארק האט געזאגט, אז „ווען די וועלט קוקט אויף'ן פארשריט, וואס ישראל האט געמאכט אין די לעצטע דרייצן יאר, מוז זי שטיין אין באוואונדערונג". אויך ער האט אויפגעפאדערט די אדמיניסטראציע אין וואשינגטאן צו העלפן שאפן ארדענונג אין מיטעל מזרח דורך א פראגראם, וואס שליסט איין צוויי קארדינאלע פונקטן:

1) מאכן א סוף צום אראבישן באיקאט „וואס ווערט דורכגעפירט אין פארלעצונג פון אינטערנאציאנאלן געזעץ"; און 2) „לייזן דאס פראבלעם פון די אראבישע פליכטלינגען ווי א טייל פון אן אלגעמיינעם שלום" צווישן ישראל און די אראבער.

דר. עמנואל נוימאן, מיטגליד פון דער אידישער אגענטור עקזעקוטיוו, וואס איז געווען דער פארזיצער פון דער סעסיע נעכטן ביינאכט, האט געזאגט, אז „אפילו אין אנגעזיכט פון דעם בערלין קריזיס איז עס פאסיג און אין צייט פאר אונזער קאנווענשאן צו דערקלערן, אז ביי אונז אין די אויגן איז מדינת ישראל ניט אומ־וויכטיג, ניבער ניט ווייניגער וויכטיג ווי מערב בערלין". אבער דערווייל מוז מען ווידער פארצייכנען, האט ער געזאגט, אז „די איינציגע מאכט, וואס העלפט ישראל זיך באוואפענען קעגן אטאקע — די איינציגע נאציע, וואס האט אפן דערקלערט ישראל ווי „אונזער פריינט און עליי" איז פראנקרייך".

באטאנט וועלט־קריזיס

ראבאי אירווינג מילער האט אין א באגריסונג אלס פארזיצער פון אמעריקאנער ציון קאונסיל באטאנט, ווי אנדערע רעדנער אויף דער קאנווענשאן, דעם געפארפולן קריזיס אין וועלכן די וועלט איז אריינגעשלידערט געווארן דורך רוסלאנד'ס באשלוס צו באנייען די פראבעס מיט נוקלעארע וואפן.

ער האט געזאגט, אז אלע אמעריקאנער מוזן זיין דאנקבאר צו פרעזידענט קענעדי'ן פאר „אנגעזאגט זיך אריינצופאלן אין א פאניק מיט איבערגעאיילטע באשלוסן און אויך פאר זיינע ניכטערע אבער דעטערמינירטע דערקלערונגען פון אמעריקא'ס פאזיציע". און ווי אמעריקאנער „ווי מיר דערזיינען וועגן ישראל'ס בסדר'דיגע איז אומזיכערער פאזיציע אין מיטעל־מזרח צוליב דער סיטואציע פון גלות אירע שכנים", האט דר. מילער געזאגט, „מוזן מיר באגרייפן די גאנצע וויכטיגקייט פון וואס אונזערע חכמים האבן געמיינט ווען זיי האבן גערעדט וועגן ראשית וואס איז געצילט קעגן ישראל און קעגן די טעלער פון דער וועלט". און בעת מדינת ישראל ווערט געדראט פון אלע זייטן „האט זי געזוכט צו דינען די אידעאלן פון שלום און ברידערליכקייט אפילו אין דער היץ פון קאמף פאר איר קיום".

דר. סילווער האט אנגעהויבן זיין אינטערעסאנטע רעדע מיט דער דערקלערונג, אז „דורך איר געטרייע איבערגעגעבנקייט צו די דעמאקראטישע פרינציפן, דורך דער אנטוויקלונג פון איר רעגירונג, סיסטעם און אירע אינסטיטוציעס פון העכערער בילדונג, דורך אירע פארגעשריטענע סאציאלע געזעצן, דורך דער הילף, וואס זי האט געגעבן ווייניגער אנטוויקלטע לענדער פון אפריקע און אזיע, דורך איינפאלטענע פירערן אין אנגעוויזן פון בראקארע אין די דראענדיגע פראגעס פון אירע שכנים, וואס ווילן זיך ניט באזיגן — דורך דעם אלעמען האט מדינת ישראל באקאנט געמאכט פאר דער וועלט דעם גרונט־פרינציפ פון איר אויסגעקליבענעם וועג אין לעבן, פון אירע פונדאמענטאלע צילן און אירע באהערשנדיגע אינטערעסן ווי א פאלק. דאס אלץ אין פולשטענדיגן הסכם מיט די אלטע און נאבעלע טראדיציעס פון אונזער פאלק".

דר. סילווער האט דערציילט וועגן זיין באזוך אין רוסלאנד לעצטנס און געזאגט צווישן אנדערעס, אז ס'איז ניטא קיין אורזאך פארוואס רוסלאנד, וואס רופט בסדר צו קאעקזיסטענץ, אנטזאגט זיך צו „קאעקזיסטירן מיט מדינת ישראל הגם ישראל איז א דעמאקראטיע און וויל פארבלייבן אלס אזעלכע".

דער ציון פירער האט דערציילט וועגן די רדיפות אויף אידישקייט אין רוסלאנד. ער האט געזאגט, אז לעצטנס מערקט זיך עפעס אן ענדערונג צום בעסערן. „הגם עס איז נאך דא זייער פיל ניט צו זאגן". ער האט אויסגעדריקט זיין גלויבן, אז פונדעסטוועגן טאר מען ניט אויפגעבן די האפנונג אויף'ן קיום פון רוסישן אידנטום.

דר. סילווער האט באצייכנט רוסלאנד'ס באשלוס צו באנייען אטאם פראבעס ווי „א שאקירנדיגער ביישפיל" פון פסדר'דיגן שפילן מיט דער שווערד.

„אראבער דיקטירן אמעריקע"

דר. סילווער האט איבערגעגעבן ברייטע אויסצוגן פון דער דערקלערונג, וואס מר. קענעדי האט געמאכט לעצטן יאר וועגן מיטעל־מזרח, און געזאגט, אז מ'האט געקענט „האפן, אז די נייע אדמיניסטראציע וועט זיין ווייניגער אומקלאר און צווייפלדיג אין ענינים בנוגע געראכטיקייט, פרייהייט און זיכערקייט אין מיטל־מזרח". אבער די אראבער זיינען מיט זייער באיקאט, איגנארירן די באמיאונגען פאר א פארזוך צו לייזן דאס פליטים פראבלעם און „די אראבישע ליגע דיקטירט אונזער סטעיט דעפארטמענט די באַדינגונגען אונטער וועלכע אמעריקאנער פירמעס פירן זייערע געשעפטן אין אויסלאנד, וועלכע זייערע שיפן קענען באזוכן ישראל און צי אמעריקאנער אידישע סאלדאטן קענען דינען אין אמעריקאנער באזעס אין אויסלאנד".

דער ציון פירער האט באטאנט, אז „דער גוטער ווילן און גוטע כוונות פון פרעזידענט קענעדי'ן און זיין אדמיניסטראציע זיינען אויסער צווייפל". אבער, ווי מר. קענעדי האט אליין געזאגט, „מיר האבן געהאט גענוג רייד אין דער לעצטער צייט". איצט „ווארטן מיר מיט אומגעדולד אויף מעשים".

גאווערנאר ראקעפעלער האט געזאגט, אז ישראל'ס אריינברענגען א מיליאן היימלאזע מענטשן „איז א שטראלנדיגער ביישפיל פאר דער גאנצער וועלט". ער האט שטארק געלויבט די הילף, וואס ישראל שיקט צו די נייע לענדער און ראן אפעלירט צו די אראבער אויפצוגעבן זייער אנהאלטנדיגן קאמף קעגן ישראל.

מיט דורכפירן די פראגראם, וואס ער האט פארגעלייגט, האט גאווערנאר ראקעפעלער געזאגט, וועט אמעריקע דווקא אין איצטיגן קריטישן מאמענט „ווייזן דער וועלט א ביישפיל פון פירערשאפט פאר פרידן, וואס וועט ברענגען נייע האפענונג און נייע שטארקייט צו די כחות פון דעמאקראטישער פרייהייט אין א צעריסענער און דערשראקענער וועלט".

דר. ניומאן האט אין זיין רעדע נעכטן אויך געענטפערט געוויסע פירער אין ישראל, וואס קריטיקירן די ציוניסטישע באוועגונג. „ס'קען זיין א גרויסער ישראל פאטריאט און די סאמע פארקערפערונג פון איר העלדישקייט און דינאמישקייט און דאך ניט זיין קוואליפיצירט צו אורטיילן די אמעריקאנער אידישע געמיינדע און באשטימען דעם קורס פון איר אנטוויקלונג". דר. ניומאן האט אויך געזאגט, אז אין דער ציוניסטישער ארבעט דא „זיינען מיר געשטערט געווארן אין די לעצטע יארן דורך דעם טעות'דיגן אייפער פון געוויסע ישראל פירער". ער האט געזאגט, אז ער לייקנט ניט די רעכט פון ישראל צו פרובירן באאיינפלוסן די הינגע ציוניסטן „אזוי ווי מיר מעגן זיי באאיינפלוסן". אבער זייער קריטיק „דארף זיין א קאנסטרוקטיווע".

רופן צו גייסטיגער ארבעט

נעכטן האט דער עולם רעליגיעזן געדאווענט בציבור. חזן אברהם ווילקאמירסקי מיט'ן קדיש מה באר, אנגעפירט פון סאל רייזער, האט געדאווענט פאר'ן עמוד. הרב בנימין קרייטמאן פון ברוקלינער אידישן צענטער האט גערעדט מעניגא דיומא.

ביים עונג שבת האט דר. יוסף טענענבוים אויפגעפאדערט די אמעריקאנער אידן „צו פארשטארקן אונזערע אינערליכע פעסטונגען, זיך מאכן באוואוסטזיניג פון אונזער הויכער מיסיע ווי א פאלק פאר דעם הייליגן צוועק פון א בעסערער, העכערער, פרייער ליבענדיגער מענטשהייט".

רבי יוסף שובאוו פון באסטאן, א וויצע־פרעזידענט פון דער ז.א.א., האט דערקלערט, אז „די אידישע געמיינדע איז אזוי שטארק ווי אירע שולן און רעליגיעזע שולן" און אז „אידישע צענטערס, קלובהייזער פון א וועלטליכן כאראקטער אין קעגנערשאפט צו רעליגיעזע צענטערן וועלן קיינמאל ניט פארנעמען דעם פלאץ פון דער שול, ווי דער צענטראלער פונקט פון קיום פון אידן ווי א פאלק און ווי אן אמונה".

א באריכטענדיגן אינטערעס ביי די קרייזן, וואס זארגן ערנסט פאר אידישער דערציאונג, האט ארויסגערופן די ניעס, אז אינציגען וועט אנהייבן דערשיינען א העבראיישער קינדער זשורנאל „עולם חדש".

אויף א פלענארער זיצונג פריער טאג נאכמיטאג האט דר. נוימאן דערקלערט, אז די איינציגע אויפגאבע פון דער פעדעראציע, פון וועלכער ער איז דער פארזיצער, איז „צו פונקציאנירן אויסשליסליך אלס א ציוניסטישע גרופירונג אין די ראמען פון דער ציוניסטישער וועלט ארגאניזאציע און פאר ריין־ציוניסטישע אויפגאבן." ער האט געזאגט, אז געוויסע קרייזן, וואס זיינען קעגן „מישן זיך אין ישראל'ס אינערליכע ענינים", גייען צו ווייט. דער דאזיגער שטאנדפונקט, האט דר. נוימאן געזאגט, קען ניט אויסגעטייטשט ווערן אזוי, אז ישראלים זאלן „זיך ניט קענען פארבינדן מיט א וועלט ציון קאנפערענץ ווי אונזערע... אויסשליסן פון אונזערע רייען ישראל־ציוניסטן דערפאר, וואס זיי זיינען ישראלים, וואלט געמיינט פשוט מאכן א חוזק פון ציוניזם". דר. נוימאן האט פארענדיגט מיט אן אפיל פאר איינהייטלעכקייט פון אלגעמיינע ציוניסטן איבער דער גאנצער וועלט.

ישאק טארצינער, פארזיצער פון דער סעסיע, האט באגריסט די פאראייניגונג פון אלגעמיינע ציוניסטן און פראגרעסיווען אין ישראל און האט אויסגעדריקט די האפענונג, אז דאס וועט פירן צו א פאראייניגונג פון די צוויי וועלט ציון קאנפעדעראציעס.

די קאנווענשאן וועט אנהאלטן היינט דעם גאנצן טאג אין וואלדארף־אסטאריא.

Rabbi Silver Hits Arab 'Dictation'

Rabbi Abba Hillel Silver charged last night in New York that the United States government "submits supinely to Arab discrimination practiced against American citizens."

Speaking at the 64th annual convention of the Zionist Organization of America, the rabbi of the Temple here said:

"The Arab League continues to dictate to our State Department the conditions under which American companies shall carry on their commercial activities abroad, which American ships shall be allowed to go to Israeli ports and whether Jewish servicemen can serve at American bases abroad."

Gov. Nelson A. Rockefeller of New York prodded President Kennedy to fulfill campaign promises to build peace in the Middle East, urging an end to the Arab League boycott and citing a need to solve the Arab refugee question.

JEWISH CULTURE HELD AILING HERE

Max Bressler, Re-Elected, Bids Zionists Remobilize

By IRVING SPIEGEL

The Zionist Organization of America was called upon yesterday by its president "to remobilize" as the dominant force strengthening every phase of Jewish life in this country, which he described as "culturally ailing."

Max Bressler of Chicago, the re-elected president, urged his organization's general membership to assume "the role of the therapists" in keeping "alive those Jewish values which will preserve the diaspora Jewry [Jews outside of Israel] and give strength to the life and development of Israel."

Mr. Bressler's re-election was one of the highlights of the closing sessions of the sixty-fourth annual convention of the organization at the Waldorf-Astoria Hotel.

Mr. Bressler called for a return to the ranks of his organization "of all those who have ever been connected with the Z. O. A."

Resolutions Are Adopted

In line with Mr. Bressler's assertions, the convention adopted a series of resolutions calling on its regions and chapters to enlarge their educational efforts through the encouragement of Hebrew study and discussion groups, the establishment of Jewish day schools and the enrollment of children for Hebrew courses in junior and senior high schools.

Resolutions urged the fostering of Hebrew-speaking clubs, forums on Jewish history, Hebrew lore and literature, and "widest possible distribution of Zionist literature."

The convention also endorsed programs for short-term work and study in Israel to aid in building up the country.

Support for Drives Urged

In another session, strong pleas were made for support of the campaign of the United Jewish Appeal in behalf of needy Jews throughout the world and for the campaign of the Israel Bond Organization.

Addresses in behalf of these drives were made by Rabbi Herbert A. Friedman, executive vice chairman of the appeal, and James G. McDonald, who was the first United States Ambassador to Israel.

Dr. Emanuel Neumann and Dr. Abba Hillel Silver were re-elected honorary presidents of the organization. Dr. Max Nussbaum was re-elected chairman of the national executive council; Jacques Torczyner, associate chairman, and Dr. Morton J. Robbins, vice chairman of the council.

Dr. Sidney Marks was re-elected national secretary; Charles Wolf, treasurer; Jacob Goodman and Benjamin J. Doft, associate treasurers; Carol Picker, national finance chairman, and Jack Lefkowitz, associate national finance chairman.

ד"ר אבא הילל סילבר

אש מיהודי רוסיה

אין סיבה למה לא תוכל רוסיה לחיות מתוך דו־קיום של ידידות עם מדינת ישראל

בכל מחיר שהוא, הביאו את ברית־המועצות לעגוב אחרי המדינות הערביות, כשם ש־עשתה זאת גם ארצות־הברית. אפשר היה לחזות מראש כי מדינות אלו תיהפכנה מש־ענת קנה רצוץ הן למזרח והן למערב. המערב היה הראשון להוכח באכזבה שלא

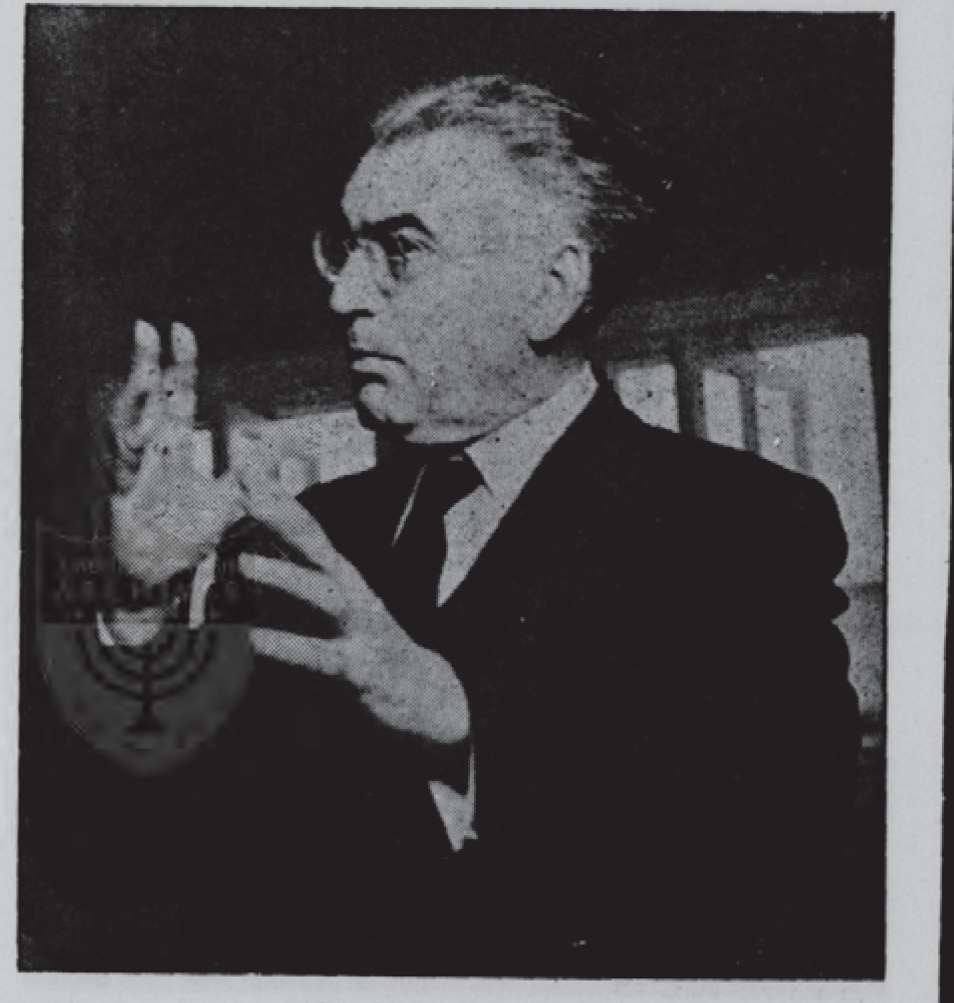

רבי ד"ר אבא הילל סילבר
השתתפות במשלחת ישראל באו"ם

היה ממנה מנוס ועכשיו מתחילה ברית־המועצות לטעום את הטעם המר של נאמ־נות ערבית. ייתכן כי בריה"מ תראה לנחוץ, בעתיד־הלא־רחוק, לבדוק מחדש את עמ־דתה במזרח התיכון ותסתכל שנית בנאצר וברגשותיו הפרו־סובייטיים כביכול.

אין כל סיבה — אומר רבי סילבר — למה לא יהיה אפשר לבריה"מ הדוגלת בדו־קיום לחיות מתוך דו־קיום של ידידות עם מדי־נת־ישראל, למרות זאת שישראל היא מדינה דימוקרטית. אין ישראל שומרת כל טינא לבריה"מ. מצידה היא ברצון תסחור אתה ותחיה עמה בשלום ובוודאי שאין מדינת ישראל מהווה איום לבטחונה של ברית־המועצות...

★ ★ ★

בין הקרמלין והבית הלבן

מספר ד"ר סילבר: מה שראיתי ומה ששמע־תי בבקורי זה־מקרוב בברית־המועצות, רק חיזק את השקפתי בה הרזקתי משך כל הזמן. יודע אני כי לא קל לומר זאת באוירה של ההשתוללות הנוכחית ביחסים הבינל־אומיים. אבל דווקא מצב הענינים הנוכחי נותן חיזוק לדעתי אותה הבעתי והספתי במשך השנים, כי יש מקום לדו־קיום של שתי השיטות, שלנו ושלהם. הרוסים אימ־צו להם דרך־חיים שהיא שלהם. לא הייתי בוחר דרך זו בשביל עצמי או בשביל אמ־ריקה. לדידנו יש בדרך זו מגרעות קשות ויסודיות, כשם שיש בה יתרונות, שאל לנו למעטם. ברם, דרך־החיים שלהם היא שלהם ומה שרע בה — עליהם בלבד מוטל לתקן.

לא הוכח כי אין שתי השיטות יכולות לדור זו אצל זו. דברים הרבה יכולה האחת ללמוד מרעותה, אם שאף אחת מהן אינה מוכנה להודות בכך לעת הזאת. אף אחת משתי השיטות טרם אמרה מלתה האחרו־נה. על שתיהן עברו שנויים בעבר ובוודאי עוד ישתנו בעתיד.

מה שברור הוא, כי אין ההבדלים נית־נים להשתוות בכוח החרב. הבעייה העומדת כרגע בפני העולם אינה, איזו משתי השי־טות סובה יותר, אלא איך אפשר למנוע ש־שתי השיטות לא תשמדנה אחת את שניה — ואת האנושות. שתיהן מבוצרות היטב וחזקות דיין, עד שאין אחת יכולה להשמיד את השניה מבלי להשמיד את עצמה. הש־אלה איפוא אינה, איך מהן תקבר את השניה, אלא, בהנתן רשות למשחית ותפרוץ מל־חמה בין המזרח והמערב, האם לא תקברנה שתיהן כאחת?

אנו מוכרחים ללמוד לחיות על כדור־הארץ עם עמי הסובייט והם עמנו. לא הם, אף לא אנחנו תמיד צודקים. על מנהיגי שתי הארצות להשתדל להפיג את המתי־חות. עמי העולם מחכים לסימני מדיניות חדשה ובעלת חזון הן בקרמלין והן בבית הלבן. המדיניות הישנה לא הוליכה אותנו לשום־מקום, אלא כמשבר למשבר. בל־נא יפחדו מלהחליף זה עם זה מוצרים ואר־דיאות. יתחרו נא ביניהם כדבר אחד: איזו שיטה יכולה לעשות יותר בשביל בני האדם.

טענת בירוביד׳זאן

לנוכח גישה זו, מטעים ד"ר סילבר, ברור שלא כאויבים של ברית־המועצות או כדי להגביר מתיחות, אנו מעוררים ענין כמעמדם הגרוע של בני העם היהודי בתוך ברית־המועצות. כיחידים אין היהודים מופ־לים לרעה או לטובה משאר אזרחי בריה"מ. יהיה זה, כמובן, שטות לומר כי כל סימני אנטישמיות נעקרו לגמרי מן השורש. זו תהיה הנחה אוטופית אף לגבי ארצות־הברית. אבל קיימת ללא־כל־ספק אפלייה תרבותית ודתית לגבי המיעוט היהודי. חוקת־היסוד של בריה"מ מעניקה שויון ואוטונומיה תר־בותית לכל הקבוצות הלאומיות שבתוכה. הללו זכאיות לשימוש בלשונן הלאומית, לב־תי־ספר, עתונות ופעולות תרבות אחרות. זה אחד הדברים שבריה"מ גאה ומתכבדת בהם. ואולם, היהודים מהווים מעין קבוצה לאומית אקס־טריטוריאלית וכיון שאינם מרוכזים בשטח או באיזור אחד, נמנעה מהם הזכות שניתנה למיעוטים לאומיים אחרים. אלה הרוצים, או שרצו, ליהנות מזכויות אלו, כך נטענת הטענה, יכלו או יכולים להגר לאיזור היהודי האוטונומי של בירו־בידזאן. כמובן, שטענה זאת מתעלמת מן המציאות ההיסטורית של מעמד היהודים ברוסיה. היהודים, עם היותם מפוזרים על פני הארץ, היו תמיד קבוצה אתנית חברתית מיוחדת. טענה זאת מתעלמת אף מן הכשלון של נס־יון בירו־בידזאן שאפשר היה לחזותו מראש. זאת ועוד, בשעה שהוקם ביזמת השלטונות הסובייטיים האיזור האוטונומי של בירו־בידזאן, לא היתה בכוונתם כי הקמת האיזור המיוחד תגזור כלייה על פעילות יהודית־תרבותית באיזורים אחרים של בריה"מ שם יישארו המוני יהודים.

★ ★ ★

מלנין ועד סטאלין וחרושצ׳וב

בימי לנין ומשך זמן מסויים אחריו לא זאת בלבד שהוכרו זכויות המיעוט היה־הודי, אלא אף בוצעו למעשה. לא נאסר לי־מוד האידיש או העברית. היתה עתונות אידיש ותיאטרון אידיש ועברית ובמקומות יישוב שהיה בהם רוב יהודי היו מועצות מקומיות ובתי־משפט שנוהלו באידיש. ב־בתי־ספר יהודיים ביקרו רבבות ילדים. בי־מי סטאלין בוטלו זכויות אלו באכזריות יתירה והתחיל מסע רדיפות שלא חסר עסי־פה דקה וארסית של אנטישמיות. כל מוס־דות התרבות האידישאיים נאסרו. הסופרים האידישאיים חוסלו ובתי־הספר נסגרו. מב־שולים רבים הושמו בדרכם של אותם יהו־דים שרצו לחיות על פי דתם. לא זאת בלבד שהוגבל מאוד מספר בתי־הכנסת, אלא סידורי תפילה, טליתות, לוחות־השנה ותש־מישי קודש אחרים שיצאו מכלל שימוש, אי־אפשר היה להשיג אחרים במקומם.

עם מותו של סטאלין וה„הפחתה" הרשמית בגדולתו בקונגרס העשרים של המפלגה ב־1956, באה הקלה פורתא, אם שהרבה מן הגזירות נשארו בעינן. נדפסו מחדש כמה מספרי המופת באידיש והוכחשה הסברא כי אין יותר קהל קורא אידיש בבריה"מ. חצי מליון יהודים עדיין מצהירים על אידיש כעל שפת־האם שלהם. עכשיו הופיעה החו־ברת הראשונה של כתב־העת האידישי הדו־חדשי „סובייטישע היימלאנד".

★ ★ ★

אין להתייאש

טדיין יש הרבה מה לתקן במצבם של היהודים בבריה"מ. בקשר לכך נפגש אבא הלל סילבר עם פקידים סובייטיים גבו־הים. והוא סבור כי „תבוא התקדמות נוספת בכיוון של הענקת זכויות תרבותיות ודת־יות למיעוט היהודי באותה מדה שזכויות אלו ניתנות למיעוטים לאומיים אחרים". — דבר זה לא יבוא מעצמו. ניתן להשיגו ע"י „דעת קהל יהודית־עולמית ידידותית ועקבית".

בסיכום אומר ד"ר סילבר: איני סבור כי אנו צריכים להתייאש מיהדות רוסיה. רבים בהם אמנם התבוללו משך ארבעים השנה האחרונות מהיותם מנועים חינוך יהודי דתי ותרבותי ומגע עם יהדות העולם. יש גם שהתבוללות זו הייתה מרצון ותשוקה, אבל רבים רבים מיהודי רוסיה שמרו ושומרים על הקשר ההיסטורי והנאמנות הבלתי מ־עורערת של „אחינו בני ישראל". גם כשאין קולם נשמע — הם אתנו.

ואם הם, אין קולם יכול להשמע — למה לא נשמיע אותו אנחנו? בכל מלוא־האחריות, בכובד־ראש, במחשבה תחילה, ללא פניות צדדיות וללא כוונת־פיגול להבנות מחורבנם של אחרים.

ד"ר אבא הילל סילבר נואם בוועידת הזי,אנ,איי. בה עמד על מצבם של יהודי רוסית. מימין: מר א. כרמל; מר משה ברסלר, הרב סילבר, ע. ניומן ומושל ניו־יורק נ. רוקפלד.

PANIM EL PANIM

9-24-61

פנים אל פנים עם רבי

לאלהתי

יש להתחיל במערכה ידידותית ועקבית ●

מאת פינחס פלאי

הוא לא גילה חדשות ונצורות עם שובו מביקור ממושך כברית־המועצות. גם הפגישות החצי־רשמיות (וכי איזה תפקיד „רשמי" הוא ממלא כיום ואת מי הוא מייצג ?) עם כמה מראשי השלטון ברוסיה בהן נגע במישרין בבעיית היהודים, לא היו כנראה „מהפכניות" ולא פתחו פרק חדש ביחסם של השלטונות למאות אלפי אחינו שמאחורי מסך־הברזל. הוא לא השלה עצמו, כל־שכן שלא בקש להשלות אחרים, כי ב־מגע פורמלי, ועוד פחות־מזה בהודעה לעתונות, אפשר להביא פורקן ליהדות ברית־המועצות.

ואף־על־פי־כן... כאשר ישבת והאזנת לדבריו על ביקורו בברית־המועצות, לא הרפתה ממך המחשבה, כי גישתו לבעייה, שכל־כך הרבה (בלי ספק הרבה מדי !) מדובר עליה אצלנו, היא שונה. הייתי אומר, יותר בריאה, מאוששת. היתה לך משום־מה ההרגשה, כי אין הדברים בנוגע ליהודי ברית־המועצות, מצבם בהווה וסיכוייהם לעתיד, נאמרים לשם תצרוכת פנימית לשעתה, אלא מתוך השקפה רחבה על־פני המפה הבינלאומית, כשהעין החובקת אופקים רחבה, צמודה במיוחד לגורל אחים־קרובים, באשר נגע גורלם זה ללב האיש הדובר בהם וצרבה בו צרבת, שאינה מרשה לו לשתוק יותר.

כאשר ישבת והאזנת לדבריו הרגשת עוד, כי יהיה זה משגה פאטאלי, אם לא פשע־שאין־עליו כפרה, אם יותן לד"ר סילבר לשוב לביתו ול„היכלו" שבקליבלאנד והאיש לא יוצב בראש המערכה שהוא קורא לה „מערכה ידידותית ועקבית", להצלת אחינו שבברית־המועצות.

מערכה זאת אינה צריכה ואסור לה שתקבל צורה של מלחמת־השמצה של רוסיה הקומוניסטית. אדרבה, אומר ד"ר סילבר ויש בכך מידה לא־מועטה של אומץ־לב לומר דברים אלה באמריקה של 1961 : עלינו להתייחס ביחס של כבוד לרוסיה ולדרך־החיים שהיא התוותה. עלינו להיות תוודיה־הכרה בהבדלים המהותיים שבין הסיסטמה המערבית־הדימוקרטית לבין הסיסטמה הקומוניסטית ולחפש פתרון לבעיית היהדות, מתוך הבנה של המסגרת הקומוניסטית בה חיים שנים־וחצי מליון היהודים שבבריה"מ.

זאת ועוד, מערכה זאת, צריכה לראות את בעיית היהודים על רקע המערך הבינלאומי ולא להצטיין בצעקנות בכיינית או ברעשנות עתונאית. כאן נחוצה גישה שקולה של מדינאי בעל שיעור־קומה ומכל המנהיגים היהודיים שאנו מכירים, נדמה לנו כי הנה האיש ! כי אבא הלל סילבר, שהועמד בשעתו בראש המערכה הציבורית בבריטניה המנדטורית, חייב לעמוד עתה בראש המערכה הציבורית לטובת יהודי ברית־המועצות.

וסוב שהוא אינו מייצג ארגונים וקונגרסים וקונפרנצים וקלובים המחפשים לעצמם „קרדיט". וסוב שהוא כרגע „אזרח פרטי". יש משהו נגיד־ומצווה בעצם הופעתו ויש מן המשכנע בארגומנטים שלו השאובים עתה מאינפורמציה „ממקור ראשון" וחבל־חבל שכובד־אישיותו והשפעת דבריו לא יהיה להם המשך מחוץ לועידת הציונים באמריקה, שהיא כרגע הבמה הציבורית היחידה־כמעט עליה מופיע אבא הלל סילבר.

איני יודע מה הם הסיבוכים הטכניים שבדבר, אבל האם לא היה מן האפשר (ובוודאי שזה מן הראוי) להזמין את אבא הלל סילבר להופיע במסגרת האו"ם ולהביא בפני העולם הרחב את מה שיש לו לומר בנוגע ליהודים ברוסיה הסובייטית. תוך־כדי־כך היה יכול להביע דבריו על מכלול היחסים שבין מזרח־ומערב מנקודת ראות של יהודי גדול, המדבר לאו־דווקא כאזרח מדינת־ישראל, אם־כי אולי במסגרת הזמן שלה כאו"ם.

✶ ✶ ✶

שטח הפקר ?

נודה : יש ואנו רואים דווקא את „הצד" של בן־גוריון בוויכוח עם „הציונים" שבגולה. מיום שקמה המדינה, הרי היא ריבונית והיא ורק־היא זכאית לייצג את עצמה ולדבר בשמה. אבל, יש בעיות יהודיות כלליות, שאין אנו יכולים להתעלם מהן, למרות זאת שאין בידי מדינת־ישראל לפתור אותן. אחת מהן, היא בעיית היהודים שמאחורי מסך־הברזל. חס־ושלום, אין מדינת־ישראל רוצה ומוכנה להצהיר כי אין בעייה זו נוגעת לה במישרין. עד כדי כך טרם הגענו. יחד עם זאת אין משלחתנו לאו"ם מוכשרה להעמיד בעיות כלל־ישראליות אלו בראש ענייננה, כאשר עשרות בעיות מדיניות קונקרטיות עומדות על הפרק. האם רצוי להשאיר ענין זה שבו תלויים חייהם של מאות אלפים מאחינו ב„שטח הפקר" של שליחויות פרטיזניות והצהרות סנסציוניות, או שמוטב לתת גושפנקא ממלכתית כלשהי לעובדות הקיימות־ממילא ולאפשר לאיש כאבא הלל סילבר להופיע בפורום הבינלאומי כדובר עם־ומדינת־ישראל בשאלת־חיים זו ?

מן הראוי כי ממשלת ישראל תתן דעתה על־כך. לא ההסתדרות הציונית, לא הקונגרס היהודי, לא „מועדון הנשיאים", אף לא „בני ברית", או כל ארגון יהודי גלותי אחר יש בו הכוח, הפרסטיג'ה וכושר־ההחלטה שיש לממשלת־ישראל. יהודי הגולה — ואמריקה בכלל זה — הם בחינת חבושים שאין בכוחם להתיר עצמם מידיהם של עסקנים ממדרגה שניה־ושלישית שאיבדו את הברק שלהם מאז תקומת מדינת־ישראל העצמאית. כל פעולה של ממש, כדי שתצליח, מוכרחה היא לבוא מכוחה וכוח־כוחה של מדינת ישראל.

יש וממשלת־ישראל נאלצת לדבר „בשפה רפה" בשאלות הנוגעות לברית־המועצות. הדבר מובן. אבל ממשלת־ישראל מותר לה וראוי לה לצרף למשלחתה לאו"ם מנהיג יהודי לא־ישראלי, ממעמדו של אבא הלל סילבר. במושב הבא של עצרת האו"ם תעמוד במרכז שאלת היחסים בין המזרח ו־המערב, שאלה שיש לנו ענין בה לא רק כמדינה מזרח־תיכונית, אלא כ„עם אחד מפוזר בין העמים" והשתתפותו של מנהיג יהודי נודע שתפקידו מוגדר לשאלה זו, לא תיראה כלל לפגנ"ה, כיוצאת־דופן.

✶ ✶ ✶

למה לא דו־קיום ?

בדברו אל ועידת הציונים באמריקה לא מסר ד"ר סילבר דו"ח על ביקורו בברית־המועצות כפי שרבים ציפו. במקום זה הוא עמד על התפקיד הגדול שמלאו ושתמלאנה שתי המעצמות, ארצות הברית וברית המועצות, בעיצוב דמותה של ישראל בעבר ובעתיד. אשר לעבר הרי היתה רוסיה הסובייטית החברה הראשונה של ארגון האומות המאוחדות שדיברה במפורש, במאי 1947, על הקמת מדינה יהודית עצמאית בארץ־ישראל. עובדה זאת תיזכר לעולמים. רוסיה הסובייטית היתה המדינה השנייה להכרה במדינת־ישראל יומיים בלבד לאחר שהוכרז על הקמתה. בהודעתו על ההכרה הרשמית במדינת־ישראל הביע שר החוץ הסובייטי מולוטוב את „בטחונו בהתפתחות רצויה של יחסים ידידותיים בין בריה"מ ומדינת ישראל". גם לכך היתה חשיבות חיונית לישראל. מאז עבר תהליך מתמיד של הרעת יחסי הידידות של בריה"מ לישראל. המלחמה הקרה שצררה את המזרח ואת המערב והלהיטות לרכישת בני־ברית

פנים אל פנים

רבי אבא הילל סילבר

גליון מוגדל
לחג הסוכות

בגליון:

רבי
אבא הילל
סילבר
על יהודי
ברית
המועצות

●

אישי־רוח, אמנים
ואנשי־ציבור
מספרים מה הם
עושים בחג
הסוכות

●

ב״ה, ערב חג הסוכות תשכ״ב
(24.9.61)
המחיר 60 אגורות

מס׳ 127—126

Sept 1961

25 Years of the Cleveland Zionist Society

The Silver - Goldman - Brickner - Zionist Struggles Which Led To The Founding Of The Society

by Leon Wiesenfeld

THE Cleveland Znonist Society, led from its inception by Rabbi Abba Hillel Silver, recently reached its quarter century milestone. The present writer, who was one of the main founders of this body, which is still the largest Zionist group in the United States, unfortunately has not been in a position until now to offer his comments and observations on this important event. However, the fascinating story of this organization deserves to be told, even if somewhat belated.

The Cleveland Zionist Society was not established out of necessity. A Zionist district had already been in existence and struggled to keep alive. Zionism in those days was not very popular among American Jews and only a limited number of dedicated individuals who clung to the ideal joined the local Zionist District which existed for almost fifty years. Their influence in the community, as a body, was even smaller than their members. Such was the situation in 1935, when the Cleveland Zionist Society was launched into life, surely without any popular clamor for its birth.

The trouble with the Zionists in Cleveland in those years was that even within the small circle of the old District there was no harmony. Squabbles over trivial matters, such as honor, power, recognition, contending personal ambitions and jealousies took up most of the time of the so-called leadership. Gossip, recriminations and backbiting hindered the growth of the organization and its prestige. There were times when the District was actually out of existence and had to be repeatedly reorganized.

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

RABBI ABBA HILLEL SILVER

When I arrived in Cleveland, in January, 1925, to become the associate editor of the Yiddish daily The Jewish World, of which I was in time to become editor-in-chief, the President of the District was a man by the name of Banis Gadar, whose understanding of the Zionist movement was of the crudest nature. He was a good-natured ignorant Jew. About two or three weeks after I entered my new office, he came to "convert" me to the cause. Being a native of Hungary and seemingly believing that I, too, immigrated from his country, he used the argument that, after all our own "countrymen" Herzl, Nordau and now Wise, great men that they were, were Zionist, so why shouldn't we join, too?

Having thus been "converted," I came, several days later, to attend my first District meeting. My journalist's sense of smell told me that there was something wrong as soon as I entered the meeting-room. About twenty-five members were present, and at least ten of them delivered what each one thought was an "address." Most of the "addresses" were directed against the person of Rabbi Silver, for whom there was evidently no great love. The spirit of disunity could be palpably sensed.

At the Zionist District the subject of the alleged wrongs and rights of Rabbi Silver overshadowed all other topics until I was thoroughly sick of it. For a long time I refrained from taking part in the discussions. When I did ask for the floor, I suggested that no matter how grave the leaders thought the sins of Rabbi Silver might be, we would do much better to forget them and to try instead to win new members, and in general do something to promote constructive work and raise the prestige of the District. I later published several articles in the *Jewish World* along the same line.

But the situation, far from improving, deteriorated even further. Presidents came and Presidents went, but the quarrels with Silver went on forever. I often met the rabbi at meteings, and though at first I had no interest in him, I gradually gained the impression that he was not as bad as he is made out to be and that he was not always wrong. Willy-Nilly I became his advocate and used my prestige as editor to try and bring peace. Sometimes I succeeded, but never for long. Sooner or later the old squabbles came back to life. This went on until the summer of 1929.

AT that time the leaders of the Zionist Organization of America decided to hold the annual national convention in Cleveland. American Zionism was then split into two hostile camps: the followers of Louis Brandeis and Julian Mack, on the one hand and those of Weitzmann and Lipsky on the other. The Cleveland District selected its delegates to that convention, but Silver's name was not among those elected. This was the way the leaders avenged on Silver's alleged sins. I thought the District had made itself ridiculous and said so in my paper.

Rabbi Silver felt humiliated and was greatly exercised. He hoped, however, that in spite of the rebuff administered him locally, he would be invited to address the opening session. But he was mistaken. The honor went instead to the late Rabbi Barnet R. Brickner.

Rabbi Brickner, who had his own grudges against Rabbi Silver, opened the Convention by delivering some scathing remarks about his rival. He did not mention Silver's name, but there was no mistaking the butt of his shafts, which came flying as from a bow. The speech did not evoke much enthusiasm, but it pleased Silver's enemies in Cleveland and those from New York.

Rabbi Silver, who soon learned of Brickner's attacks upon him, felt despondent. When, at his invitation, I came to see him at his Temple, he had tears in his eyes. He kept on repeating: "I am only 36 years old and they want to destroy me." I then decided to help him out. I went to the Convention Hall and sought out Louis Lipsky, the President of the ZOA. I asked him if he would invite Rabbi Silver to address the Convention. Lipsky, who was always friendly towards me, turned to me angrily and replied: "Not on his life!" and turned away. But I was determined not to give up.

The real masters of the ZOA at that time were two of my fellow-Galicians, now both deceased—Sigmund Thau and Philip Wattenberg. Both were well-to-do men, who supported the Zionist organization with their money, while the organization was on the verge of bankruptcy. Both, Mr. Thau and Wattenberg, were old friends of mine. I asked them to dinner at my home and invited also my very dear friend Dr. Samuel Margoshes, then editor-in-chief of the New York Yiddish daily *The Day*, and the late Samuel Rosenfeld, a distinguished journalist and a very influential Zionist. The conclave at the dinner table resolved to see to it that Rabbi Silver be invited to address the Convention.

The next day Lipsky had to yield and the rabbi was invited to address the Convention before closing to make the appeal for funds of which the ZOA was badly in need. This was not the kind of an address Silver really desired to deliver. But he did accept the invitation and did very well. His appeal brought in about $60,000 and he was then elected to the national Executive Board. For a while everything seemed to be good and well.

cont. on next page

cont. from p. 10

BUT the controversy, the intrigues and the petty squabbles did not cease after the Cleveland Convention, both locally and on the national scale. Silver, who has a tendency to be vindictive, naturally did not keep quiet. He soon paid back Brickner for his speech with a vengeance.

Rabbi Brickner in those days used to deliver addresses on Judaism over the radio, which were broadcast nationally. Once he used a sermon by Rabbi Emil Hirsch of forty years earlier, giving it as his own speech and without mentioning the source. This played into Silver's hands and he took his revenge. A new crisis in Zionist and even non-Zionist circles resulted, with more and greater hostility towards Rabbi Silver.

Not long afterwards Meyer Weisgal, former editor of the New Palestine and former Secretary of the Zionist Organization, came to Cleveland with a Palestine pageant, after a fairly good result in New York and other cities. Weisgal and my good friend Ezra Shapiro came to me asking that I intercede with Silver to enlist his cooperation in ensuring the success of the spectacle. I knew that it was a waste of time and effort to try to influence Silver, because I was aware that he hated Weisgal more than any one else, but I tried and, of course, I failed.

The pageant in Cleveland was, as I expected, a dismal failure and Silver was blamed for it. At a farewell luncheon arranged by the Zionist district for Weisgal and presided by Rabbi Brickner, Silver was bitterly attacked by every speaker. Weisgal said that Silver was a scourge, a festering sore, in the Zionist body. He demanded that the rabbi be thrown out of the Zionist Organization. I protested sharply against such a language, but Weisgal shouted back that some day I too, would learn more about Silver. I left the hall disgustingly and the next day I attacked Weisgal and the leaders of the District in a very sharply written article in my paper.

But Weisgal attacked Silver again and again in New York and other cities throughout the country and thus again a scandal was created locally and nationally.

The main climax, however, came towards the end of 1934 when the national Zionist leadership convened a special Conference in Washington. Silver was invited to address it. The leaders of the Clevelad District raised a shrill protest and induced Lipsky to revoke his invitation. Silver did not go to Washington but now awaited his opportunity to strike back at his enemies.

Let me digress here for a short space about Silver's personality.

In 1925, when I first arrived in Cleveland, Silver had a good many opponents in town. The strictly orthodox Jews accused him of taking their children out of the Jewish fold by his Reform Judaism. The less orthodox masses strongly resented his aloofness from them. They felt no warmth for him. During the years of my friendship with Silver I used to try to induce him to become more accessible, more friendly to ordinary people, more interested in them and in their activities. I got him to accept invitations to address the organizations I was interested in and later he was invited without my mediation and accepted the invitations. He then drew closer to the people and made a lot of really admiring and devoted friends.

On the evening when the National Conference was to open in Washington, Rabbi Silver addressed a similar gathering in the Kinsman Road section of Cleveland.

There he availed himself of the opportunity to square his accounts with the District leadership and termed them as "racketeers." This brought forth an uncontrollable storm in all Cleveland circles and in almost the whole country and the atmosphere was poisoned.

AT that time I was approached by two young men, one of them a lawyer and very energetic and devoted Zionist, Samuel D. Katz, and the other a certain "doctor" Fred Folkman. They suggested to me that we organize a second Zionist district under the leadership of Rabbi Silver. They also told me they had come with the idea to Silver himself, but he refused to talk to them and nearly threw them out of his study. He disliked both of them.

I liked the idea and promised to speak to Rabbi Silver about it. At first he would not hear of it. He is not going to leave the Cleveland District in the unchallenged control of his enemies, he said. Besides, he did not believe there were enough Zionists in Cleveland for a second district. If we fail in that venture, he argued, he would have to leave Cleveland. He also added that the members of his Temple were opposed to his constant feuds with his Zionist enemies.

But I did not give up. I told him that Zionists are made and not born. Besides, I said, it was high time for him to sever his connections with the old District, where he was always the stormy peteral and the centre of unlovely controversies. Furthermore, I added, we would develop the new organization into a platform for him, which he would be able to use unchallenged. I also advised him to permit himself to be elected President of the new organization. After long discussions my words finally had the desired effect. Silver agreed to the establishment of the new district, but on condition that it would not be proclaimed until the first fifty members had been assured.

(Continued on Next Page)

RABBI SOLOMON GOLDMAN

LOUIS LIPSKY

A. H. FRIEDLAND

RABBI STEPHEN S. WISE

RABBI ISRAEL GOLDSTEIN

That same evening, when Mr. Katz and "doctor" Folkman came to see me, I gave them the "go-ahead" signal. In the course of the next two weeks I personally enlisted about fifty members, and Katz and Folkman had many more. Thus was born the second Zionist District in Cleveland.

BUT the aftermath was not so smooth. The Cleveland Zionists raised a new storm. They sent a delegation to the national headquarters in New York, which addressed vigorous protests to our group. There were stories in the Cleveland press and another large-scale scandal rocked the Cleveland community, with echoes throughout the country. Without consulting Rabbi Silver I took a trip to New York in the hope of effecting some peaceable solution. I had some very close friends in the National Administration and counted on them to help me influence Lipsky and other leaders to come to some understanding. But I soon found out that the money I spent for the trip, the work and the energy I put in, had been wasted. Silver did not have a single friend in the administration. The only thing I accomplished was to have put a stop to the extremely malicious publicity in the New York Yiddish press against Silver.

On my return to Cleveland I met with new difficulties. The publishers of the *Jewish World*, never having been in harmony with my championing Silver, demanded that I adopt a policy of neutrality in the paper. Henry A. Rocker and his father, the late Samuel Rocker, my superior, were both members of the District. The late H. A. Friedland, then president of the District, was a close friend of both Rockers. Moreover, Friedland, as head of the Talmud Torah, was, indirectly, a substantial advertiser in the *Jewish World*. The Rockers, though personally far from any animosity towards Silver, could not believe that he was always right. Neither did they believe that another Zionist organization was justified. I resisted their demands and was ready to resign my position rather than let Silver down. It was this threat of resignation that made it possible for me to continue to support the rabbi and the Cleveland Zionist Society to the end.

In the meantime the scandals grew and would probably kept on growing if not for the timely intercession of the Cleveland Jewish Federation. Headed by the late, very energetic Edward D. Baker, the Federation managed to quieten things. Rabbi Silver yielded to some extent to publicly apologizing for calling the leaders of the Zionist District "racketeers" and agreed, also, that the new Zionist organization should be named Cleveland Zionist Society, instead of another Zionist District.

The scandal was quelled, at least temporarily, but the mutual hatred continued. Embers were still glowing.

DURING those years of struggle, at Rabbi Silver's request, I often used to accompany him on his trips to the national Zionist Conventions, where I always had numerous friends. I traveled at my own expense, although the position of my publication was such that I could hardly afford it. The publishers of the *Jewish World* were far behind in their payments of salaries and owed thousands of dollars to their employes, including their editor. Under such conditions it was not easy for me to undertake such trips. But I would go along with Silver because I was anxious to help him out—and I did.

The last Zionist Convention to which I accompanied Rabbi Silver was held in Detroit, in 1938. The leaders in New York, led by the late Rabbi Stephen S. Wise, as the outgoing President, nominated the late Rabbi Solomon Goldman for the new Presidency. Goldman was always feuding with Silver (and they hated each other) before he left Cleveland, but my own relations with him remained cordial. We were close friends until Goldman's departure for his new pulpit in Chicago.

In any other circumstances I would have favored Goldman for the Presidency. But Silver pressed for Rabbi Israel Goldstein. I felt constrained to support Silver's candidate and worked hard at the convention to round up votes for Goldstein. For this I was bitterly attacked from the platform by Rabbi Brickner shortly before the convention came to a close. In the lobby of the Statler Hotel I was nearly beaten up by Alex Wintner, a Cleveland banker. He attacked me shouting "Goldman is my boy, and if you and your friends work against him, I'll make a cripple out of you." He had the physical strength to do it, but thanks to Henry A. Rocker, who quieted him, I was rescued from his mighty fists.

Goldman won by a small majority. But the Cleveland Zionists, supported by many of other cities, among them quite a few young rabbis, staged a tumultuous and disgusting demonstration against Silver, the like of which has never before been seen at a Zionist gathering. I protested to Rabbi Wise for tolerating such an ugly scene, but my words were drowned out in a sea of catcalls, foot-stamping and shouting.

THIS, in brief, is the history of the birth of the Cleveland Zionist Society and the circumstances that brought it about.

Today Rabbi Silver is the most highly revered Zionist leader not only in American Zionism but in world Zionism and in Jewry generally. His tour of the United States in 1946 and 1947, when he made America "Zionist-conscious," his indefatigable efforts in Washington and later his brilliant address at the United Nations presenting the Jewish case in the Palestine debate, insure for him a place of recognition and honor in Jewish history.

I am sure, however, that it will not be exaggerated to say that Rabbi Silver's present status is, in many respects, the result of the existence of the Cleveland Zionist Society, to the formation and development of which I devoted my very best efforts. Until the Society came into existence most of the doors were barred to him and

cont. on next page

13

25 Years Cleveland Zionist Society

cont.from p. 12

his remarkable talents. The Society, by giving him a platform, enabled him to break through and eventually to emerge as the great national leader he was to become during the years of political activity, before the establishment of the state of Israel.

* * * *

In conclusion I want to make one more observation:

When I first met Rabbi Silver, a few weeks after my arrival in Cleveland, he did not appear to me to be an affable person. He seemed to me to be stiff-mannered, looking down on people who were not as gifted as he was, and taking no one seriously. In relation to a Yiddish journalist he acted like a snob who has to treat with a "kike." Soon afterwards I was involved with him in an insignificant conflict, which was not of my making. Meaningless, however, as this so-called conflict was, it prompted the rabbi to demand my discharge from the *Jewish World*. As a result I went out of his way and for a time had no interest in him.

But in spite of my personal grievances I soon became more and more attracted to him by the easy stream of his eloquence, his depth of feeling, grace of gesture, the charm he exercised when interpreting matters of concern to Jews, the beauty of his voice and smooth diction—all combined to make him a really great spokeman for his people. I then gradually became one of his most ardent admirers and devoted friend. There were times when I simply idolized him.

During the more than twelve years that I championed Silver's side, there were always omniscent people who "knew" that I was not doing it gratis . . . Now, on the threshold of my 77th year, I want to make this statement as solemnly as I can, that until the time when I was, for economic reasons, forced to leave the *Jewish World*, I never asked Rabbi Silver for the slightest favor. On the contrary, I found his feuds expensive, far beyond my means. I stood with him through thick and thin, sacrificing even my dearest friends, without bothering about the price I had to pay. I acted as my conscience dictated and not as my interests demanded.

I stood side-by-side with Rabbi Silver in all his quarrels and not only with the Zionists, locally and nationally.

When the late Rabbi Solomon Goldman, then the spiritual leader of the old Jewish Center, accused Silver of having deliberately destroyed his long-time efforts to establish a Hebrew Chair at the Western Reserve University, it was I who helped Silver to quell this scandal. Goldman's charge shocked almost the entire Jewish community and brought forth a lot of hostile resentment against Silver even among people who were ordinarily friendly disposed towards him. Against the advice of my boss, the late Samuel Rocker, I had a lengthy interview with the late Dr. Robert E. Winson, President of the university, and when I found Goldman's assertions to be greatly exaggerated I published the interview in the *Jewish World*, my close friendship with Goldman notwithstanding.

Silver's quarrels with the leaders of the Bureau of Jewish Education were still worse than those of the Zionist District. Many of the struggles in the District were actually originated in the Bureau where the late A. H. Friedland, Aaron Garber, Alfred Sacks, Max Korman, George Klein, Rabbi Brickner and others were always feuding with Silver who was then President of the Bureau. I stood with him also in this quarrel although I was not always convinced that he was right. I supported Silver again in his quarrels with the Jewish Welfare Federation and almost everywhere where he came into conflict. I stood with him even at times when my own personal interests were jeopardized as a result of his actions, turning friends into bitter enemies, right and left. Those enemies avenged on me towards the end of 1938, when I left the *Jewish World* and made an attempt to establish a new Weekly in Cleveland. I then paid a high price, physically, mentally and financially, for supporting Silver. But this is a story by itself, which will be told at a later opportunity.

Today my relations with Rabbi Silver are no longer what they were nearly twenty-five years ago. I am perfectly satisfied, however, that during all those years of my friendship with him I backed the right man. His great contribution to the establishment of the State of Israel dwarfs every personal sacrifice.

This article was not written with the aim of gaining thanks or recognition. At my age, and fifty-eight years experience, a journalist has learned enough not to expect any thanks . . . On the contrary, men in my profession are always conscious of the fact that some day, sooner or later, they will be told that "The Moor has done his duty . . ." On the 25th anniversary of the Cleveland Zionist Society I found it interesting to give a detailed account of the circumstances that brought it about. I stated facts, which, I am sure, Rabbi Silver and others who were involved in those struggles cannot gainsay.

In the next edition of this magazine I shall begin a series describing the fight against Nazism in Cleveland in the 1930s. I was the organizer and one of the main leaders in this historic struggle. I was, too, the organizer of the economic boycott against Germany. It was I who induced Rabbi Silver to join the boycott where he later became a great and very effective leader. This story is not only fascinating, but more so of significant importance to the forthcoming historian who will at some later time devote his talents to the writing of a full, and not a half-way, history of Cleveland Jewry.

סילבר אופטימי לגבי התפתחות היחסים בין בריה"מ לישראל

מאת
ריצ'ארד יפה

אבא הלל סילבר, אשר זה מקרוב חזר מרוסיה, בנאום במוצאי־שבת לפני ועידת ההסתדרות הציונית באמריקה, הזכיר, כי בריה"מ היתה הראשונה להמליץ בפני או"ם על מדינה יהודית עצמאית, ניבא כי לא יארך הזמן ובריה"מ תראה להעריך מחדש את עמדתה במזרח התיכון ותראה את נאצר בעיניים אחרות. הוא הצהיר: "אין כל סיבה שבמסעה הנמרץ למען דו־קיום לא תמצא ברית־המועצות דרך להתקיים בידידות עם ישראל". דבריו לובשים משמעות חדשה לאור הידיעה שהיתה לו שיחה עם חרושצ'וב.

בנוגע למצב היהודים בבריה"מ, אמר סילבר כי "הוקל מעט", אלא ש"נשארו עוד הרבה עובדות כעורות". הוא הביע אופטימיות זהירה באמרו: "אני נוטה לדעה, כי אפשר להשיג התקדמות נוספת בכיוון הענקתה של אותה ההתחשבות התרבותית והדתית, הניתנת למיעוטים דתיים ולאומיים אחרים, גם למיעוט היהודי. דעת־ציבור יהודית, ידידותית אך עקשנית, יכולה להועיל. עלינו ללמוד לחיות על אותו כדור־הארץ עם הרוסים, כשם שגם צריכים ללמוד לחיות עמנו. הוא יעץ למען ידידותי, במקום דבר אשר אוזנת בעבר. ביקורת מקנטרת, בייחס לשאלה היהודית".

הדיונים בישיבות ההסתדרות הציונית נהפכו לויכוח בין הציונים הכלליים על אודות מדיניות המזרח התיכון של קנדי. הנשיא ברסלר שאל: "האם הולכת המדיניות האמריקנית בכיוון הפייסנות?" הסינאטור האמפרי השיב: "אין לכם לפחד. מרובים ידידיכם במקומות מכובדים, החל משדרת־פנסילוואניה (מקום הבית הלבן)".

הועידה שלחה איגרת אל קנדי, לבקש הבהרה בעניין תוכניתו לפתרון בעיית הפליטים הערביים; להצהיר כי שיבתם ההמונית לארץ היא בלתי־אפשרית, וכי אמריקה חייבת לעזור ביישובם מחדש במקומות אחרים. "המצליף" הדימוקראטי שבסינאט ויושב־ראש ועדת־המשנה לענייני פירוק־הנשק, לרעם־תשואות, אמר: "לא תהיו מאוכזבים ממעשי־קנדי. תהיה דעתכם שליוה בייחס לישראל". הוא הבטיח, כי ישראל תוכל להשיג, אף תשיג, הלוואות בריבית נמוכה מקרן־ההלוואה האמריקנית. הוא הסכים, שאמריקה חייבת לנקוט צעדים יותר נמרצים להפסיק את מירוץ־הזיון בין ארצות־ערב לישראל, וחזר והבטיח, כי תהיה פעולה למען חופש־השייט —

Sept. 3, 1961

Rabbi Urges Cool Heads in Cold War

10-23-61
PD

A bid to rid ourselves and the Communists of the emotional climate of the cold war was voiced by Rabbi Abba Hillel Silver yesterday in the Temple.

His talk was the second of two on his visit to Russia last summer.

Coexistence is necessary, he held, for "neither the Communists nor we are getting off the globe."

We must strive for peace in the full knowledge that, while the worst can happen, in all likelihood it will not, the rabbi said.

He cited Soviet Premier Nikita S. Khrushchev's denial last week that Communists had any right or desire to export revolutions to non-Communist countries.

Opening for Peace

Calling this, if sincere, a radical departure in Communist doctrine, the rabbi saw this as a major opening for real progress toward peace.

But this is contingent, he added, on the West's also being willing to restrain from exciting counter-revolutions in socialist countries, and both the East and West agreeing to channel their future aid to underdeveloped countries through the United Nations, instead of seeking competitive advantages in these countries.

"The only alternative to annihilationist war is mutual accommodation," Rabbi Silver asserted. "The two systems (capitalism and communism) will certainly persist concurrently for a long time. This should be accepted as an axiom by this generation and the next and the next."

The rabbi said we should learn to live more wisely and less excitedly and to act more circumspectly and cooperatively in world affairs, exploring every avenue of possible agreement and remembering that we can never have it all our own way.

He warned against being self-righteous.

What to Do

We should go about our national business, he said, helping where we can, seeking no political compensation in return, craving no praise and deterred by no threats, looking first to the soundness and justice of our own economy and the well-being of our people.

He said his conversations with Russian men and women of various walks of life indicated their earnest hope for peace. They know the terrior of war much more intimately than we, having lost 20 million people in World War II, he said.

They want years of quiet in which to rebuild, to raise their low standard of living and to give their children a quieter and happier life than was their lot, he added.

Their leaders also want peace and coexistence with the non-Communist world, he said, but they have not fully thought through the implications of coexistence in terms of self-restraint in foreign affairs and in terms of not fostering Communist penetration in other countries.

Rabbi Silver spoke, also, of the Soviet government's hostility to religion. No instruction in Judaism, in Jewish history or literature, in Hebrew or Yiddish is allowed anywhere in the U. S. S. R., he related. Neither, he said, does the government permit the printing or importation of Hebrew books.

Well Attended

As individuals, Jews have equal rights in the U. S. S. R. with all other citizens, he said. But it would be untrue, he went on, to say that all anti-Semitism has been eradicated there. This would be a Utopian assumption even for the United States, he commented parenthetically.

He said he attended Sabbath services in the Moscow Synagogue, which he found filled, as were the Greek Orthodox and the Baptist churches he attended. This one synagogue, plus two others he described as "very small and dilapidated," exist in Moscow, a city of nearly a half million Jews, he said.

There is only one synagogue in Leningrad, where live 300,000 Jews, he went on, and one in Kiev, a city of more than 100,000 Jews.

Despite their strife, "there is still an unextinguished spark of Jewish loyalty among many of the three million Jews of the Soviet Union, which some day may yet burst forth into the brightness of a new day," he remarked.

V. XXXIII

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

THE AMERICAN ZIONIST October-November 1961

Middle East Situation Surveyed

On the program of the fourth plenary session, held Saturday night, were presentations on public affairs by Dr. Emanuel Neumann, member of the Jewish Agency Executive, who presided, Nelson A. Rockefeller, Governor of New York, Dr. Abba Hillel Silver, ZOA Honorary President, and Rabbi Irving Miller, chairman of the American Zionist Council.

Dealing with the Middle East situation, Dr. Neumann declared that Israel faces "the ever present danger of unprovoked attack from the Arab states, a danger that is not diminishing but is on the increase as the Arab states acquire the very latest implements of war." Israel's "swift and accelerated development" may lead to "renewed attempts to halt that growth by economic strangulation and new military adventures against the state," said Dr. Neumann. "The tasks of Zionists and all friends of Israel is not only to alert the public opinion and our own government, but above all to alert ourselves and the great Jewish community around us. American Jews, many Zionists included, have grown too optimistic, too complacent, too self-satisfied with the measure of assistance we are offering out of the abundance of our own unexampled prosperity. May Heaven forfend that we should be so jaded as to require the stimulus of war or imminent catastrophe, as a tonic for our Zionist efforts!"

A LIGHTER MOMENT: Governor Nelson A. Rockefeller, Max Bressler, Dr. Abba Hillel Silver, Harold W. Carmely.

Dr. Abba Hillel Silver addressing the "public affairs" session. At left is Dr. Emanuel Neumann.

Turning to American Jewish communal needs, Dr. Neumann pointed to "challenging tasks" in "Jewish education, the spread of Hebrew, the fight against the twin foes of ignorance and assimilation, the problem of the Jewish youth, and the democratic organization of the American Jewish community."

Neumann Decries Israeli Attacks

In pursuing their programs, the speaker said, Zionists "have been hampered and retarded in recent years by the mistaken zeal of some Israeli leaders, and a wave of ill-considered pronouncements regarding the role and future of the Zionist movement. He did not question the right of Israelis to attempt to influence American Zionist thought, Dr. Neumann went on, but "criticism should be based upon adequate knowledge of substantially different conditions of Jewish life here and there." Dr. Neumann predicted that the attacks on the Zionist movement "will taper off and cease altogether, and that in the new Knesset and Government there will be powerful voices calling insistently for a better appreciation of the unique role of organized Zionism, for which there is no substitute, no replacement."

"Zionism has profound meaning for Diaspora Jewry," Dr. Neumann concluded, "quite apart from and over and above its significance and value for the State of Israel; for Zionism is concerned with the totality of Jewish life everywhere and at all times. It is still the greatest single force for all embracing Jewish unity and creative survival." [*Text of address on page 18.*]

Governor Rockefeller's Address

Dr. Neumann introduced Governor Nelson A. Rockefeller, who received an ovation, as one "so richly endowed with charm and qualities of heart and mind that it would scarcely be surprising if his course should lead from the Executive Mansion in Albany to that in Washington."

Declaring that America and Zionism have "enriched each other by the interplay of diverse cultures," Governor Rockefeller lauded the "noble and conspicuous part" played by the ZOA in the restoration of Jewish statehood. "As we see it from afar," said he, "but yet so near in our hearts, Israel is fulfilling the Jewish message to the world." Pointing to "Israel's example in bringing home over one million refugees" and to the progress of the Jewish state, at which "the world must stand amazed," Governor Rockefeller stated, "I should like to turn to Israel's neighbors and ask them to search their hearts again. It is time for reconciliation, for acceptance, for dialogue, for communication." The Arab world, said the Governor, "should know, and it must know, that the United States is fully and irrevocably committed to the existence and survival of Israel."

Governor Rockefeller appealed for speedy government action to resolve the Arab refugee problem, as part of a general peace settlement between Israel and the Arab states. He cited the campaign pledges made by President Kennedy last year and urged that the Administration also use its influence to end the Arab League boycott of Israel and to halt the arms race in that area of the world.

Emphasizing that he was aware of "the very grave problems in other parts of the world" and that he had no wish to be "unfair or unreasonable," the Governor added: "Nevertheless, I would welcome evidence that the program for the Middle East which President Kennedy presented as a candidate was a serious statement of policy to be vigorously pursued in practice as President." He urged that "the time is at hand for determined American action to build peace in the Middle East." It was, he concluded, "an opportunity for American statecraft which must not be ignored regardless of our problems elsewhere in the world." [*Text of address on page 19.*]

Silver Acclaimed

Dr. Abba Hillel Silver, whom the audience welcomed with rousing acclaim, devoted an extended analysis to American foreign policy in the Middle East and to Soviet Russia, from which he had recently returned.

Quoting the pledges made by President Kennedy in his "magnificent address" at the preceding ZOA Convention, Dr. Silver expressed regret that "the influence of our nation has as yet not been brought to bear to remove the outrageous discrimination against Israel in the Suez Canal. . . . The arms race in the Middle East has not been limited," he asserted, "and the dangerous imbalance, threatening the security of Israel and its right to self defense, has been permitted not only to exist but to develop even more ominously."

The Arab boycott, said Dr. Silver, "is continuing unabated, while our Government submits supinely to Arab discrimination practiced against American citizens." "It is baffling indeed," he commented. "A Government which can defy the might of the Soviet in defense of the rights of citizens in West Berlin finds it inadvisable or impossible to defend the rights of its own citizens in Saudi Arabia. . . . Is this the price which we are required to pay for Arab votes in the United Nations—votes which are seldom indeed forthcoming?" Emphasizing that "peace in the Middle East is a very grave matter," Dr. Silver asserted that action is now imperative and eagerly awaited.

CONVENTION GROUP: Irving Galt, Shoolem Ettinger, Attorney-General Louis J. Lefkowitz, Governor Nelson A. Rockefeller, Dr. Sidney Marks, Arnold R. Ginsburg.

In a detailed report on the conditions he found in the Soviet Union, Dr. Silver insisted that "we must learn to live on the same globe with the Soviet people, and they with us." The question, he said, was "not which system is better, but how the two can keep from destroying one another—and mankind."

Dr. Silver traced developments regarding the position of Jews in the Soviet Union. Under Lenin, and for a time thereafter, Jewish nationality rights were not only recognized in the Soviet Union, but implemented. "Under Stalin," he stated, "these rights were brutally abrogated, and a campaign of persecution set in. With the death of Stalin, the situation eased somewhat, though many of the obnoxious practices still remain." Dr. Silver saw no reason why the Soviet Union "should not find it possible to co-exist in friendship with the State of Israel in spite of the fact that Israel is a democracy and wishes to remain one." Despite the difficult plight of Russian Jews, he saw some hopeful indications for the future. Relating a number of incidents indicating "that there is still a great yearning for identification with *Kol Yisrael* among many Jews of the Soviet Union, Dr. Silver declared: "I do not believe that the three million Russian Jews should be written off.

"Faith will be the bridge which will carry us over. These are grave, uncertain, and, in a sense, dangerous times for all nations and for Israel. But the last thirteen years have also marked a wonderful new beginning for our people.... May we of this favored generation, tried, heavily burdened, prove ourselves worthy of our privileged destiny." [*Text of address on page 16.*]

American Zionist Council Greetings

The confidence that all American Jews together with free men everywhere stand behind the President of the United States in the crisis caused by the Soviet renewal of atomic tests was voiced by Rabbi Irving Miller, who brought the greetings of the American Zionist Council, of which he is the Chairman. This grave development brings Israel and America closer together, Rabbi Miller felt, recalling the words of "our sages who spoke of 'that evil which is common to Israel and the nations of the world.'"

Rabbi Irving Miller, chairman of the American Zionist Council, greeting the Convention.

Rabbi Miller emphasized the concern of Zionists with "Israel's continuously precarious position in the Middle East because of the implacable hostility of its neighbors," and then remarked: "If Zionists have referred to the small State of Israel in terms of a grand design in history, it is precisely because of this vision of Israel as a laboratory of civilization profoundly inspired by the Prophets who first spoke of the Oneness of God and the brotherhood of man."

"The Zionist Organization of America is a symbol, a historic symbol of Zionist prestige, of Zionist effectiveness," said the Council leader. "If Zionism is to play once again the role in American Jewish life that it must play for the good of American Jewry, it will be through the revitalization—or as Mr. Bressler has so well said, the remobilization—of the ZOA."

Cincinnati Enquirer 11-6-61

'Great Phenomena'

Israel's Aid To Others Is Described By Rabbi

Cincinnati Enquirer
Monday, Nov. 6, 61

Tiny Israel's aid to other nations is one of the great phenomena of our time, Rabbi Dr. Abba Hillel Silver, a leading figure in the American Jewish community, told a Bonds-for-Israel dinner in Cincinnati last night.

Speaking before some 300 persons at the Losantiville Country Club, Dr. Silver, of The Temple, Cleveland, cited the Israeli aid program as one of the outstanding achievements of the new state since it was established 13 years ago.

AMONG these are, the absorption of more than a million refugees from World War II in Europe and immigrants from other countries; the material and physical development of the nation, including the building of towns, roads and harbors, the exploitation of natural resources and the development of a merchant marine; the development of an educational system, including the expanded Hebrew University and Haifa Technion, and the aid program.

The aid program, alone, Dr. Silver said, now has more than 1000 Israelis giving technical assistance in more than 40 African and Asian countries and more than 200 Asians and Africans studying in Israel.

Dr. Silver also touched the future of Israel, stating his belief that representatives of the Jewish state and the Arab countries will sit down together to negotiate mutual problems in much less than 20 years.

DR. SILVER, a 1915 graduate of the University of Cincinnati and Hebrew Union College, joined The Temple, one of the largest congregations in the United States, in 1917. His latest book, "Moses and the Original Torah," is to be released next week.

The dinner also honored Cincinnati's five Reform rabbis for their work on behalf of Israel. They are, Stanley R. Brav, Temple Sholom; Murray Blackman and Victor E. Reichert, Rockdale Avenue Temple; Albert A. Goldman, Isaac M. Wise Temple, and ...nuel Wohl, Wise Temple

Israel's Amazing Achievements Cited

Dr. Abba Hillel Silver, rabbi of The Temple in Cleveland, says that the state of Israel has amazed its friends and disappointed its enemies in its remarkable advancement during its first 13 years of existence.

"Israel has built up an educational system that has won the admiration of the world," Dr. Silver told Cincinnatians last night. "She has established cities, reclaimed the desert, drained swamps, built harbors and roads—all at a time when one-half of world Jewry had been destroyed."

Dr. Silver spoke at a meeting honoring five Cincinnati rabbis, sponsored by the Cincinnati Committee for State of Israel bonds last night at Losantiville Country Club.

Dr. Silver predicted that Israel will build a progressive and peaceful society, free and democratic, and closely linked with the western world.

"Israel has not played East against West for her own advantage," Dr. Silver noted. "Today, Israel is the most democratic state in the Middle East."

EE Company PD 11-12-61

the distinguished religious leader

RABBI ABBA HILLEL SILVER

will autograph his new book

MOSES AND THE ORIGINAL TORAH

tomorrow, from 1 to 2 p.m., in our 5th Floor Book Shop, downtown

Come in today for your copy of this distinguished new book by a man named as one of the 12 leading preachers in America. "Moses and the Original Torah" 3.95

write, or call CH 1-4600 for your autographed copy

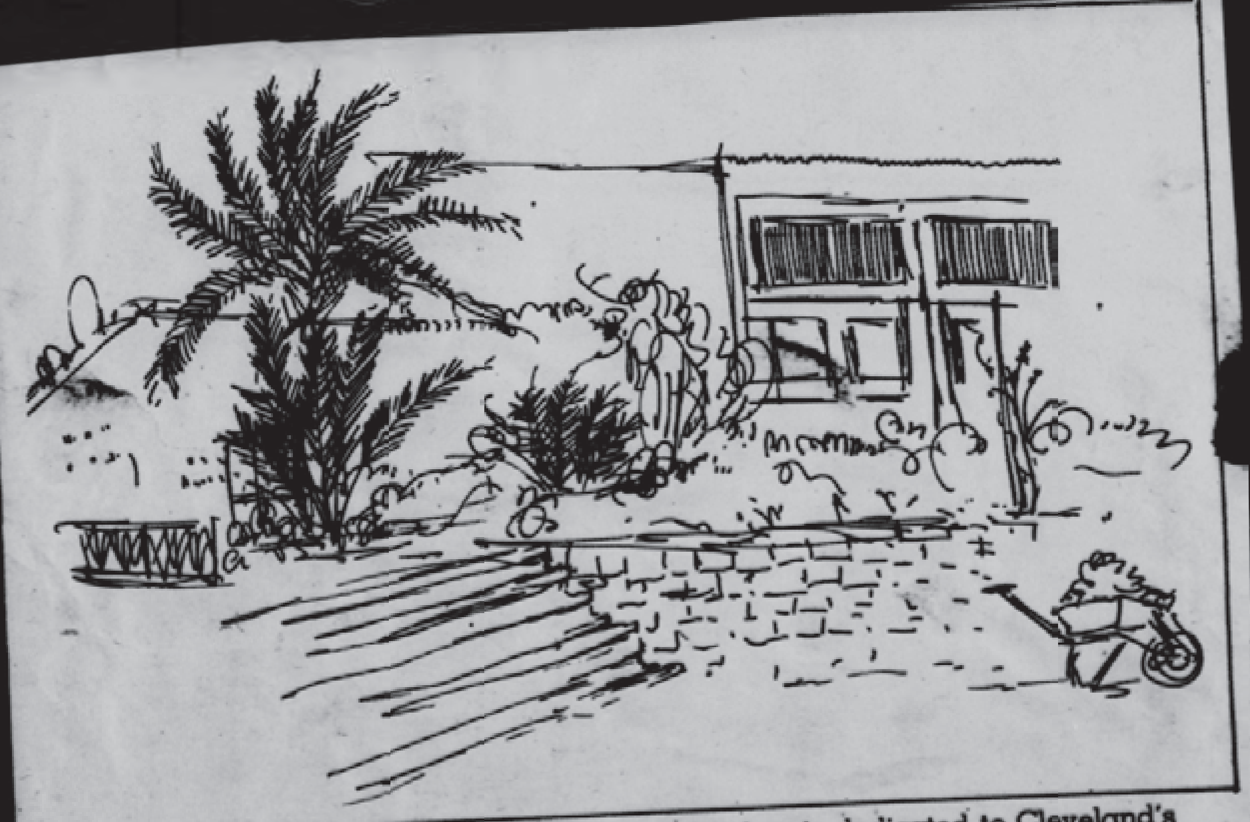

Kefar Silver, an agricultural school near Ashkelon, is dedicated to Cleveland's Rabbi Abba Hillel Silver.

... Dealer 11/19/61

PD 11-14-61

Rabbi Abba Hillel Silver autographs his newest book.

Plain Dealer Photo (Richard J. Misch)

Dallas Morning News 11/22/61

'WILL NOT BE LIQUIDATED'

Israel Linked to West, Jewish Leader Says

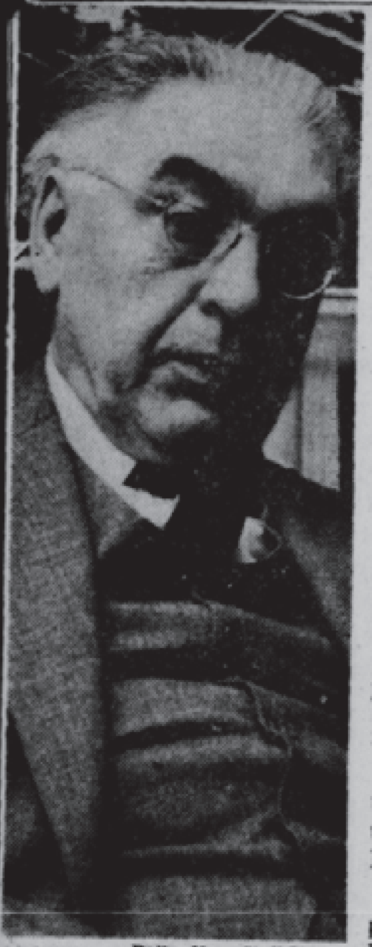

—Dallas News Staff Photo.

Dr. Abba Hillel Silver. . . . "All religions must work together."

World Jewish leader Dr. Abba Hillel Silver said Tuesday that Israel has "linked its political destiny with the West" and called the Mideast nation "a functioning and peacefully progressing society that will not be liquidated."

He said Arab states "cooperating with Israel can convert the Middle East to one of the most flourishing parts of the world."

Dr. Silver, rabbi of Temple-on-the-Heights in Cleveland, Ohio, arrived in Dallas to be guest speaker at a Bar Mitzvah dinner in Congregation Shearith Israel Tuesday evening celebrating Israle's 13th year of independence.

Some 700 persons were expected to attend the affair sponsored by the Dallas Committee State of Israel Bonds.

Dr. Silver said Israel "wants peace with its Arab neighbors," but the Arab nations must come to the "political realism" that Israel is here to stay. He said there was definitely no persecution of Arabs in Israel.

He said investments and donations to Israel by American Jewry has been "indispensable" in assisting the nation "to build up to economic self-efficiency."

"The surest way to become strong is to become economically strong," he said.

Recently returned from a trip to Russia, Dr. Silver said the three million Jews in the Soviet Union were not faring well under communism.

"Russia tries to suppress all religions. On top of that there is a particular animosity toward the persecution of Jews in the Soviet Union," Dr. Silver said. He said the Reds denied Jews certain privileges of language, press and theaters.

Although there are still "pockets" of Jewish discrimination in the world, Dr. Silver said "by and large the kind of active governments that back anti-Semitism, as when the Nazis were in power, has disappeared."

Dallas Times-Herald 11/23/61

Speaker on Israel Cites JFK Promises

An arms imbalance has been established in the Middle East despite promises John F. Kennedy made while a presidential candidate, according to Dr. Abba Hillel Silver, a well-known Jewish Rabbi, author and stateman.

Quoting from a speech made by President Kennedy during his campaign, Dr. Silver recalled that the then presidential candidate said he would work for a compromise to prevent "a dangerous arms imbalance."

The arms imbalance has come about, Dr. Silver claimed, and it is in favor of the Arab nations, threatening the security of Israel.

Speaking to a Bar Mitzvah dinner for the Israel nation, celebrating the country's 13th year of independence, Dr. Silver told a large crowd in the Sherarith Israel Synagogue that Arab countries are still dictating middle eastern policies to American companies, people and government.

"I can't understand how a country that defies the might of Russia is afraid to stand up for its citizens in the Arabian countries," Dr. Silver said.

The author of six books on Jewish history and faith, Dr. Silver is a leader in world Jewry and was influential in persuading the United Nations to grant independence to Israel in 1949. He is currently the spiritual leader at the Temple-on-the-Hieghts in Cleveland.

Dr. Silver called the granting of Israelean independence "one of the greatest triumphs in Jewish history" and noted that the country has lived up to the faith shown in it by the U.N.

"Israel has made good in a remarkable way," he said, "with schools, research centers, factories and on the battlefield."

Dr. Silver said that the creation of Israel would not have been possible without the support of organized American Jews.

Israel is presently building a 100-mile-long pipe line from the Jordan River to irrigate some 100,000 acres of land, which will allow settlements where people haven't lived in centuries, Dr. Silver said.

The banquet was given to encourage investment in Israel bonds and was sponsored by the Dallas Committee State of Israel Bonds. Dr. Silver is chairman of the Board of Governors of the Israel Bond Organization.

In his speech, Dr. Silver noted that the more than $1 billion worth of bonds sold in 10 years made possible the establishment of settlements in Israel. He said that whereas formerly many of the bonds were bought for "sentimental reason," now substantial sums are being invested for purely business reasons.

U.N. Existence Vital, Rabbi Silver Declares

PD 12-14-61

"The major problem of 1962 and onward is the preservation of the United Nations," said Rabbi Abba Hillel Silver in a year-end interview.

Rabbi Abba Hillel Silver

"This past year the United Nations touched bottom. It was rudely shaken, though not completely undermined.

"It seems to have but one friend in the world, and that is the United States.

"The collapse of the League of Nations was followed by World War II.

"The collapse of the United Nations would be followed, I am afraid, by a third world war.

"No Substitute"

"We must preserve and strengthen the UN because there is no substitute for it. At least, there is a place where every nation can argue its side, tell the other nations what it thinks, a place to let off steam.

"When that is denied, the only way to let it off is war.

"Only the two power blocs can preserve and develop the United Nations—or the three power blocs can do that, rather.

"The neutralist nations hold the balance of power in the U.N., and I'm afraid they've done very little to strengthen the U.N., their greatest friend in this world when they are in need.

"They go after temporary advantages and overlook the great underpinning which this organization could provide them, if its prestige grows.

Writes "Decalogue"

"Russia and the United States haven't permitted the U.N. to become the force it ought to be. It was not supposed to be a namby-pamby thing.

"It was conceived as a force which could keep the peace.

"The nations which constitute the U.N. must discipline themselves. They must abide by its decisions. They must realize they brought this into existence for a purpose and must see that it serves it."

Rabbi Silver wrote "A Decalogue for Tense Times" for this interview on the challenges of 1962. It is printed below.

"Nations have rejuvenated themselves," said the rabbi, "especially if they have a great tradition.

"We are at work on world reconstruction.

"There are three movements on the way in the 20th century: to eradicate poverty, to eradicate racialism and human inequality, and to eradicate colonialism.

"And we are making progress toward them here as well as abroad: schools integrated; employment open to all; voting rights and equal treatment in interstate accommodations.

"I commend this government for its interest in these movements. So long as governments stand behind them, they can progress. Without government, our efforts toward these goals are ineffective."

"Keep Cool"

Here is Rabbi Silver's "Decalogue for Tense Times":

- Keep cool! Only the propagandist who has something to put over wants you to get excited in the hope of confusing your sound judgment.
- Be not impatient! Final settlements of the great issues which disturb our world today are nowhere in sight. There are no quick and easy solutions. Only in confidence and in faith will be our strength for the long pull ahead.
- Hate less! Hatred is a poor counselor. We will destroy communism in the world only by demonstrating that a free society gives its people—all of its people—a better and nobler way of life.
- Look closer to home! There are many Katangas, Congoes, and "Walls" in our own backyard. There is much repair work to be done right here at home.
- Think less about fallouts and shelters and more of ways of avoiding the dread evil while it is yet time!
- Let us help the less fortunate peoples of the earth with bread, and forget about the bayonets. Our bayonets will not make them or keep them free.
- Let us not, in moments of confusion or fear, plunge frantically to the Right or the Left. Our people have found a surer way of making progress towards a better life along the tried and temperate ways of our Constitution, its amendments and its Bill of Rights.
- Let us briskly stir the embers of our democracy which has let its fires die down! We have been engaged in recent years not really in crusading for the freedom of the peoples of the earth. We have been scampering about for military alliances and we have exercised little discretion in our choice of allies. Our foreign policy has reflected not the passion and initiative of a confident, advancing democratic faith, but the doubts and skepticism of a tired and somewhat disillusioned political system.

Needs of the Young

- Let us look to our young people! All is not well with them. Perhaps they are no better and no worse than the young people of a generation or two ago. But for the hard tasks which will confront them in the dark, uncertain days which lie ahead, they must be stronger, firmer of purpose, better informed and more dedicated.
- Let us have faith in ourselves and in our institutions! Let us work to improve them constantly. As long as we shall continue to do that, no one will be able to destroy us from within. As far as destruction from without, as far as war, is concerned, we are as protected as we will ever be. There can be no coverage against war.

PLAIN DEALER 2/21/62

PORTER'S COLUMN—

Baker, Physically Tiny, Was a Really Big Man

PHILIP W. PORTER

By PHILIP W. PORTER

Time marches on with great speed, particularly as we grow older, and I suddenly felt a jolt the other night in realizing that so few Clevelanders these days had any sharp recollection of or any personal contact with one of our greatest men, Newton D. Baker. He died in 1937.

I was reminded of Baker by a piece in Bill Feather's magazine about Baker's phenomenal skill as a public speaker, and by a recent conversation with Mrs. Ray (Dorothy Gongwer) Barney, whose father, W. Burr Gongwer, was long the Democratic head man here and Baker's close friend and worshiper.

Baker was not only an outstanding public servant (secretary of war during World War I under Woodrow Wilson, and twice mayor of Cleveland) but one of the few really big men I've known in 42 years as a reporter and editor. Oddly enough, he was physically as small as he was intellectually and diplomatically large.

Hard to See, Wonderful to Hear

Baker was a tiny man, really, thin as well as short. He had trouble being seen in back of an ordinary podium. But you didn't need to see him. His words held you spellbound, yet he spoke entirely without notes. Completely freehand.

In the '20s, after Baker came back here from Washington to found a famous law firm (and still keep an eye on Democratic politics) I listened to dozens of his speeches. It was part of my chore as a political writer to listen to speeches ad infinitum—sort of occupational hazard. But when Baker spoke it was a pleasure to listen. And though he spoke eruditely and in long sentences, he was easy to take notes on. You remembered his phrases.

In all my long experience in speech-listening, there were only two men I would voluntarily and willingly go to hear—Baker and Rabbi Abba Hillel Silver. They were magicians with words. (The rabbi still is.) .

Like all truly big men, Baker was always approachable, would give freely of his time, was never high-hat. He was totally devoid of self-importance and pomposity. He always had time, and his secretaries understood it. (One of his most genial and efficient secretaries was Henry S. Brainard, then going to Western Reserve Law School, and who later became city law director, under Mayor Harold H. Burton).

Baker would tuck his short legs under him in a big chair, and converse long and cheerfully no matter how many important corporate matters awaited his attention.

WORCESTER, MASS. TELEGRAM APRIL 16, 1962

Rabbi Calls Steel Retreat 'Victory for the People'

By JACK TUBERT

Telegram Staff Reporter

FAMED RABBI SPEAKS HERE
Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, left, with Rabbi Joseph Klein of Temple Emanuel

Nationally known as an arbitrator in industrial disputes, as well as one of the foremost Jewish spokesmen in the world, Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland last night viewed Big Steel's recent rescinding of price hikes as "a victory for the American people."

Interviewed before he delivered the final lecture in Temple Emanuel's 1962 Community Forum Series, Dr. Silver said, "I am happy at the turn of events; happy that the steel industry saw the wisdom of complying with what was not the sentiment of the administration alone, but the overwhelming sentiment of the American people.

"Labor, too," added Dr. Silver, "ought to take to heart the implications of what transpired; that above considerations of interested groups in the labor movement, the overriding influence is the American people.

City Bears His Name

"If both groups respond to their responsibilities," Dr. Silver predicted, "there will be peace in the labor movement to the benefit of everybody."

Dr. Silver was asked to comment on last week's dramatic economic and political battle because of his long identification with progressive labor-management relations. He was a member of President Hoover's Unemployment Relief Commission in 1931 and is credited with being the father of unemployment insurance in Ohio.

Head of the largest liberal Jewish congregation in this country and reportedly the only living American honored by having a city —Kfar Silver — named after him in Israel, Rabbi Silver lectured last night on "Where Judaism Differed," a look at where he said, Judaism is different from "all catholic religions of all mankind."

"A clear knowledge of God, Judaism maintains is possible to no one, but an acceptable worship of God is possible to everyone," said Rabbi Silver.

'The Good Life'

"This profound truth," he added "was made known to the foremost among the prophets, Moses, who, when seeking to discover the nature of God, was told that the face of God was forever hidden from mortal man, but that he might learn much about 'all the goodness' of God.

"In Judaism, the true worship of God does not culminate in a mystic ecstasy, or an inner 'experience' of God, or in the 'identification' of the worshiper with God, but in the good life," said Rabbi Silver.

Rabbi Silver explained, "Judaism is Torah — (teaching.' Torah is a compendium of moral instructions, a rule of life for all men, a pattern of behavior, a 'way' revealed in the life of a people through prophets and sages, which, e promised, "If faithfully followed, leads to the well-being of the individual and of society."

Rabbi Silver claimed Judaism had faith in human perfectability, but it a took reasoned and long-ranged view of it. "Human perfection," he said, "Is a goal, not a present reality.

Faith Versus Work

Later, he said, "The prolonged theologic debate — faith versus works — which agitated the Christain world for centuries and which has not subsided even in our day finds little room in Jewish thought.

"In Judaism a man is made upright both by his faith in God and by his good works, the former being demonstrated by the latter. His spiritual life is not consumated by faith in God — it begins there and it is ethical conduct which brings him near to God. "Not even a belief in Judaism is a requirement for such 'salvation.' It is open to all men even to those who do not accept Judaism," said Rabbi Silver, who later explained that "no religion has a monopoly on heaven."

He said Judaism held high the ideal of peace. "It was the first religion to think of an international order, to proclaim peace as an ideal for mankind and to summon nations to 'beat their swords into plow shares' and 'learn war no more.' Yet it never passed over into pacifism. Judaism was convinced that the theory would not sustain the practice," said Rabbi Silver.

Questions & Answers

In a question-and-answer period that followed his sermon, Rabbi Silver predicted that one day "we'll have peace in the world."

He said as mankind's great religions have learned to respect and live with each other, "I will be bold enough to predict it will come . . between the East and West."

He said the Free World and the Communist are "slowly and painfully learning the truth . . that both economic systems are here to stay — one cannot destroy the other without destroying itself. When that comes, we'll have peace in the world."

No religious body has warrant for complacency, Rabbi Silver warned. "The humbling thought for all religions," he said, "is the realization that none has fulfilled its promise and its mission in the world."

Rabbi Silver closed, saying, "The one universal God does not require one universal church in which to be worshiped, but one universal devotion."

Tribute to Rabbi Silver

Rabbi Silver was introduced by Rabbi Joseph Klein of Temple Emanuel. Rabbi Kelin, who grew up in Cleveland, said he was speaking for hundreds of rabbis in America in saying that Rabbi Silver is the "most elequent voice this generation of rabbis has known."

He said Rabbi Silver is the "leading voice of American Jewry in our generation. No one else in our generation," added Rabbi Klein, "has been so effective a spokesman for the Zionist cause."

In May, 1958 Rabbi Silver outlined the Zionist position before the United Nations Assembly, then debating Palestine. "I'm very sure," said Rabbi Klein, "his eloquence had much to do with the decision so eventful and historic," the establishment of the state of Israel.

Son Developing New Salem Section

Rabbi Abba Hillel Silver, who spoke here last night, is the father of Raphael D. Silver, president of the Albright Corp. of Cleveland, which is the developer of a section of the New Salem Street Redevelopment project.

"I am happy my son is helping to build an important project here in the city," said Dr. Silver. "I was happy to be told of it. I hope the city will be as proud of him as I have been."

Later, he was asked how he would feel if his son's firm were ever selected to build a project in Kfar Silver, the city in Israel named in honor of Rabbi Silver's work for the cause of Zionism. "I'd be thrilled," he said smiling. "Thrilled. I'd be thrilled."

His other son, Rabbi Daniel J. Silver, is associated with him in The Temple in Cleveland. Daniel is the son, grandson, great-grandson, great-great-grandson and great-great-great-grandson of rabbis.

American Friends of Hebrew Univ. Bulletin Feb 1962

18

Joseph M. Mazer Recipient of First Scopus Award

THE LARGEST NUMBER of individual scholarships contributed at one time in behalf of an institution of higher learning was announced at the first Annual Scopus Award dinner of the American Friends of the Hebrew University in honor of Joseph M. Mazer, New York industrialist and community leader. The dinner at the Hotel Pierre was addressed by Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, Ohio, world Jewish leader.

Four hundred and three individual scholarships for students of the Hebrew University of Jerusalem, totalling about $121,000, were contributed in connection with the dinner at which Mr. Mazer was the first recipient of the Scopus Award, the highest honor that can be conferred by the American Friends of the Hebrew University.

Marvin Kratter, president and chairman of the board of the Kratter Corporation, national real estate investment firm, presided at the dinner, and the speakers included Dr. George S. Wise, chairman of the board of governors of the Hebrew University, who presented the Scopus Award to Mr. Mazer, and Daniel G. Ross, chairman of the board of the American Friends of the Hebrew University. The invocation was delivered by Rabbi Leo Jung, spiritual leader of the Jewish Center of New York.

In his address to the 500 guests at the dinner, Dr. Silver declared: "I see in the Hebrew University, as in every great university anywhere, mankind's real hope for the future. I see in what they achieve that which is really new, fresh and promising in our distraught world today."

"The Hebrew University, in its dedicated search for human knowledge and truth, in its manifold services to men and nations, in its loyalty to what unites and helps men, in its love of peace and brotherhood, is Israel's principal gateway to the shining roads which lead to the ultimate day of blessed reconciliation when nation will not lift up sword against nation nor learn war any more," Dr. Silver said.

In presenting the Scopus Award to Mr. Mazer, Dr. Wise hailed his "magnificent commitment to the cause of higher learning in Israel." Speaking as chairman of the Hebrew University's board of governors—the supreme authority of the University—Dr. Wise stressed that "the Scopus Award brings to mind the high idealism and vision of those who founded the Hebrew University on Mount Scopus at a time when Palestine lacked the most basic economic necessities. Material difficulties and hardships of all kinds could not discourage those very practical visionaries who foresaw that higher education was the indispensable pre-condition for the material as well as the cultural progress of a future Jewish State."

Together with other members of his family, Mr. Mazer is the donor of the Abraham Mazer Building for the Institute of Jewish Studies on the new campus, as well as the Abraham Mazer Scholarships established in memory of his father.

Mr. Kratter expressed "deepest satisfaction" over the knowledge that the scholarships provided at the dinner "will enable students at the Hebrew University to pursue the knowledge which alone can heal and nourish men's bodies and elevate the spirit of mankind."

In announcing the total number of scholarships contributed in connection with the dinner, Mr. Ross stated: "I can progress of the Middle East generally, and to the development of new nations of Africa and Asia. I know of no task that is nobler and none that is more rewarding."

Mr. Mazer, in his response, said that for him the award is "not a symbol of a task completed, but of a mission still to be accomplished. If I have made some contribution to the Hebrew University of Jerusalem, it has afforded me much more than I—or any other individual—could possibly give. It has brought me the satisfaction of furthering that which is truly enduring—our people's eternal quest for knowledge and truth."

The Scopus Award

Left to right: Daniel G. Ross, Marvin Kratter, Dr. Abba Hillel Silver, Joseph M. Mazer, Dr. George S. Wise.

DO YOU KNOW THIS FAMOUS MAN?

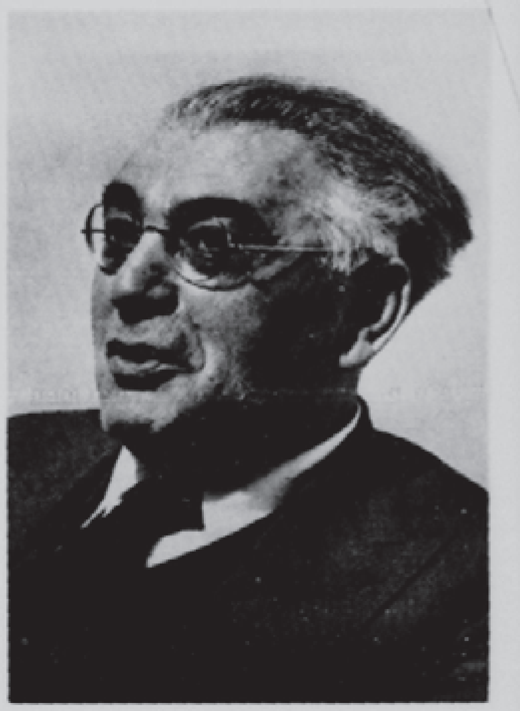

HE IS DR. ABBA HILLEL SILVER, distinguished rabbi and one of the finest orators of our time. Rabbi Silver (no kin to our own rabbi) will be in our pulpit at the Sabbath Eve service, Friday, April 13, 8:30 p.m. at the Jewish Center. You are getting this far-in-advance notice so that you can save the date and be there for a memorable evening. 1962

Temple Sinai
Stamford, Conn.

April 29, 1962

MOVERS OF MEN

With this article **Our Age** concludes its present series on modern Jewish philosophers and religious leaders who—by their beliefs and actions—have had profound influence on the American Jewish community. Elements of Orthodox, Conservative and Reform Jewry have been represented.

Abba Hillel Silver: "He Roused The Giant"

Look up his name in an encyclopedia, and you'll find perhaps a dozen lines summarizing his life: He was born in Lithuania in 1893, was brought to the United States nine years later. He graduated from Hebrew Union College, becoming rabbi of The Temple in Cleveland—the largest Reform congregation in America. He helped stimulate passage of the first unemployment insurance law in the state of Ohio, as well as child labor laws. He is a life-long Zionist and has written several books about Zionism and Judaism.

But Rabbi Abba Hillel Silver's contributions to American Judaism and Zionism go far beyond a few lines of type in an encyclopedia. You are a prouder Jew today because of Rabbi Silver.

He began his Zionist activities at the age of 13, as first president of the Herzl Club (nucleus of the soon-to-be-formed Young Judaea) on the Lower East Side of New York City. He was a natural-born leader and spellbinder even then. When he studied at Reform Jewry's Hebrew Union College (then considered anti-Zionist), friends feared his viewpoint would change. But to Silver, it was a challenge to change the viewpoint of the college!

World War I saw the birth of the Balfour Declaration. Silver found himself in London at the first post-war Zionist Conference. The Zionists split over matters of policy. Silver continued his Zionist activities, but engaged in social welfare programs in his home state of Ohio.

In 1939—the first year of World War II—he led the United Palestine Appeal and the United Jewish Appeal. This was the year of the infamous British White Paper, which cut off Jewish immigration to Palestine. Silver engaged in fund-raising—for the Nazi extermination program had not yet become known.

The turning point for American Zionism was sounded by Silver in 1943, when he attacked the Roosevelt Administration for its wishy-washy policy on a free Israel. Rabbi Silver launched a major campaign to win the support of Congress despite the objections of the Arab feudal chieftains and their oil lobbyists in the U.S. State Department.

Up until now, Jews had never exercised any major pressure on the government in the great American tradition of politics. But now the times were different. Millions of Jews had been slaughtered—and the saving remnant had no place to go. The answer was a free Israel. Silver set about mobilizing Jewish and world opinion. And in the fall of 1947, it was Dr. Silver who presented the Jewish case for Palestine before the United Nations.

"Mr. Chairman and members of the Committee. With this United Nations report we have reached one of the important crossroads of history. The course which will be followed will be fraught with destiny for all, the Jews, the Arabs and the United Nations. We hope that it will be a course of wisdom, justice and courage. The Jewish people hopefully await the decision of this body."

Dr. Silver before the United Nations Ad Hoc Committee on Palestine, 1947.

Dr. Emanuel Neumann, former president of the Zionist Organization of America, has written:

"Silver had found American Jewry a slumbering giant: he roused the giant from his lethargy, made him conscious of his strength. To that extent, the Jewish scene has been transformed. He taught us to stand up like men, to fight on our feet in the tradition of American freedom, without the paralyzing inhibitions of fear and inferiority. We cared. We risked open conflict with powerful forces and with men in the highest authority. We gained not only victory, but self-respect, a new awareness of our worth."

Last month, *Our Age* asked Rabbi Silver what relation Zionism has to Judaism. His reply:

"Judaism is the religion of the Jewish people. The Jewish people, ever since the dispersion, has hoped for the ingathering of the people and the restoration of the Jewish state in Palestine. These hopes have found their expression in the prayer-book, the ritual and customs of Judaism.

"Zionism is a political movement which was organized in the latter part of the 19th century to achieve the ingathering and the restoration through practical political means. This Zionist movement triumphed when the State of Israel was established in 1948, and the Zionists are now engaged in strengthening the State of Israel in every way to make it prosperous and worthy of the hopes of the Jewish people. But Judaism is more than Zionism. It is Israel's eternal spiritual and ethical contribution to mankind."

Has the role of the American rabbi changed in the past 40 years?

"He may be called upon to engage more in civic activities and to react to the great domestic and international problems of our day. But fundamentally, his role remains the same—to teach the eternal verities of Judaism to a world sorely in need of them and to apply Judaism's prophetic message of unity, freedom and compassion to everything which transpires in our world today."

What is of greatest concern to Jews today?

"Apart from the great concern to assist those of our people who are in need of political defenses and economic aid where they presently live, the greatest concern of the Jewish people today, in my judgment, should be the education of the new generation into a greater knowledge and a love of their faith and their history.

"Judaism cannot survive without Jewish education in greater depth. We need more and better teachers of Judaism, more and better schools, more and better textbooks—and above all, more time for instruction."

How can American-Jewish teen-agers be brought closer to the Jewish community and Jewish values?

"I do not know of any new ways," says Dr. Silver. "Primarily this is the function of the home and of parents in the home. The synagogue, the religious school, the community centers can, of course, help. The Jewish parents who create a warm Jewish spiritual climate in the home, who themselves practice Judaism and give their children a good Jewish education, will help their children, when they reach adolescence, to make an easier adjustment to their environment and to their expanding world."

An exciting and gratifying moment. Abba Hillel Silver, right, greets former Mayor of New York, William O'Dwyer at "Salute to the New Israel" May 16, 1948, Madison Square Garden. The late Senator Robert A. Taft, of Ohio, is in the center.

20

THE PLAIN DEALER* 10 Thur., May 3, 1962

African Jew Is in Trouble, Silver Says

The anxious state of Jewish colonies in North Africa was graphically described by Dr. Abba Hillel Silver of the Temple at the opening of the Jewish Welfare Fund appeal last night in Hotel Statler Hilton.

Pledges to date totaling $4,066,672 were reported in the $6,011,000 campaign. The apparel division reported it had reached 81.3% of its goal. Other leading divisions were: manufacturers, 78.1%; women's, 75.9%; builders and real estate, 75.5%. The campaign ends May 24.

Nearly 200,000 Moroccan Jews have already left for other countries, although their settlements there date back before Roman times, Dr. Silver said.

The remaining 160,000, he explained, are apprehensive about the rising tide of nationalism among the Moslem population and the efforts of the government to Arabize all Jewish schools.

Dr. Silver, who visited Morocco on his vacation, said: "The economic condition of the Jews of Morrocco, except for a small upper class, is appalling. The majority lives in unspeakable squalor. They eke out a livelihood in the humblest of occupations. Many have no occupations at all but live on begging and charity."

ONE BRIGHT SPOT in a bleak and sombre picture is the work being done by institutions supported by the generosity of American Jews, the rabbi said. They include kindergartens, schools, clinics and dispensaries, and rehabilitation and vocational training programs.

"Every Jewish child in Morocco receives in all these schools a hot meal at noon and a snack in the afternoon before returning home," he reported. "A whole generation of Moroccan children is thus being saved from hunger, beggary and hopelessness by fellow Jews in other lands."

Algerian Jews, too, live in fear. A community of 140,000 has shrunk to 95,000. Most Jews abandoning lands of dark prospect are bound for Israel, which will celebrate its 14th anniversary next Wednesday, Dr. Silver said.

"Israel, which is a small state and not very affluent, is exerting itself to the utmost to absorb these newcomers," he remarked.

The $6,011,000 goal of the Jewish Welfare Fund this year is $500,000 more than the amount raised in 1961, due mainly to the needs of overseas relief.

THE NEW YORK TIMES, FRIDAY, MAY 4, 19

BURY DISSENSIONS, FAITHS ARE URGED

Jewish Leader Pleads for Strong U. S. Moral Force

The head of the New York Board of Rabbis appealed to leaders of major faiths last night to put aside their differences and dissensions and create a "powerful moral force" in the national interest.

Rabbi Israel Mowshowitz, president of the board, asserted that the fundamental issues confronting the nation were essentially moral in their nature, and could be resolved only by a display of "unity, harmony and cooperation" among all religious elements.

Speaking at a dinner in celebration of the board's eightieth anniversary at the Commodore Hotel, Rabbi Mowshowitz said that among these issues were foreign assistance, suspension of nuclear testing, segregation, civil liberties, and problems of church and state.

"Religion as the international bond of brotherhood of peoples cannot remain silent," he asserted. "In the councils among nations religion must make its moral weight felt."

The celebration drew an overflow attendance. Its membership includes 800 Orthodox, Conservative and Reform rabbis in the New York metropolitan area.

Plea for Consolidation

In another address, Rabbi Abba Hillel Silver of Cleveland, prominent American reform leader and Zionist, asserted that the paramount problem confronting American Jews today was "to insure our inner spiritual and cultural consolidation so as to make secure for the future not only the survival but also the effectiveness of our Jewish community."

Dr. Silver declared that "while our people have been busy building synagogues and temples, they have been too busy to attend them." He said that "when our people . . . stop praying together in the hallowed sanctuaries of their faith, our ancient brotherhood will fall apart."

Mayor Wagner hailed the board's efforts "in elevating the moral standards of our community."

Rabbi Harold H. Gordon, executive vice - president, said that the board was the "vanguard of religious liberty in . . . New York."

Eight Jewish communal leaders received silver - covered Israeli - printed Bibles in Hebrew and in English, in token of their services to American Jews.

They were Philip M. Klutznick of the United States delegation to the United Nations, Joseph M. Mazer, chairman of the board of Hebrew University, Lewis L. Strauss, former chairman of the Atomic Energy Commission, Samuel H. Daroff, philanthropist, former Senator Herbert H. Lehman, Max Stern, vice - chairman of the board of trustees of Yeshiva University, Lawrence A. Wien, president of the Federation of Jewish Philanthropies of New York and Jacob Blaustein, honorary president of the American Jewish Committee.

Other speakers were Rabbi Irving Miller, chairman of the American Zionist Council, and Senator Jacob K. Javits.

5/4/62

ISRAEL SEES PERIL IN CAIRO ROCKETS

Eshkol Says in Washington Arms Race Is Spreading

By IRVING SPIEGEL
Special to The New York Times.

WASHINGTON, Sept. 22 — **Levi Eshkol, Israel's Finance Minister, asserted in a speech tonight that his nation's security was imperiled by rockets possessed by the United Arab Republic. He said that Cairo had spread the missile race to the Middle East.**

Mr. Eshkol, who has been mentioned as a possible successor to Premier David Ben-Gurion, also declared in his **speech that the European Common Market represented a great danger to Israel's economic future.**

In the first full - scale discussion of Israel's defense problems, Mr. Eshkol said that "when President Gamal Abdel Nasser of the United Arab Republic stand by Egyptian rocket launchers and boasts that they are trained in our direction, we dare not mistake this for an idle propaganda boast."

"Like it or not," he said, "the missile race has entered the Middle East and our only hope of staving off disaster lies in convincing Nasser that the distance from Tel Aviv to Cairo, as the rocket flies, is the same as from Cairo to Tel Aviv."

Mr. Eshkol, who was acting Premier of Israel during Mr. Ben-Gurion's recent visit to the Scandinavian countries spoke before 600 United States and Canadian Jewish leaders at the dinner of the national planning conference of the Israel bond organization at the Shoreham Hotel.

The Bond organization sells Israeli bonds in the United Israeli development projects.

The Israeli official said that the recurring threats of President Nasser and also from the surrounding Arab states had compelled his nation to utilize for defense a great part of her tax revenues that Israel would prefer to spend for productive purposes.

As a result, he said, Israel has been confronted with the need of substantially expanding what he described as its deterrent military strength.

Mr. Eshkol asserted that there was "competition" among the Arab states as to "who can threaten us more." The Arab states, he said, were not content with a boycott against Isreael and those who do business with his country, nor with "an illegal and universally condemned blockade" of the Suez Canal against Israeli shipping, but sought "the ultimate destruction" of Israel.

"Under the circumstances," he said, "we must be prepared to defend ourselves, no matter what the cost."

Mr. Eshkol said that it would be "economic suicide" to give way to panic or "to bury our heads in the sand" in facing the problems of the Common Market.

New Policy Described

However, he asserted that a common tariff would discriminate against Israel's exports and would be severely damaging to Israel's economy. To retain her markets in Europe, Israel, Mr. Eshkol said, had recently embarked on a new economic policy.

This policy, he said, involved the devaluation of her currency, the elimination of artificial subsidies, the gradual elimination of import controls and the reduction of protection for local industry.

Israel relies heavily on imports from and exports to Europe. It has been estimated that two - thirds of Israel's exports and virtually all of her agricultural products go to Europe.

Some of the importing countries are already in the Common Market, which consists of Belgium, the Netherlands, Luxembourg, Italy, West Germany and France.

The most important commodity Israel exports to Europe, and the largest single item in her export trade, is citrus fruit. Last year, Israel exported approximately $31,350,000 worth of citrus products to Britain and the countries of the European Common Market.

This represented approximately 32 per cent of Israel's total exports to these countries.

Dr. Abba Hillel Silver, the chairman of the board of governors of the Israel bond organization, said in a speech at the dinner that Jews from many parts of the Diaspora, (Jewish communities outside of Israel) "are still under the necessity of coming to Israel. Being forced by persecution, political unrest and danger to seek new homes." He emphasized the special role of industrialization in making possible the absorption of the newcomers.

"Agriculture alone cannot support a large population," he said. "Israel has made remarkable progress in the field of agriculture, but in order to rationalize its economic life, to become self-sustaining and to balance its budget, it will require, among other things, a large output of goods for export."

9-23-62

AT A MEETING creating the United Jewish Appeal in 1938 are (l. to r.) William Rosenwald, Rabbi Abba Hillel Silver and Rabbi Jonah B. Wise

Jewish Community Nov. 1962

מיר מוזען נאך דערפילען אונזער הייליגע אויפגאבע, זאגט סילווער

דר. אבא הלל סילווער

(מיר גיבען אונזערע לעזער אויסצוגען פון דער וויכטיגער דרשה, וואס דער באקאנטער אמעריקאנער און ציון־פירער, ראבאי אבא הלל סילווער פון קליוולאנד, האט געהאלטן ביי דער פייערליכער געלעגנהייט פון די ספעציעלע תפילות, וואס זענען אפגעריכט געווארן אויף דער 25טער נאציאנאלער קאנפערענץ פון „יודזשעי־עי”, פרייטאג אוונט, דעם 7טען דעצעמבער.)

„יעדעס מאל, ווען איך באטייליג זיך אין א פייערונג פון דעם מין, בין איך אויפסניי דערשטוינט איבער געוויסע אייגנשאפטען פון אונזער פאלקס־כאראקטער, וואס קומען צום אויסדרוק ביי דער געלעגנהייט פון אזא יובילעי־פייערונג ווי די איצטיגע — פון „יונייטעד דזשואיש אפיל”. איך האב געלעבט און געארבעט צווישען אידען א סך יארען, ווי איך קאן זיך פארשטעלען. איך האב זיי געזען פון דער נאענט אין יום־טוב'דיגע און אויך אין וואכעדיגע קליידער.

מער ווי א פערטעל יארהונדערט גייט־אן די ארבעט פון אונזער ברייטהארציגער הילף צו אונזערע אידען־ברידער אויף דער וועלט. דער יובילעי פון דער דאזיגער ארבעט ווערט היינט געפייערט פון „יונייטעד דזשואיש אפיל”. שוין אין יאר 1914, ערב דעם אויסברוך פון דער ערשטער וועלט־מלחמה, איז געגרינדעט געווארן דער „דזשאינט”, וואס האט זיך שפעטער פאראייניגט מיט'ן „יונייטעד פאלעסטאין אפיל”, כדי צו פארמירען דעם „יונייטעד דזשואיש אפיל”. זינט דעמאלט האבען די אידען פון אמעריקע מאביליזירט זייערע פילאנטראפישע כוחות, כדי צו באפרידיגען אויף א סיסטעמאטישען און אחריות'פולען אופן די דרינגליכסטע נויטען פון זייערע ברידער מעבר־לים. זייערע ביישטייערונגען האבען נישט געטראגען קיין כאראקטער פון אן איין־מאליגען אפרוף אויף אן אומגליקס־פאל, ווי א פארפלייצונג אדער אן ערד־ציטערניש, נאר פון אן ארגאניזירטען און פלאנירטען פראגראם צו געבען הילף אונזערע ברידער־אידען, וואס האבען זיך די גאנצע צייט געפונען אין א לאגע, וואס קאן באצייכענט ווערען אלס פערמאנענטער קריזיס. מיר געפינען נישט קיין פאראלעל פאר אזא ארבעט אין דער געשיכטע פון די פעלקער! עס איז אן איינציגארטיגע און גרויסארטיגע הילף־ און רעטונגס־ארבעט.

נאך מער: אפילו שוין פאר דעם יאר 1914 האבען אמעריקאנער אידען ארגאניזירט הילף פאר אימיגראנטען פון אייראפע, וואס פלעגען קומען צו די ברעגעס פון אמעריקע אין א מאסען־שטראם פון דורכשניטליך 150.000 נפשות א יאר. די קינדער און די אייניקלעך פון די דאזיגע אימיגראנטען זענען היינט־צו־טאג די פירער, טוער און ביישטייערער פון „יונייטעד דזשואיש אפיל” און פון די פארשידענע „אפיל” און וועלפעיר קאמפעינס אין אלע אונזערע שטעט און שטעטלעך. מיר קאנען אזוי ארום זאגען, אז א קייט פון הילף־ארבעט ציט זיך אומאונטערבראכען און בינדט, ווי מיט א זיידענער שנור, איין דור צום צווייטען.

און נאך עפעס רופט ארויס מיין באגייסטערונג ווען איך באטראכט די לעצטע 25 יאר פון אונזער געשיכטע. די שארפע קאנקורענץ צווישען פארשידענע ארגאניזאציעס און די אידעאלאגישע אומטאלעראנץ וואס האבען אונז אזוי צעטיילט אין יענע יארען — זיינען כמעט ווי אינגאנצען פארשוואונדען. די גרויסע קאטאסטראפעס וואס זיינען באפאלען אונזער פאלק אין די שרעקליכע יארען פון די נאצי־רדיפות, פון דער צווייטער וועלט־מלחמה און איר קאטאסטראפאלע רעזולטאטען, האבען געצוואונגען פאראנטווארטליכע פירער פון אונזער פאלק צו קומען צו דער אנטשלוס, אז נאר דורך פאראייניגטע טעטיגקייטען אין דער פארם פון א טאטאלען פראגראם פון רעטונג און הילף פאר די לענדער פון דער צעשפרייטונג, ווי פאר מדינת־ישראל, קענען מיר אויפהאלטען די האפענונג פון די צעשפליטערטע און צעווייטע רעשטלעך פונ'ם אידישען פאלק. מיר האבען שנעל געלערנט, אז אין די קאנצענטראציע־לאגערן זיינען נישטא קיין מחיצות צווישען ארטאדאקסישע, קאנסערוואטיווע און רעפארם־אידען, אדער צווישען מזרח־אייראפעאישע און מערב־אייראפעאישע אידען. אין אנבליק פון אוניווערסאלער פיינטשאפט און געפאר האבען מיר געמוזט ביי־קומען אלע מחיצות, וואס טיילען אונז אפ אין נארמאלע צייטען. מיר האבען פאראייניגט אונזערע כחות און זיך מאביליזירט אלס אידען אן וועלכען עס איז שטעמפעל און אן וועלכער עס איז ספעציעלער באצייכענונג. א שווערער קריזיס האט אונז אויפגעפאדערט צו אייניקייט, און מיר זיינען געווען געוואקסען צו דער ערנסטקייט פון דער שעה. באלד האבען מיר געקענט זען די פרוכט פון דער אייניקייט. נישט נאר האט דער פאראייניגטער קאמפיין געבראכט א סך א גרעסערן איינקונפט; מיר האבען אויך געלערנט בעסער צו פארשטיין איינער דעם אנדערען; צו דענקען, פלאנירען און אויספירען אונזערע פלענער ווי איין פאלק. מיר האבען אויך איצט אונזערע אייגענע אומאפהענגיגע מיינונגען און שאטירונגען, אבער מיר האבן געלערנט די קונסט פון מיט־ארבעטען צוזאמען אויף א פאראייניגטען אופן — לטובת הכלל.

א סך אידען פארלאזען די לענדער פון נויט און פארפאלגונג, פון אומרוען און טיראנישער הערשאפט, פון אומדערטרעגליכע באדינגונגען און טרויעריגע אויסזיכטען. פיל פון זיי גייען אין מדינת ישראל צו געפינען א לעבן פון שלום, פרייהייט און ווירדע. אין די לעצטע פערצן יאר האט די יונגע אידישע מדינה אריינגענומען מער ווי א מיליאן עולים פון אלע טיילען פון דער וועלט. דער „יונאיטעד דזשואיש אפיל” האט דערמעגליכט די דאזיגע אימיגראציע. מדינת ישראל האט געמאכט די גרעסטע אנשטרענגונגען אויפצונעמען און אבסארבירן די ניי־געקומענע פון וועלכע די גרעסטע מערהייט האט נישט געהאט קיין פארמעגן און קיין פראפעסיע און פיל זיינען געווען קראנק און אלט. די אידישע מדינה האט זיי איינגעגלידערט אין דער ווירטשאפט און לויט אלע באריכטן איז אין מדינת ישראל געטאן געווארן אן אומפארגלייכליך וואונדערליכע ארבעט אין לייזן די דאזיגע געוואלדיגע פראבלעמען, וואס די מאסען אימיגראציע האט געשאפען, א דאנק דער ווייזע און איבערגעגעבענקייט און אונטערנעמונגס־גייסט פון די פירער און פונ'ם פאלק אין דער אידישער מדינה.

מדינת ישראל האט געוואלדיג פיל דערגרייכט, אומגלויבליך פיל! — דורך איר געטרייער צוגעהעריגקייט צו דער פרייער וועלט; דורכ'ן אנטוויקלען פון איר דערציאונגס־סיסטעם און אינסטיטוציעס און דורך איר פראגרעסיווער סאציאלער געזעצגעבונג, ווי אויך דורך דער הילף, וואס די מדינה האט געגעבען די יונגע פעלקער אין אפריקע און אין אזיע. און דורך אפהיטען דעם שלום אויף די גרעניצען פון לאנד. דאס אלץ איז געטאן געווארן נישט קוקנדיג אויף דעם אראבישען באיקאט און דער אראבישער בלאקאדע. אזוי ארום האט מדינת ישראל געוויזען דער וועלט דעם הויפט־טאן פון איר לעבענס שטייגער, ווי אויך די פונדאמענטאלע צוועקען און דאמינירענדיגע אינטערעסען פון ישראל אלס א זעלבסטשטענדיגע אומה, וועלכע זיינען אין איינקלאנג מיט אונזערע נאבעלע טראדיציעס אלס א פאלק און פילען אונזער הארץ מיט מאסלאזען שטאלץ. אונזערע קינדער האבען ווידער אנטדעקט די ווירדע פון אונזער טראדיציע. די ערע פון אונזער פאלק און געשיכטע האט ווידער אויפגעלעבט אין זייערע הערצער. יעדער איינער פון אונז וואס האט גענומען א חלק אין דער אנטשטייאונג און אין דעם אויפבוי פון מדינת ישראל — ווי מיר, אמעריקאנער אידען, וואס האבען געגעבען אונזער הילף דורכ'ן „יונייטעד דזשואיש אפיל” — קענען זיך פילען שטאלץ, דאנקבאר און טיף באפרידיגט.

אבער ישראל ווייס גאנץ גוט, אז די היסטארישע אויפגאבע איז נאך ווייט נישט דערפילט און אויך מיר ווייסען, אז אונזער הייליגע אויפגאבע איז נאך אויך ווייט נישט דערפילט. מיר האבען דורכגעלעבט דעם אנטשיידענסטען פערטל יארהונדערט אין דער אידישער געשיכטע. מיר האבען געטרונקען פון דעם גיפט־בעכער און פון דעם גאולה־בעכער. דאס איז געווען א תקופה אין וועלכער דאס ליכט איז קיינמאל נישט געווען אומפארמישט מיט טונקעלקייט: די תקופה האט אונז געגעבען צוויי סארטען לאגערן — די קאנצענטראציע לאגערן און די מעברות: די ערשטע האבען געפירט צו יסורים און טויט, די אנדערע — צו לעבען און צו פרייהייט! מיר האבען דורכגעמאכט דעם שרעקליכסטען חורבן און די טעג פון הערליכסטער גאולה.

די קומענדיגע טעג און יארען וועלען אונז ווייטער שטעלען גרויסע פאדערונגען. אונזער טריישאפט און אויסדויער, סיי אין מדינת־ישראל און סיי אין אמעריקע, וועלען ווידער געשטעלט ווערן אין נסיון. מדינת ישראל וועט אויך ווייטער מוזען אויסשטיין די שווערע פאליטישע שפאנונגען פון דער וועלט פון וועלכער זי איז א טייל. שווערע אויסערליכע און אינערליכע פראבלעמען דארפען נאך געלייזט ווערן און געפארן לויערן נאך אלץ אויף די גרעניצען פון דער אידישער מדינה. א סך ארבעט מוז נאך געטאן ווערן. מדינת ישראל מוז געשטארקט ווערן כדי זי זאל קענען ביישטיין יעדען דרוק און זיין גענוג שטארק צו פארטיידיגען איר רעכט אויפצונעמען און אבסארבירן אלע אידען וואס ווילען זיך באזעצן אין דער אידישער מדינה. מדינת ישראל מוז זיין גענוג שטארק, כדי צו דערפילען איר היסטארישע שליחות.

מיר, וואס לעבען אין דעם דאזיגען פרייען לאנד, זיינען קינדער פון א דור, וואס האט זוכה געווען צו דינען אלס אינסטרומענט אין גאט'ס הענט פאר דער רעטונג פון זיין פאלק. מיר האבען זיך באמיט צו זיין דערוואקסען צו דעם ערנסט פון דער שעה. מיר האבען געטאן אונזער חוב לויט אונזערע בעסטע מעגליכקייטען. מיר דריקען אויס א לויב צו דער השגחה וואס מיר זיינען נישט דורכגעפאלען אין אונזערע באמיאונגען. אונזער איינציגער שכר איז דער באוואוסטזיין פון אונזערע דערגרייכונגען”.

The Messenger

Official Publication of the Mr. and Mrs. Club of The Temple

1963 | January | 5723

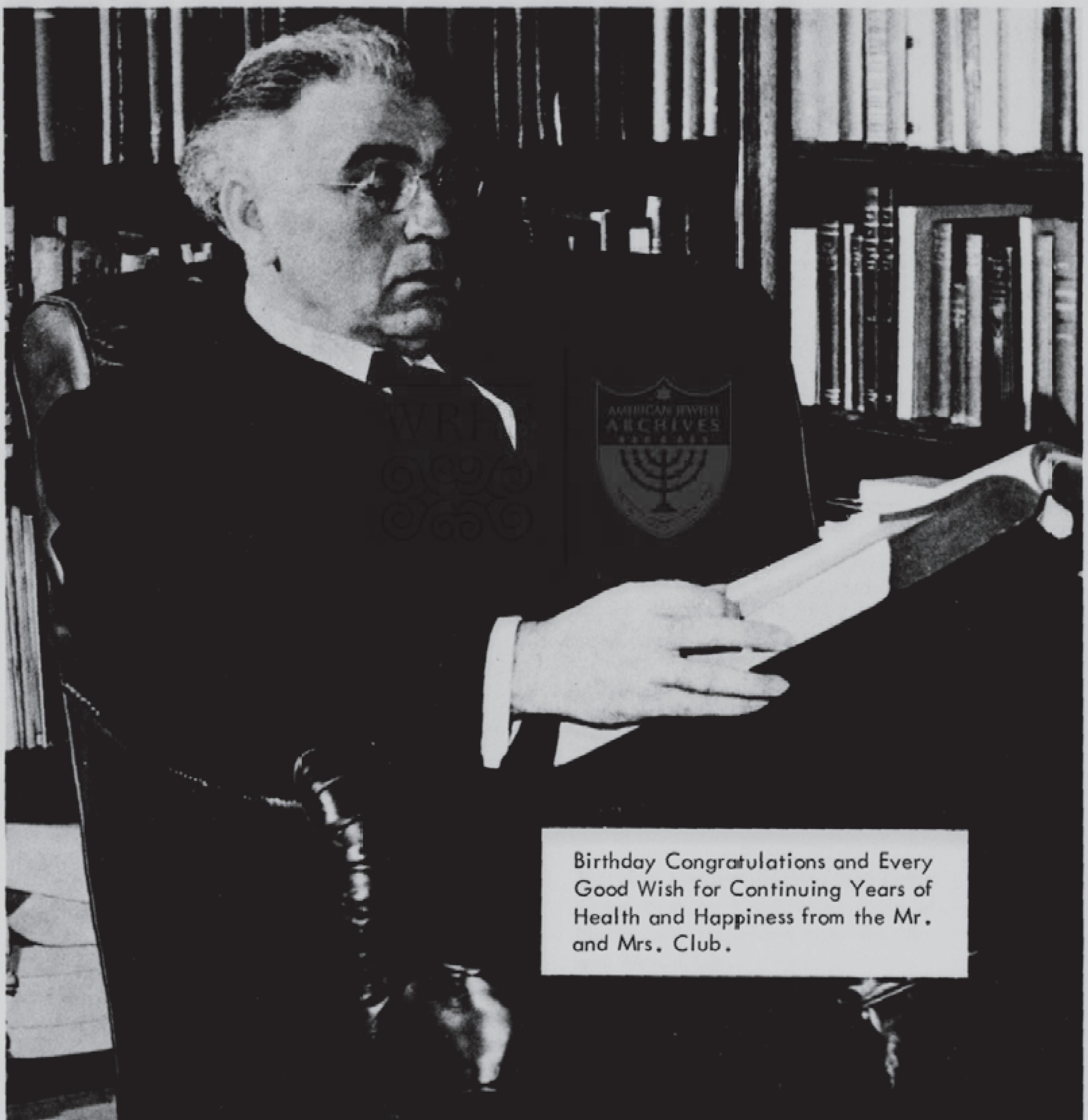

Birthday Congratulations and Every Good Wish for Continuing Years of Health and Happiness from the Mr. and Mrs. Club.

The Temple
UNIVERSITY CIRCLE AT SILVER PARK
Cleveland 6, Ohio
TELEPHONE SWEETBRIAR 1-7755

MILTON MATZ
ASSOCIATE RABBI

ABBA HILLEL SILVER
DANIEL JEREMY SILVER
RABBIS

LEO S. BAMBERGER
EXECUTIVE SECRETARY

I am delighted to send a word of greeting to the Mr. and Mrs. Club of the Temple through the medium of "The Messenger". I have watched with deep satisfaction the work and progress of the Mr. and Mrs. Club through the years. I have entertained the highest hopes for it as a vital organ of our Temple for carrying out its cultural and religious program, for the encouragement of fellowship and as the training ground for the future leadership of our congregation.

A great institution must never grow old -- except in years. It must replenish itself constantly, and its young people must furnish the new energy and vision of tomorrow.

ABBA HILLEL SILVER

RABBI ABBA HILLEL SILVER

BY ALBERT AND NANCY PICKUS

The month of January has been set aside to honor Rabbi Abba Hillel Silver on the occasion of his seventieth birthday. On the twentieth of January, we will have the opportunity to join with representatives from all over the world in a formal expression of our thoughts at this momentous event.

Born in 1893, Dr. Silver spent his first nine years in Neinstadt-Scherwindt, Lithuania, one of six children of Rabbi Moses and Dinah Silver.

In 1902, Rabbi Moses Silver brought his family to America and settled on New York's lower East Side. Young Abba's life there was extremely happy as he spent his days in the quest of knowledge under the tutelage of his father, himself a third generation rabbi, who chose to devote his life to teaching and scholarship.

It was in these early years that Abba Hillel Silver first displayed and developed his great leadership qualities. With his older brother, Maxwell, he formed the first Zionist Hebrew-speaking group in America and at age thirteen succeeded Maxwell as its president. He was a natural leader, firm, steady, but inspiring loyalty and obedience from those around him. The firmness of his word was often softened with his strong sense of humor.

In 1911, he was graduated from high school as one of the top students in his class. He then enrolled in Hebrew Union College to pursue his chosen profession. At the same time, he matriculated at the University of Cincinnati so that he might complete a general course of study. He received degrees from both institutions in 1915; nine years of college work completed in four years.

Rabbi Silver's first post after graduation was in Wheeling, West Virginia. This was a most fortunate choice as it was here that he met Virginia Horkheimer, whom he later married. As wife and helpmate, she has inspired her husband with confidence and trust, and has always been there to give him the love and encouragement he needed. Together thay have raised two fine sons; Daniel, our associate rabbi; and Raphael, a Cleveland real estate developer and contractor.

In 1917, Abba Hillel Silver received an appointment to our beloved Temple, the congregation to whom he has devoted himself for over 45 years.

He took a leave of absence during World War I when he served the Allies in France and received the Academic Palms as Officier de l'Instruction Publique.

After the war, he again devoted himself to The Temple and its growth, not only in size, but in stature, always emphasizing worship and education, so that now our Temple can well be proud of its many facilities. Its school, library, and museum are unequaled anywhere.

The Rabbi's own hunger for knowledge and scholarship grew and he took time to write and to study. He has produced seven books, the most recent one, Moses and the Original Torah, was published in 1961.

Perhaps his greatest achievement lies in his role in the creation of the State of Israel. As president first of the American Emergency Committee for Zionist Affairs, and later of the Zionist Organization of America, he fought long and hard to aid the birth and growth of Israel from its predecessor state, Palestine. In appreciation for his years of work, the Z.O.A. has dedicated Kfar Silver, an agricultural training institute, in his honor.

Rabbi Silver has been the recipient of many honors and awards, too numerous to mention in such short space. He has given the invocation at the presidential inauguration. He is a past recipient of the Welfare Federation's Eisenman Award and of the National Conference of Christians and Jews Human Relations Award.

An outstanding figure in our world, Rabbi Silver is yet a simple and human man with a profound regard for others and a deep and abiding faith in God.

The Temple E. 55th

Main Sanctuary
Near Completion August 1924

Present Temple Begun
Spring 1923

April 1923

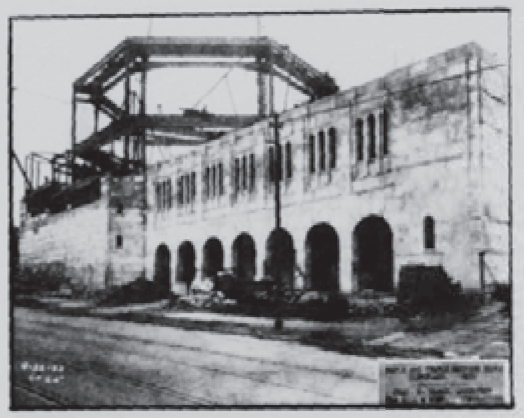

September 1923

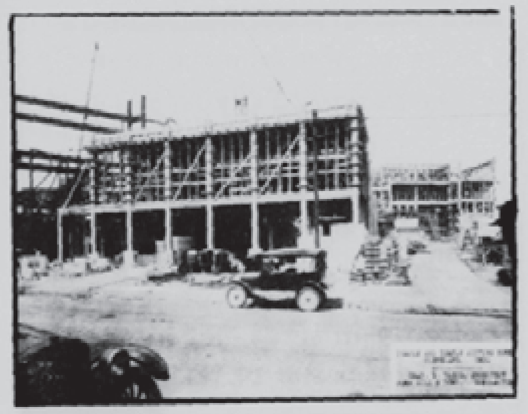

July 1923

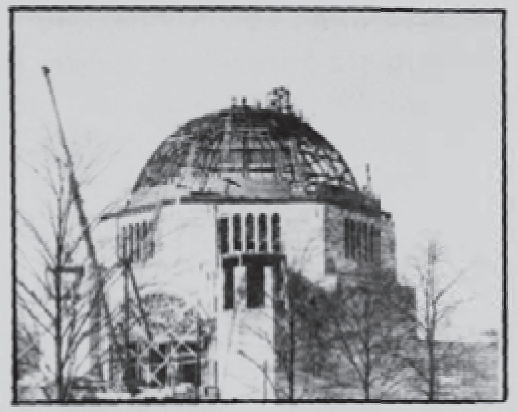

November 1923

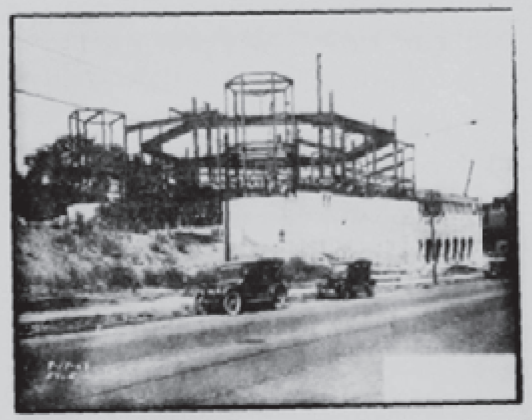

August 1923

DINA

MARISSA

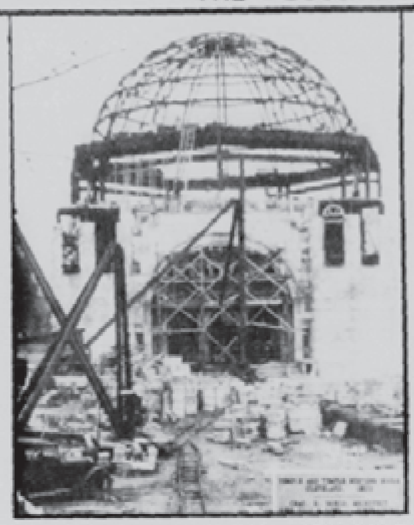

October 1923

Present Temple

Additions 1957

February 1924

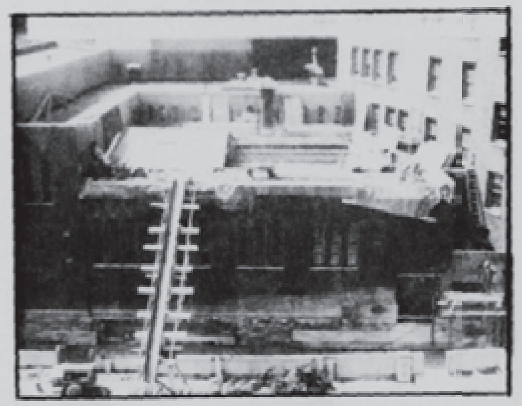

July 1957

June 1924

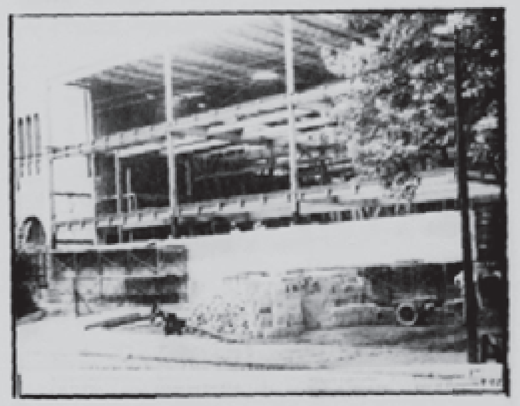

September 1957

JONATHON AND MICHAEL

SARAH

October 1957

AMERICAN JEWISH ARCHIVES

"Golden Nugget"

by Carl & Norma Becker

We took our partners and Skipped to My Lou,
We formed squares and circles too,
Bob Howell helped us with all the calling,
We Skipped to My Lou My Darling.

At the Golden Nugget we all had fun,
We danced with each and everyone,
The weather outside didn't keep us home,
Down to The Temple we did come.

The end of the evening we had a snack,
There wasn't a thing that we did lack.
Names were picked for door prizes too,
And the Limbo was performed by a few.

The committee did a job that was dandy,
Headed by Bergman, Cissy and Sandy,
Entertainment by Ron, Jane and Paul
Were excellent and enjoyed by all.

Workers all, and workers one,
Did a job that was second to none.

Co-chairmen Jerry and Shirley Teitler and Lou and Ellie Tuber and their staff: Carl & Norma Becker, Gary & Nancy Gerson, Bob & Judy Gordon, Howard & Lois Israel, Herb & Merle Linsi, Larry & Evelyn London, Howard & Margo Weinshenker, Al & June Weltman; and Howard & Ellen Heller, Murray & Marilyn Edelman, Gene & Barbara Hexter, Dave & Rita Pearlman; and Howard & Judy Weiner, Mike & Eve Art, Phil & Phyllis Berne, Jimmy & Shirley Chessin, Al & Jackie Jaffee, Paul & Ruth Jacobowitz, Jerry & Judy Libava, Sandy & Gladys Wasserman; and Jay & Joan Klein, Dick & Lenore Green, Herb & Harriet Levine, Merv & Helen Orlean and Fred & Helen Shapiro.

" RELIGION AND AMERICA FORUM "

by Herb & Harriet Levine

"Religion and America" will be the topic of a Forum on each of the four Friday evenings in February, 1963. Sponsored by The Temple Men's Club and The Temple Women's Association jointly, the programs are:

February 1st - Dr. Perry Miller, Prof. of American History, Harvard University, "The Founders and their Faith";

February 8th - Rev. Charles E. Sheedy, C. S. C., Dean, College of Arts and Letters, Notre Dame University, "Catholicism and America";

February 15th - Dr. Edwin T. Dahlberg, Past President, Nat'l. Council of Churches of Christ, "Protestantism and America";

February 22nd - Rabbi Daniel Jeremy Silver, "Judaism and America";

Attendance at each forum is open to the public, with registration for the entire seminar at $1.00. Tickets are available at The Temple office. A social hour will follow each forum session.

Newsmakers

by Chuck & Betsy Cohen

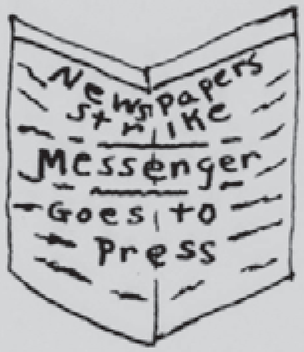

Birds have flown south, squirrels have stored their nuts, and bears are hibernating, but our hearty species of Mr. and Mrs. Clubbers continue on their merry way, undaunted by winter's presence.

Getting away for a change of scenery recently were Ronnie and Diane Ball to New Orleans for a medical convention; Rima Raab to Detroit; Don and Marcia Wolf, and Stan and Marilyn Lowitt, both to Chicago; and Phil and Irene Levitt and their family to Pittsburgh. Lucky Bob and Joan Wasserman will soon escape these wintry climes by taking a cruise to the sunny Mediterranean.

Helping their parents welcome in the New Year are the brand new sons of Gene and Carol Shipley, Marv and Nancy Whitman, Lee and Sally Moses, and Loren and Lynn Mintz; and the daughters of Don and Lyn Marg, and Gerald and Elaine Strom.

Looking forward to new tax deductions in 1963 are Harlan and Sandy Hertz, Ted and Jane Schreiber and Vic and Merle Vertes.

Joining the club of snow shovelers are Mike and Eve Art who have a new home.

Good luck to Dave and Rita Pearlman on the opening of their new shop.

Congratulations to Al and Phyllis Levine and Chuck and Carole Rosenblatt, both celebrating their tenth wedding anniversaries.

Good wishes to Aggie Janovitz and Eddie Ault who were recent hospital patients.

Upcoming

Jan. 20	Rabbi Abba Hillel Silver's Anniversary Service and Dinner
Feb. 1	TMC and TWA Institute- "Religion and America"
Feb. 3	Father-Daughter Luncheon
Feb. 8	TMC and TWA Institute
Feb. 10	Mother-Son Luncheon
Feb. 15	TMC and TWA Institute
Feb. 20	TMC Annual Brotherhood Dinner and Forum
Feb. 22	TMC and TWA Institute
Mar. 2	Mr. and Mrs. Club Dinner Dance
Mar. 15	Mr. and Mrs. Club Adult Education evening

Take A Peek

"Through the Looking Glass"

March 2, 1963

Annual

Dinner - Dance

Beechmont Country Club

The Temple Mr. & Mrs. Club

Adult Education Evening

" ROOM FOR A VIEW " - II

Friday March 15, 1963 **8:00 P.M.**

Gries Memorial Chapel

1-18-63

Cleveland Zionist Society To Honor Rabbi A. H. Silver

The Cleveland Zionist Society will add honor to the 70th birthday celebration of Dr. Abba Hillel Silver on Jan. 20, by presenting to him a Scholarship Certificate for a student at Kfar Silver, which was named in honor of Dr. Silver.

The Cleveland Zionist Society was founded by Dr. Silver, who has served as president since its inception.

The presentation committee consists of: Judge Joseph H. Silbert, Judge Saul Danaceau, Albert B. Lefton and Joseph T. Selzman.

UNIVERSITY CIRCLE 1-63

On Sunday, January 20, Dr. Abba Hillel Silver of The Temple will be honored by his congregation and his community at a dinner marking both his 70th birthday and his completion of 45 years of service as Rabbi of The Temple. Speakers at the testimonial banquet to be held in his honor will include Secretary of Health, Education and Welfare Anthony J. Celebrezze, and Avraham Harman, ambassador of Israel to the United States. On the national sponsoring committee for the evening portion of the program are, among others, former Presidents Dwight D. Eisenhower and Herbert Hoover. Dr. Silver will be presented with a Jubilee Volume titled "In the Time of Harvest," published by the Macmillan Company, which includes his biography, selections from his Sunday lectures, and twenty-six essays contributed in his honor by leading scholars and world figures.

TUESDAY, JANUARY 22, 1963 The Day

70טער געבוירנטאָג פון ראַביי הלל סילווער געפייערט אין קליוולאַנד

קענעדי, בן־גוריון, אייזענהאַוער און אַנדערע שיקן באַגריסונגען.

קליוולאַנד, אהייא, יאַנ. 21 (איטאַ) — דער 70טער געבורטסטאָג פון ראַבאַי אבא הלל סילווער איז דאַ נעכטען געפייערט געוואָרן אויף אַ באַנקעט מיט'ן אַנטייל פון געסט פון איבער'ן גאַנצן לאַנד. גלייכצייטיג דערמיט איז געפייערט געוואָרן דאָס 45טע יאָר זינט דר. סילווער איז דער ראַבאַי פון דעם טעמפּל אין קליוולאַנד.

באַגריסונגען זיינען אָנגעקומען פון פּרעזידענט דזשאָן פ. קענעדי, פון געוועזענעם פּרעזידענט דוואַיט ד. אייזענהאַוער, פּרעמיער דוד בן־גוריון, דר. נחום גאָלדמאַן, משה שרת, דר. עמנואל ניומאַן, הרב הראשי יצחק ניסים פון ישראל און אַנדערע פּראָמינענטע לייט.

פּרעזידענט קענעדי'ס מעסעדזש איז געבראַכט געוואָרן צום באַנקעט דורך דעם סעקרעטערי פון געזונט, דערציאונג און וועלפער, אַנטאָני דזשיי. סעלעברעזי. קענעדי זאָגט אין זיין מעסעדזש, אַז דר. סילווער „האָט געדינט ניט נאָר זיין קאָנגרעגעישאַן, נאָר דער גאַנצער געמיינדע אין דעם פאָלק".

אויך אייזענהאַוער'ס מעסעדזש באַטאָנט דר. סילווער'ס קאָנסטרוקטיווע און איבערגעגעבענע טעטיקייט ניט נאָר לטובת דעם אידישן פאָלק, נאָר דעם גאַנצן פאָלק פון אַמעריקע און דער וועלט.

צווישן די רעדנער אויף דעם באַנקעט זיינען געווען: גאָווערנאָר דזשיימס ל. ראָודס פון אהייאָ, די סענאַטאָרען סטיפען מ. יאַנג און פראַנק דזשיי. לאַוש, דר. יוסף שווארץ פון דער ישראל־באָנד אָרגאַניזאַציע, מעיאָר ראַלף ס. לאָקער פון קליוולאַנד, ראַבאַי סילווער'ס זין, ראַבאַי דעניעל דזשערעמי סילווער און רפאל ה. סילווער, און אַ ריי אַנדערע אידישע און ניט־אידישע פּערזענלעכקייטן.

פּרעמיער בן־גוריון האָט אין זיין באַגריסונג באַטאָנט דר. סילווער'ס ראָלע אין באַרייכערן דאָס אידישע לעבן אין די פאַראייניגטע שטאַטן, אין אויפבויען די ציוניסטישע באַוועגונג אין אַמעריקע און איבער דער וועלט און זיין ראָלע אין דער גרינדונג פון מדינת ישראל.

צו דער געלעגנהייט פון דר. סילווער'ס געבורטסטאָג איז אויך דערשינען אַ בוך עסייען, וואָס שליסט־איין אָפּהאַנדלונגען, געשריבען פון פּרעזידענט יצחק בן־צבי, פּרעמיער בן־גוריון, אבא אבן, דר. סאַלאָמאָן פריהאָף, דר. וואַלטער קלעי לאָודערמילק, דר. עמנואל ניומאַן, משה שרת, דר. סאַלאָמאָן צייטלין און אַנדערע.

ענטפערענדיג אויף די באַגריסונגען, האָט דר. סילווער דערקלערט, אַז ער זעט, אַז די וועלט גייט פאָראויס אין דער נעהערינער ריכטונג, און אַז ער איז זיכער, אַז די מענטשהייט וועט דערגרייכען נאָך גרויסע זאַכען.

הטוראי סילבר

קראנו, כי לרביי ד"ר אבא הלל סילבר מלאו השבוע שבעים שנה ונזכרנו, כי לפני עשר שנים, ביום הולדתו הששים, ישבנו עמו בחדר עבודתו ב„טמפל" בקיבלאנד ושאלנו אותו: האמנם ברעתו להמשיך ב„התבודדות"? התתכן עמדה של „ברוגז"?

קיצורו של דבר

כיום, במבט אחורה על העשור שחלף, עדיין נראית פרישתו של ד"ר סילבר מזירת ההנהגה היהודית האמריקנית הפעילה כדבר שקשה ליישבו.

כי היאך זה נעצר לפתע הלהט הגדול? היאך זה נטה לפתע, בבת אחת, הצידה האיש אשר בכל ישותו עמד במרכז כבאורח טבעי?

מעטים מבין המנהיגים היהודים באמריקה ידעו לגלות מידה כזו של אומץ־לב וכוח־לחימה בה ניחן ושאותה גילה בכל שטחי פעולתו. זוכרים אנו את המערכות הרבות שניהל וזוכרים אנו את הימים הקשים של ערב ההכרזה על קום המדינה, את הלחץ הכבד שהופעל אז בוואשינגטון כדי למנוע את ההכרזה, לחץ אשר רבים — גם בישראל — סברו כי אין מנוס מכניעה לו — ואת ה„לאו" הגדול שהרעים אז סילבר — „לאו" אשר משקלו היה אז רב על כפות ההכרעה.

היכן נעלם לפתע כל הכוח הזה שמילא את אישיותו והיאך זה נעלם דווקא עם בוא היום הגדול?

★

ברוגז...

אז, בשיחה מלפני עשר שנים, נזכר והזכיר ד"ר סילבר... לאחר קבלת ההחלטה באו"ם על הקמת המדינה נשלחה ברכת הישוב לפרופ' וייצמן ולמשה שרת על הצלחתם במערכה „ואת כתובתי — שכחו"... עם קום המדינה לא זו בלבד שבן־גוריון סרב להזמינו לביקור בארץ — גם לאחר שהשגריר אבא אבן הציע לו זאת — אבל גם כשבא ארצה „היה בן־גוריון היחידי אשר התעלם משהותי בארץ. לא שלח ברכה. לא הזמינני. אף לא טלפן לומר שלום"...

בעת ביקורו השני בארץ נפגשו השניים ובאותה פגישה העלה לפני ב"ג את תכניתו להעתיק את דירתו מקליבלאנד לניו־יורק ולחלק את זמנו בין ניו־יורק לבין ירושלים ולהתמסר כולו לגיוס תמיכה מדינית וכלכלית למען ישראל ואמר: „הנה נפתח פרק חדש", אבל — „בן־גוריון לא נענה"...

נזכר ד"ר סילבר בכך, ובעוד דברים, ויותר מאשר מתרגש וכועס נראה תמה על שכך הלכו והתפתחו הענינים...

תמה — ותמהנו אף אנו ושאלנו: מאימתי קובע בן־גוריון את דרכך?

אמר: אני מוכן להלחם עם גויים למען עזור למדינת ישראל, אבל — לא עם ממשלת ישראל. השתנו פני הדברים.

לא היתה בדבריו מרירות. ואמנם לא הפך ד"ר סילבר מר־נפש גם בשנים שלאחר מכן. אמר לנו: גם אם איני מוכן לקבל על עצמי תפקיד רשמי, אני כולי עומד לרשותם של צרכי המדינה והתנועה וכל אימת שאתבקש לעשות — אעשה.

וזאת קיים ומקיים.

★

בשיחה החיא חזר ד"ר סילבר והדגיש: אין זה רק עניין אישי. השאלה היא שאלת מקומה של התנועה הציונית, אשר בשל העמדה שנקטה כלפיה ממשלת ישראל, ירדה פלאים. ספק אם ראה כבר אז אפשרות של שינוי. „למעשה, נגרם כבר נזק שאין לתקנו", אמר.

ד"ר סילבר
תמיד נכון לעזור

כי על כן ראה ד"ר סילבר במקום המדינה שעת כושר גדולה גם לחידוש פני הגולה אשר התנועה הציונית תשמש לו המנוף. בצד הדאגה למדינת ישראל היתה בו הדאגה הגדולה לפני ה„בבל", הדאגה ליסודות שיאחדו את שתיהן, והחשש מפני המחיצות העלולות לעלות ביניהן.

דאגתו זו לא מצאה הד. „קמה המדינה והיא הקובעת", אמר וכאיש המעשה הבין, כי לצאת למלחמה על כך אי־אפשר, או כדבריו: „לא ייתכן".

הבין, כי אין עוד לאל־ידו להיות מציא מוביל חיליו ליעד שהציב לעצמו — וחזר להיות „טוראי".

מטבעו הוא, שלא יכול היה למצוא חפץ ב„דרגה" וב„איפולטים" — שאין מאחוריהם כוח המעשה.

וגם בכך גדולתו שידע להבחין בסופה של תקופה — תקופת הציונות שעל כנפיה נישא ואשר בכנפיו הגביהה עוף.

על כן — לא עלה גם איש במקומו.

יוספוס

יוספוס 22.1.63 "מעריב"

Books and Authors

Special to The New York Times.

NEW YORK. The Harvard University Press celebrates its fiftieth year on Sunday (Jan. 13) and its history forms the theme of an exhibit at the Widener Library. The HUP publishers more titles than any other press in the country. In the 50 years, university presses have increased from six to 50, publishing one-tenth of the new books issued in the United States each year.

*

Biography of Barnes

Farrar, Straus & Co., will publish on Feb. 21 the first authorized biography of Dr. Albert Barnes, who formed one of the finest collections of French impressionist paintings. Called "Dr. Barnes of Merion" the book is by Henry Hart, who knew Dr. Barnes for nearly a quarter of a century.

97921

*

Essays Honor Dr. Silver

David Ben-Gurion, Abba Eban and Moishe Sharett are among the contributors to a volume of essays honoring the Rev. Dr. Abba Hillel Silver on the occasion of his 70th birthday. Macmillan will issue it on Jan. 20 under the title "In the Time of Harvest."

גרויסע פייערונגען לכבוד ד"ר אבא הלל סילווער

צו זיין ווערן אַ בן־שבעים

קליוולאַנד (סט"א). — דער פּרעזידענט קענעדי און דער פּרעמיער דוד בן־גוריון געפינען זיך צווישן די מלוכה־לייט, וועלכע האָבן געשיקט וואַרעמע ברכות צום ד"ר א. ה. סילווער — צו זיין ענדיקן 70 יאָר.

די פייערונגען לכבוד ד"ר סילווערן האָבן אין קליוולאַנד געדויערט אַ גאַנצן טאָג, ווערנדיק פאַרענדיקט מיט אַן אָוונט־ברויט מיט אַזאַ צאָל באַטייליקטע און אַ פאַרנעם, וואָס די שטאָט האָט נאָך קיינמאָל נישט געזען. אין די באַגריסונגען און מעסאַזשן פון די העכסטע ישראלדיקע פּערזענלעכקייטן איז ד"ר סילווער באַצייכנט געוואָרן אלס „איינער פון די סאַמע וויכטיקסטע אַרכיטעקטן, אַ דאַנק וועלכע די ישראל־מדינה איז אַנטשטאַנען".

אין מעסאַזש פון פּרעזידענט קענעדי, וועלכן עס האָט פאָרגעלייענט דער אַמעריקאַנער מיניסטער/פאַר דערציאונג און געזונטהייט־וועזן אַנטאָני סאַלבעזרז, איז געזאָגט געוואָרן, אַז ד"ר סילווער האָט נישט בלויז פּרוכטבאַר געדינט זיין אייגענער געמיינדע, נאָר געבראַכט נוצן דעם גאַנצן אַמעריקאַנער פאָלק. אַלע אַמעריקאַנער דאַרפן זיין דאַנקבאַר דעם ד"ר סילווער פאַר זיין געבענטשטער טעטיקייט לטובת אַמעריקע אַלס מדינה — האָט פּרעזידענט קענעדי דערקלערט אין זיין מעסאַזש.

אין זיין בריוו שרייבט דוד בן־גוריון צו ז. אַנד.: „אין משך פון לאַנגע יאָרן האָט איר אויסגעפירט אַ באַזונדערס וויכטיקע אויפגאַבע, באַרייכערנדיק דאָס לעבן פון אַמעריקאַנער יידנטום און אויפבויענדיק אַ ציוניסטישע באַוועגונג אין אַמעריקע. אייער אַנטייל אין אויפשטעלן מדינת ישראל איז געווען אַ פילפאַכיקער — פון אַ געלערנטן און פּאָליטיקער גלייכצייטיק. אייערע פאַרדינסטן ווערן אָפּגעשאַצט אין די פאַראייניקטע שטאַטן און נישט ווייניקער — ביי אונז אין ישראל. איך ווינטש אייך נאָך לאַנגע יאָרן פון געזונט און ווייטערדיקער שעפערישקייט פאַר דער טובה פון יידישן פאָלק".

אויך דער פריערדיקער אַמעריקאַנער פּרעזידענט, גענעראַל אייזנהאַוער, האָט צוגעשיקט אַ וואַרעמע באַגריסונג, אין וועלכער ער הויבט אַרויס ד"ר סילווערס „קאָנסטרוקטיווע און שטאַרק פּאָזיטיווע טעטיקייט, נישט בלויז פאַר דער טובה פון יידישן פאָלק, נאָר אויך צום גרעסטן נוצן פון דער אַמעריקאַנער מדינה און איר גאַנצער באַפעלקערונג".

פון ישראל זענען אָנגעקומען קיין קליוולאַנד פיל הונדערטער טעלעגראַפישע און שריפטלעכע באַגריסונגען, צווישן זיי — פון די אָנפירער פון די ציונים כלליים און אויך פון דער ליבעראַלער פּאַרטיי. גרעסערע מעסאַזשן האָבן צוגעשיקט: ד"ר בערנשטיין, יוסף סערלין, י. סאַפּיר, לייב דולצין א. אַנד. אַ ספּעציעלע ברכה האָט געשיקט דער ירושלימער בירגערמייסטער מ. איש שלום.

אין נאָמען פון די ציונים כלליים אין פראַנקרייך האָט דער פּרעזידענט פון דער אָרגאַניזאַציע, צ. פעפער אויסגעשיקט קיין קליוולאַנד אַ טעלעגראַפישע באַגריסונג, ווינטשנדיק דעם ד"ר סילווער נאָך לאַנגע יאָרן פון געזונט און פאָרזעצונג פון זיין פּרוכטבאַרער טעטיקייט לטובת דעם ציוניזם מדינת ישראל און יידישן פאָלק.

Jan 1963

די נייע פּרעסע

Paris

Purely Commentary

Impressive and Deserved Honors to Abba H. Silver, Great Scholar, Able Leader

By Philip Slomovitz

A dinner given in Cleveland last Sunday, to mark the 70th birthday of Dr. Abba Hillel Silver, attracted nationwide attention. Representatives of many communities joined the Clevelanders in paying honor to a great man. Many of the country's most distinguished scholars, from the ranks of all faiths, were on the national sponsoring committee. But that honor was minor compared with the lasting tribute to the eminent scholar incorporated in a great collection of scholarly essays.

What an enviable honor that the volume, "In the Time of Harvest—Essays in Honor of Abba Hillel Silver on the Occasion of His 70th Birthday," (published by Macmillan), was edited by his son, Rabbi Daniel Jeremy Silver, who now shares the Temple pulpit in Cleveland with his father; that the board of editors who were associated with the son of the man who is being honored so deservedly includes Drs. Solomon B. Freehof, Emanuel Neumann and Solomon Zeitlin: that the distinguished participants in this anthological volume are the world's most noted scholars.

How appropriate that Dr. Silver's congregational leaders should have decided on such a Jubilee Volume as the manner in which to express their "loving respect" for the man about whom they state in the book's introduction: "Rabbi Abba Hillel Silver came to the Temple in August of 1917. A young man, only two years past his ordination, he took over one of the leading congregations in America and has served it faithfully and led it courageously ever since."

How equally appropriate is the dedicatory quotation to the book from Proverbs 25:13:

As the cold of snow in the time of harvest,
So is a faithful messenger to him that sendeth him;
For he refresheth the soul of his master.

There could not have been a nobler source for the title of the Jubilee Volume, "In the Time of Harvest."

* * *

Dr. Silver's name will for all time be recorded among the most distinguished leaders in the Zionist movement. A 21-page bibliography of his writings, from 1915 through 1961, compiled by Miriam Leikind, the librarian of his Temple, is evidence of his great scholarship, of his many years of research on learned Jewish subjects. Occupying a place of glory in his literary activities are his Zionist essays; and major in his life's work is the role he has played as one of the architects of the State of Israel.

One of his closest associates in the Zionist activities, Harold P. Manson, now the executive of American Friends of the Hebrew University, in An Appreciation of Dr. Silver, tells the story of his friend and associate, of—

"An American rabbi, preeminent as a leader of Reform Judaism, but nurtured by East European Jewish traditions and folkways and bound in love to the masses of his people; undeviatingly committed from early childhood to the Herzlian concept of political Zionism; schooled in the processes of political action in a democratic society; endowed with a powerful intellect, a commanding personality, and oratorical skill that could persuade masses and move them to action, Dr. Silver was perfectly cast for his role by life itself."

Manson's is a review of the manner in which other great men were deeply moved and influenced by Dr. Silver—of the impression he left on the leaders of the world Zionist movement as well as on the masses of the Jewish people; on so eminent a Zionist as Dr. Emanuel Neumann; on Abba Eban and many others. In tribute to Dr. Silver's "overpowering personality on the platform, his forcefulness in debate, and his fighting spirit, His directness of approach," to the men whose "enjoyment of life is huge and without ambivalence," who is "hearty and warm" with friends, Manson states:

"Abba Hillel Silver, Jewish statesman, taught a generation and trained it for the privilege of experiencing Israel's rebirth. He poured his gifts—his very soul—into this generation, and it became strong and proud. He has ennobled his time."

DR. ABBA HILLEL SILVER

* * *

The manner in which this ennoblement was attained becomes apparent upon reading "Gleanings of an Abundant Harvest," excerpts from the sermons delivered during the "980 Sunday mornings over the past 45 years" at the Cleveland Temple. The selections from Dr. Silver's lectures were made by his son, Rabbi Daniel Jeremy Silver, and this section, too, is part of the noteworthy tribute to the eminent leader. These selections occupy 70 pages in this volume, and they are among the outstanding portions of this 460-page volume.

Rabbi Daniel Silver also is represented in the volume he has edited by an essay explaining the Jewish view on "Monarchy." In it he shows that "Monarchy in Israel was never sanctified"; that "the king remained a man and was judged as a man"; that "the faith wept no tears when after the exile monarchy was not re-established. Monarchy lived on in Jewish life mostly as a messianic pipe dream while the realities of Jewish life struggled to establish a government of law rather than of man."

The essay "Monarchy" fits well into the collection of scholarly studies in the Silver Jubilee Volume, and as an addendum of its editor's able compiling of noteworthy participants, as well as his accumulation of his father's outstanding lectures, it enriches the honor of son to father.

* * *

Dr. Emanuel Neumann's share in this volume is his essay on "Israel and the Diaspora." Few men have worked as closely with Dr. Silver as has Dr. Neumann, the chairman of the American Branch of the Jewish Agency for Israel. It is natural that his article should deal with a Zionist topic.

It is equally natural that participants in the book should include the President of Israel, Izhak Ben-Zvi, who wrote on "The Levites Among Arabian Tribes"—devoted to a topic on which he is considered an authority; and that the Prime Minister of Israel should have written on the subject "The Ingathering of the Exiles and an Exemplary Nation."

Associates in the Reform Jewish movement with Dr. Silver are among the contributors to this Jubilee Volume: Dr. Nelson Glueck wrote on "Biblical Archaeology and Reform Judaism." Dr. Solomon B. Freehof is the author of "The Chuppah." Dr. Jacob R. Marcus wrote on "The Oldest Known Synagogue Record Book of Continental North America 1720-1721." Prof. Harry M. Orlinsky's essay is on the subject "On Toynbee's Use of the Term *Syriac* for One of His Societies." Prof. Samuel Sandmel's essay is on "Son of Man." Prof. Elias Rivkin of Hebrew Union College wrote on "Ben Sira and the Nonexistence of the Synagogue—A Study in Historical Method."

"The Origin of the Idea of the Messiah" is the topic of the essay by Prof. Solomon Zeitlin, of Dropsie College, one of the editors of the book.

A distinguished non-Jew, who has contributed much to research on the water problem in Israel, Dr. Walter Clay Lowdermilk, is the author of "A Pilot Project for Total Development of Water Resources."

Conservative Jewish leaders share in the rich contents of the book, Dr. Moshe Davis, Provost of the Jewish Theological Seminary of America, is author of "A Highway of Nations—A Chapter in 19th Century America-Eretz Yisrael Activities." Dr. Robert Gordis authored "Religion and the Free Society."

Israel's Minister of Education, Abba Eban, contributed to the volume an essay on "Israel in the World of Ideas."

Prof. Morton S. Enslin of St. Lawrence University is the author of "Paul—What Manner of Jew?" Prof. Walter J. Fischel of the University of California wrote on "A Hitherto Unknown Jewish Travel in India—The Travels of Rabbi David D'Beth Hillel to India."

Zalmar Shazar, head of the education department of the Jewish Agency, is the author of "The Idea of Redemption in Hassidic Thought." "The Sprouting of the Horn of the Son of David—A New Source from the Beginnings of the Doenme Sect in Salonika," by Prof. Gershom Scholem of the Hebrew University; "David's Reign in Hebron and the Conquest of Jerusalem," by Dr. Benjamin Mazar, former president of the Hebrew University; "American Cultural Influence on Israel," by Dr. Raphael Patai, research director of the Theodor Herzl Institute; and "A Jewish State in Midian — The English Sources on Paul Friedmann's Scheme of 1891-2," by Oskar K. Rabinowicz, complete the book's contents.

Dr. Silver has been honored in many ways, by faiths and movements, by statesmen and scholars. The park adjoining his Temple has been named Silver Park by the City of Cleveland, and his community has shown him many other honors. The present one, as represented in this book, surpasses them all.

It is a rich collection—consonant with the wealth of knowledge that has distinguished the man who is honored by this book. Eminently deserving of such an honor, it, in turn, enriches our culture—in the spirit in which Dr. Abba Hillel Silver has devoted his life to our people and our heritage.

25/1/1963

קוים לדמותו

— מאת י. איזנברג —

יהדות ארצות הברית הקימת זה בשלוש מאות ועשר שנים, מצטיינת עד היום בפיצול ציבורי, שאין למעלה הימנו בשום ארץ אחרת בעולם. קיימים בה אלפי מוסדות וארגונים, כולל „קומיוניטי סנטרס", אגודות סעד ול־מטרות חנוך ותרבות, אך מוסד ארצי מרכזי כולל הנבחר בצורה דימוקרטית ושהוא רשאי לדבר בכל עת בשם יהדות גדולה ומסועפת בת חמשה וחצי מליון הנפשות, טרם הוקם בה עד עכשיו ו„מועדון הנשיאים" אינו משמש, אלא התחלה צנועה בדרך המובילה לכך.

מרובים הם העסקנים בחייה הציבוריים של יהדות אמריקה וישנם ביניהם גם כאלה, אשר שמותיהם ידועים יפה גם כאן בארץ בעיקר של אלה הפעילים במחנה הציוני ולמען „המגבית המאוחדת" ו„מלווה הפיתוח", אך האמת לאמיתה היא, שאת מספר המנהיגים, שיהדות זו הקימה במשך הדורות אפשר למנות על אצבעותיה של יד אחת בלבד. רק לואי מרשל הלא־ציוני (שנתן יד להקמת הסוכנות היהודית לארץ ישראל בשנת 1929), לואי בראנדייס וד"ר סטיפן וייז ז"ל מנהיגים היו ומבין אלה, אשר שרוי בחיים הרי אבא הלל סילבר הנו המנהיג הציוני היחיד.

וראה זה פלא. מאז, שהוא פרש בראשית האגף האמריקני של הסוכנות היהודית לפני למעלה מעשר שנים, אין ד"ר סילבר תופס שום עמדה רשמית לא בתנועה הציונית באמריקה ולא בתנועה בהיקף העולמי שלה. אין הוא אפילו חבר בועד הפועל הציוני והתפקיד היחיד, שהוא ממשיך להחזיק בידיו היא ראשות מועצת המנהלים של „מלווה הפתוח" באמריקה ותו לא. ובכל זאת דעתו נשמעת בכל והוא נהנה עד היום מיוקרה ציבורית בתנועה הציונית ובכלל בחוגי הציבור היהודי באמריקה ודעתו מקשיבים גם לא־יהודים, מהם הנופסים עמדות מכובדות בחברה ובמדיניות. כחו של סילבר הוא באישיותו ולא בתפקיד שהוא ממלא, אין הוא רודף אחרי תוארים ועבודה, ששמו הולך לפניו עד היום, אם כי הוא משמש רק כרבה של הקהלה „תפארת ישראל" בעיר קליבלנד אשר במדינת אוהיו המרוחקת מניו־יורק, שהנה מרכז החיים היהודיים באמריקה מדברת לכשהיא לעצמה.

מנוישטאט — לקליוולנד

אבא הלל סילבר הוא יליד העיר נוישטאט אשר בתחומי ליטא וממנה באה משפחתו לארצות הברית בראשית המאה הנוכחית והשתקעה בניו־יורק. את תורתו הציונית קיבל אבא הלל מאת אביו ר' משה סילבר ז"ל ואחיו הבכור מרדכי. הוא היה ממיסדי המועדון הציוני ע"ש הרצל בשנת 1907 כבר שימש כציר שלה בועידת „הפדרציה הציונית של אמריקה" ונאם בה עברית. הוא סיים את ה„היברו יוניון קולג'" ואת האוניברסיטה בעיר סינסינטי ומאז שנת 1917 חי הוא בקליבלנד שם משמש הוא כרב ומטיף של ה„היכל" הרפורמי „תפארת ישראל". הוא עמד שנים רבות בראש המאבק למען הענין הציוני באמריקה ושימש כנשיא הסתדרות ציוני אמריקה, מושב ראש „הועדה הציונית לשעת חירום", שנוסדה ביזמתו וכיו"ר הנהלת הסוכנות בשנים המכריעות ביותר במערכה למען הקמת מדינה יהודית. פעלו העצום בעיקר בשנים 1943—48 לא ישכח לעולם מן הלב.

ד"ר סילבר וחברו הקרוב עוד מימי נעוריו, ד"ר עמנואל ניומן היו אז אלה, שהעמידו את בעית ארץ ישראל והמאבק למען הקמת מדינת יהודית במרכז חייה ומאווייה של יהדות אמריקה ואלמלא פעולת הסברה נרחבת זו מי יודע אם היינו מגיעים עד הלום.

ד"ר סילבר הוא נואם בחסד עליון. שפת הנואם שלו היא בראש וראשונה האנגלית ורק בה מרגיש הוא עצמו חפשי „בכל מאת האחוזים", אך הוא גם נואם בעברית ובאופן פרטי הוא מדבר גם אידיש הגרושה לרוב מלים אנגליות. את זמנו החפשי מקדיש הוא למחקר וכתיבה והוא כבר פרסם ספרים אחרים בעניני יהדות. לפני שנים אחדות הופיע בהוצאת „מסדה" בתל־אביב ספר קטן משלו בתרגומו של מר ברוך קרוא.

הנואם בחסד עליון

בפעם הראשונה שמעתי את סילבר נואם בקונגרס הציוני בבאזל, בועידה העולמית הראשונה של הקונפדרציה של הציונים הכלליים, שהתכנסו בסוף שנת 1946 בבאזל ומאז היו לי הזדמנויות לרוב להקשיב לנאומים, שהושמעו על ידו בעת ביקוריו בארצנו, הן בשלהי תקופת המנדט והן לאחר שהמדינה הוקמה. נזדמן לי לראות גם בין מלוויו בסיוריו על פני המדינה. עצם הופעתו של סילבר גבה הקומה ובעל כבנה חטוב החסון, על במת הנואמים אומרת כולה כבוד, אך כחו אינו ברושם החיצוני בלבד, אלא בכושר הרישורי העצום. במבנה הנאום, בניתוח עמוק של העובדות ובמסקנות אליהן מגיע בסוף דבריו.

כל מי שהקשיב תחילה לנאומיו של סילבר ואחר כך עשה שעה קלה במחיצתו, קשה יהיה לו להשלים עם העובדה, שזה הוא אותו האיש. סילבר על הבמה הוא תקיף ונועז ואילו בשיחה אישית הוא רך ורגשני. זוכר אני כיצד היה סילבר מפסיק את כל עיסוקיו הצבוריים בתל־אביב ומורדו לבקר אצל אביו הזקן בירושלים (שם הוא הלך גם לעולמו), בהצגת סרט קצר על פעילתו למען הקמת המדינה כולל הופעתו בפני עצרת האו"ם ומוריו במפעלי ציוני אמריקה בישראל ב„בית ציוני אמריקה" בתל־אביב בפני מספר מצומצם של אנשים בביקורו האחרון בישראל ראיתי להפתעתי דמעות נוצצות בזוויות עיניו. ראיתי פעם כיצד הוא המפורסם ניגש אל סילבר במונזו ה„מוסטרסטה" בבאזל בעת הקונגרס הציוני שנערך שם, ופונה אליו במלים כדלקמן: אבא, אתה רוצה להיות במקום חיים (הכוונה היתה לחיים וייצמן), כל עוד שהוא חי לא יהיה כבר הוה". אך סילבר לא התרגז כלל, אלא הציע לו לשבת לידו וכיבד אותו בכוס בירה ואף גילה התעניינות במצבו הכספי...

„סילבר הוא איש החזון ומדינאי בעל אפקים רחבים שהתלהבותו הוא עצמו אינה יודעת גבול ובתוך שכזה מסוגל הוא להלהיב בכוח אמונתו גם המונים רחבים ולהשפיע עליהם. הוא יודע להתגבר על מומנטים אישיים ונזדמן לי לשמוע באיזה יחס של כבוד הוא דיבר על דוד בן־גוריון וד"ר נחום גולדמן, אם כי עם שני אישים אלה היו לסילבר דין ודברים קשים לא פעם ולא פעמיים. אין ראשו נתון לקטנות והטיפול בבעיות קטנטנות הוא כל השנים ממנו והלאה ואין זה גם פלא על כך, שהתרחק בסופו של דבר מהעסקנות היומיומית. בעיני אני נחוק במוקדם או במאוחר המנהיג בעל שיעור הקומה של העסקן הבינוני, שכוחו העיקרי הוא באינטריגות.

ובכל זאת חבל מאד על כך, שד"ר סילבר פרש לפנתו והסתגר בין ד'

Dr. Silver Greeted by Eisenhower, Kennedy at 70th Birthday Dinner

CLEVELAND, (JTA) — Tribute to Dr. Abba Hillel Silver was paid by President Kennedy in a mesage sent to him on the occasion of Dr. Silver's 70th birthday which was celebrated here Sunday night at a dinner attended by national, state and civic leaders. Messages of greeting were received also from former President Eisenhower, Israel's Prime Minister David Ben-Gurion, Dr. Nahum Goldmann, Moshe Sharett, Dr. Emanuel Neumann, Israel's Chief Rabbi Yitzhak Nissim and others.

President Kennedy's message was brought to the dinner by United States Secretary of Health, Education and Welfare Anthony J. Celebrezze. The message stated that Dr. Silver "has served not only his congregation but his entire community and the nation. His advice and counsel, his keen insights and his wisdom have been made freely available to all of us."

Former President Eisenhower's message hailed Dr. Silver's "constructive and dedicated service not only to the Jewish people but to all people of America and the world."

Speakers at the dinner included Ohio's Governor James L. Rhodes, Senators Stephen M. Young and Frank J. Lausche, Dr. Joseph Schwartz, executive vice-president of Israel Bonds; Louis B. Seltzer, editor of the Cleveland Press; Cleveland's Mayor Ralph S. Locher; Dr. Silver's sons, Rabbi Daniel Jeremy Silver of the Temple here and Raphael D. Silver, leader in business and civic life in Cleveland.

Responding to the tributes paid to him, Dr. Silver envisaged "a world moving slowly and at times painfully in the right direction." He said he feels confident that "mankind will achieve even greater good, unpredictable though the outcome of many issues still may be."

Jewish Independent

President Kennedy Will Extend Greetings To Rabbi A. H. Silver At His 70th Birthday Celebration Jan. 20; Celebrezze To Speak

Jan 18 1963

Greetings from President John F. Kennedy will highlight the 70th birthday anniversary celebration in honor of Rabbi Abba Hillel Silver at the Hotel Sheraton-Cleveland on Sunday, Jan. 20. The dinner also marks Rabbi Silver's 45th anniversary as spiritual leader of the Temple.

Anthony J. Celebrezze, Secretary of Health, Education and Welfare, in the Cabinet of President Kennedy and former Mayor of Cleveland, will head the list of speakers honoring Rabbi Silver.

Others extending greetings will be Senator Frank J. Lausche, Sen. Stephen M. Young, Gov. James A. Rhodes, Mayor Ralph S. Locher, Cleveland Press Editor Louis B. Seltzer, Bishop John F. Whealon of the Cleveland Catholic Diocese, Rabbi Armond E. Cohen, Rev. Harry B. Taylor, Raphael Silver, son of Dr. Silver; S. M. Friedman and Mrs. S. L. Dancyger. Station WEWS will telecast the program. Local and network radio stations will carry highlights of the proceedings.

Heading the committee planning the banquet is A. M. Luntz. He is being assisted by Mr. Seltzer, Thomas Vail, Harold T. Clark, John A. Greene, Edgar A. Hahn and Bertram J. Krohngold.

PRESIDENT KENNEDY

The congregation of the Temple will mark the birthday of Rabbi Silver with a service of celebration on Sunday at 10:30 a.m.

Rabbi Freehof will give the main address. Rabbi Arthur J. Lelyveld of Fairmount Temple will deliver the opening prayer; Rabbi Alan S. Green will read the Scriptures.

Three rabbis formerly associated with the Temple will take part. They are Rabbi Melbourne Harris, Rabbis Julius Nodel, and Rabbi Earl S. Stone, all of whom also will speak at the banquet. Also taking part in the service will be Rabbi Leon Feuer, who will represent the Central Committee of American Rabbis, and Rabbi Nelson Glueck, president of Hebrew Union College.

SECRETARY CELEBREZZE

A special musical arrangement of the opening psalm and hymns of the Avodat Hakodesh by Ernest Bloch has been prepared for the service by David Gooding, choir director and organist of the Temple. The choir will be assisted by a string ensemble.

Conducting the service will be Rabbi Silver's son, Rabbi Daniel Jeremy Silver, and Rabbi Milton Matz, both of the staff at the Temple.

A birthday dinner honoring Dr. Silver will also be given on Sunday, March 3, at the Waldorf-Astoria Hotel in New York by the Zionist Organization of America.

V. XXXII

Jan 22 1963 Suburban Sun

Rabbi Silver Praised as "Giant" of Times

Anthony J. Celebrezze, secretary of health, education and welfare, left, is shown here congratulating Rabbi Abba Hillel Silver on his 70th birthday, while Mrs. Silver beams. Celebrezze gave the keynote address at a testimonial dinner in Rabbi Silver's honor Sunday night at the Sheraton-Cleveland Hotel.

Eighteen hundred friends attended the affair. Personal messages to the Rabbi came from President Kennedy, former President Dwight D. Eisenhower, Prime Minister Ben-Gurion of Israel, former U. S. Ambassador to the U. N. Henry Cabot Lodge and Ohio Sens. Frank J. Lausche and Stephen M. Young.

Dignitaries at the banquet lauded Rabbi Silver as a "giant of our times" for his humanitarian role in international, national and community affairs.

He was praised as the father of the Ohio unemployment act during the depression years, as a wise counselor to local and national officials, and for his life-long work as a Zionist and particularly for his decisive role in the formation of the State of Israel.

A book, "In Time of Harvest," containing speeches by the Rabbi and tributes to his work by world figures, was presented to him on behalf of his congregation by Edgar H. Hahn. The book goes on sale today.

Service at Temple

Half an hour before the start of the service of celebration at The Temple Sunday morning, all of the 2,000 seats in the Sanctuary were filled as members of the congregation and friends gathered to pay tribute to Dr. Silver.

The main address was given by Rabbi Solomon B. Freehof of Pittsburgh, a classmate of Dr. Silver at the Hebrew Union College and a friend of many years.

Rabbi Arthur J. Lelyveld of Fairmount Temple and Rabbi Alan S. Green of Temple Emanu El represented the rabbinate of Cleveland at the service.

Rabbi Nelson Glueck, president of Hebrew Union College, told the audience that the college looked with pride at its distinguished graduate, and his son, Rabbi Daniel Jeremy Silver, now associate rabbi at The Temple.

Four former members of the staff at The Temple who took part were Rabbi Leon I. Feuer of Toledo, who will take office as president of the Central Conference of American Rabbis this spring; Rabbi Melbourne Harris, Rabbi Julius J. Nodel, and Rabbi Earl S. Stone.

Rabbi Milton Matz, currently on the staff, took part in conducting the worship service.

2,000 Honor Rabbi Silver for 45 Years of Leadership

Cleveland Record 1-21-63

By JOHN NUSSBAUM

Dr. Abba Hillel Silver, extolled as "a rabbi of rabbis," yesterday looked back over 70 years of life and 45 years as spiritual leader of The Temple and concluded that "our city and our country are today immeasurably better than they were a half-century ago."

"It has been good to grow old among people I love," said the world-renowned Jewish leader. He noted, humorously, that his 45-year tenure here exceeded by five years Moses' leadership of the Jews in ancient days.

Friends, colleagues and members of his flock gathered at morning services in The Temple and again at a civic banquet last night at Hotel Sheraton-Cleveland to wish Dr. Silver well and to praise his past achievements and his present good works.

But the indomitable rabbi was mindful also of the future.

"At 70," he told 2,000 well-wishers at the banquet, "my days of apprenticeship are about over. I trust that I can now use the tools of my craft a little more expertly.

Needn't Lose Zest

"At 70 the emotional chemistry of a man is such that his boiling-point is somewhat higher and his freezing-point somewhat lower. Otherwise, he need not lose his zest for the glorious adventure of life, or cease to be the willing captive of the imperishable dreams of mankind, even though he now knows that you cannot take heaven by storm."

Thanking the banquta guests, Rabbi Silver said:

"I am glad to have lived in these times, checkered and perilous though they have been, and though at times they proved to be so dreadful.

"There were economic depressions, and their attendant suffering, there was war, and my hopespeople's martyrdom in the wake of two world wars. Ministry also witnessed the emergence of new hopes and visions and new programs for the salsalnvtion of man.

"Today, at 70, I feel confident that mankind will achieve even greater good, unpredictable though the outcome of many issues, domestic and international still is . . .

Better World Sighted

"The twentieth century is building a better and ampler world for man, and the twenty-first century will advance and improve upon it.

"There will be more of the good things of life for everyone. A society will emerge which will be free from the dark heritage of the past, the age-old curse of poverty, misery and exploitation, of ineqality, racialism, and intolerance.

"It will be an exciting world, and for men of courage and faith a welcome and challenging world. Throughout the ages,

---

Rabbi Silver was presented a check for $40,000 by Sam Friedman, a member of the Temple. The money will go to the Abba Hillel Silver Educational and Charitable Foundation. The money was donated by members of the congregation.

---

men have never been afraid to build their homes and plant their vineyards, even on the very slopes of volcanoes."

The banquet, sponsored by a committee of admirers headed by former Temple President A. M. Luntz, drew many of the civic and political leaders with whom Dr. Silver had become acquainted during his long tenure of community service and Jewish leadership.

Celebrezze Speaks

U. S. Health, Education and Welfare Secretary Anthony J. Celebrezze, former Cleveland mayor, returned home for the occasion, bearing greetings from President John F. Kennedy.

Other well-wishers included Mayor Ralph S. Locher and Gov. James A. Rhodes.

Former President Dwight D. Eisenhower and Prime Minister David Ben-Gurion of Israel were among scores of world leaders who sent messages.

Dr. Joseph Schwartz of New York, national director of the Bonds for Israel organization, was the main speaker at the evening banquet. He recalled Rabbi Silver's untiring leadership in the battle for the establishment of the state of Israel in the 1940s and his lifelong leadership in the world Zionist momement.

Presented a Book

One of the highlights of the evening was the presentation by Atty Edgar Hahn of the irst copy of a jubilee volume, "In the Time of Harvest," published by the Macmillan Co. in honor of Rabbi Silver's birthday.

Hahn is the son of Rabbi Aaron Hahn, who served The Temple for several decades before the turn of the century.

The volume includes biographical material, a bibliagraphy of Dr. Silver's writings, selections from his sermons and lectures and 24 articles by scholars and political leaders in the rabbi's wide-ranging fields of interest.

Born in Lithuania

In his acknowledgement, Rabbi Silver declared:

"I shall always treasure the sentiments which were expressed here, even if in keeping with the general trend of merchandising today, I shall take them at a sharp discount."

The rabbi, who was born in Lithuania and emigrated to New York at the age of 9, added:

"Cleveland has been a god city to work in. Cosmopolitan, industrial, typical of urban America, rich in problems and challenges, a city with a social conscience, with manifold educational and artistic interests, Cleveland has moved forward steadily along the road of civic progress.

"It has been a tolerant city. Religious leaders have cooperated here for the common good."

Four of the banquet guests had formerly served as assistant rabbis under Rabbi Silver at the Temple. They are Rabbis Melbourne Harris and Leon I. Feuer, both of Toledo, Julius J. Nodel of Portland, Ore., and Earl S. Stone of Denver.

The four rabbis also participated in yesterday's 10:30 a.m. service of celebration at The Temple. Rabbi Feuer conveyed greetings from the Central Conference of American Rabbis, of which he is president.

The Temple, with a seating of 1,800, was filled for the service.

Rabbi Feuer expressed his pleasure at returning to "my first congregation" and hailed his three colleages who with him are "graduates of the tough Silver school of rabbinical training."

Greetings Conveyed

Greetings from Dr. Silver's alma mater, Hebrew Union College, where he was ordained in 1915, were conveyed by the seminary's current president, Dr. Nelson Glueck.

He recalled the occasion several years ago when he ordained Dr. Silver's son, Rabbi Daniel Jeremy Silver, and jokingly looked forward to ordaining Dr. Silver's grandson.

The younger Rabbi Silver is associate rabbi of The Temple.

A classmate of the older Rabbi Silver's from his seminary days, Rabbi Solomon B. Freehof of Pittsburgh, delivered the main address at the service. He hailed the Clevelander as being "responsible more than any other American for the establishment of the State of Israel and saving the lives of at least one million Jews."

"Rabbi of Rabbis"

Cleveland rabbis who participated in the service included, besides the younger Rabbi Silver, Rabbi Arthur J. Lelyveld of Fairmount Temple who called Dr. Silver "a rabbi of rabbis," Rabbi Alan S. Green of Temple Emanu El and Rabbi Milton Matz, assistant at The Temple.

Wearing his habitual striped pants and tails, his six-foot-plus frame dominating the pulpit, Rabbi Silver thanked the speakers in modest, occasionally humorous tones.

"To reach 70 years is no great achievement," he observed. "You just stay around long enough and suddenly it happens. But to be the rabbi of the same congregation for 45 years—that, my friends, is a tremendous achievement."

He told his flock:

"You gave me a free pulpit, which I tried not to abuse. Occasionally, I found myself espousing causes that were not popular. You never tried to restrain me.

"And so, today, after 45 years and at 70, I want you to know that it has been good to grow old among people I love."

DR. NELSON GLUECK (left), president of Hebrew Union College, Cincinnati, congratulates Dr. Abba Hillel Silver, a 1915 graduate, as a classmate, Dr. Solomon B. Freehof of Pittsburgh looks on.

(Photo by Paul D. Tepley)

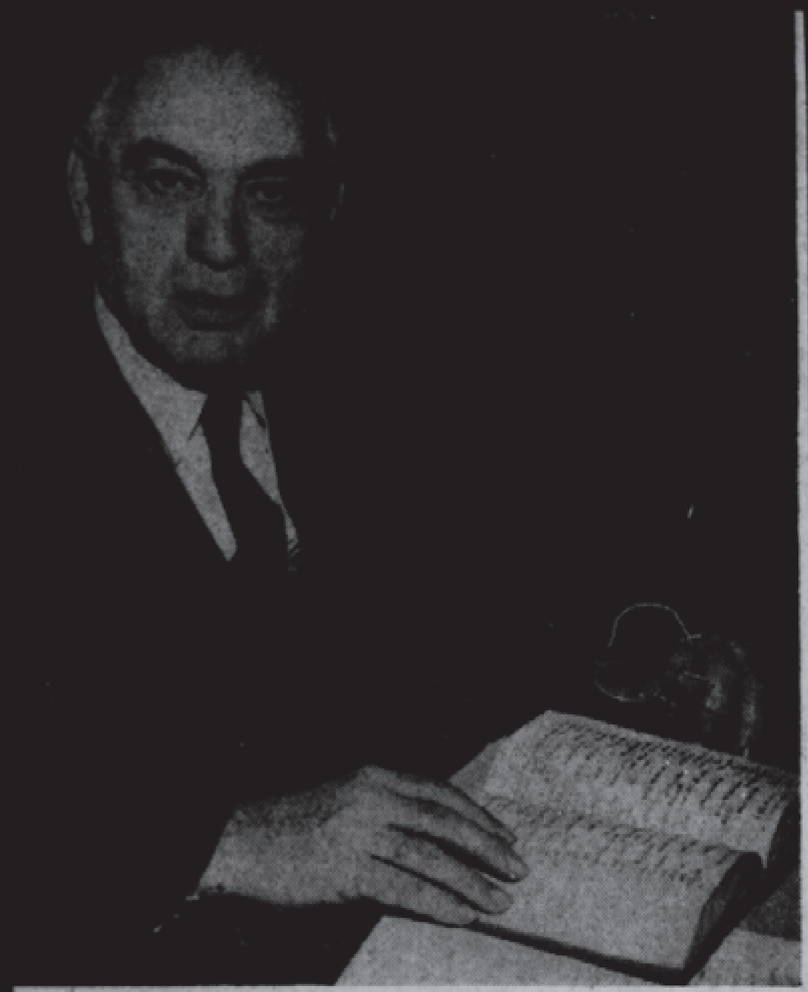

This portrait study of Rabbi Abba Hillel Silver was made Tuesday at The Temple by Sun Photographer Perry Cragg as Rabbi Silver granted an interview to a reporter from the Sun Papers.

Good Years Ahead For Free World, Says Rabbi Silver as He Nears 70

By MARION KELLY

"The element of fear is gone and the next few years should be good years for the free world."

That is the opinion of Rabbi Abba Hillel Silver, world citizen, Zionist leader, and for the past 45 years spiritual leader of The Temple, E. 105th St. and Silver Park, the largest reform congregation in the world.

Rabbi Silver, whose 70th birthday will be celebrated in a special service Sunday at The Temple, and who will be honored at a civic banquet Sunday evening at the Sheraton-Cleveland Hotel, reviewed the world situation Tuesday in his paneled study at The Temple. He will be 70 on Jan. 28.

Cuba Called Turning Point

He feels that the Cuban crisis, with the firm stand taken by President Kennedy and backed by the American people, was a turning point in East-West relations.

"We faced up to the problem and took a strong stand, and when we did, fear left," he said. "Fear, like hate, is a poor counselor. Without fear we can have a sounder approach to international problems."

He believes that tensions between the East and West will continue indefinitely, due to a difference in world outlook, but he does not believe that there will be nuclear war.

"Recognizing that there will be these tensions we must try for as normal an international life as possible," Dr. Silver believes.

Pleased With Israeli Growth

The steady growth of Israel is highly gratifying to Dr. Silver, who has been called one of the architects of the state.

"There is steady progress in all areas in Israel," he says. "It is gradually moving toward economic stability, its population is growing, cities stand where there was desert not more than 10 years ago."

Probably the greatest strength of Israel is that it is the one free country in that part of the world, and as such serves as an example to the struggling countries around it, Dr. Silver believes.

He and Mrs. Silver will make a trip there in March. It has been their practice for a number of years to make an annual visit to Israel but they passed it up last year in favor of a trip to Russia and to other Iron Curtain countries.

Cites Needs In U.S.

Asked if he would like to make his home in Israel when he retires, Rabbi Silver smiled.

"I love the country and it is a good place to go when there is a specific problem to be worked out," he said. "However, the Jewish community in this country needs leadership, too. I would not want to give up my place here to move permanently to Israel."

Asked what he considered the greatest accomplishments in his long, busy life, Rabbi Silver hestitated.

"In my private life it was winning the good lady who is my wife," he answered. "In my public life it is the part I had in establishing the State of Israel."

Rabbi Silver was born in Lithuania and came to the United States when he was nine years old. He was graduated from the University of Cincinnati and Hebrew Union College and received his doctorate from Western Reserve University.

He married Virginia Horkheimer while he was spiritual leader at Eoff Street Temple in Wheeling, W. Va. They are the parents of two sons, Rabbi Daniel Jeremy Silver, associate rabbi with his father at The Temple, and Rafael D. Silver, a Cleveland businessman. There are five grandchildren.

Contributions Numerous

In addition to the guidance of his congregation, Rabbi Silver has been one of the outstanding figures in the American Zionist movement. He is a former president of the Zionist Organization of America and is its honorary president.

He has taken part in countless activities. He has been a leader in the American Civil Liberties Union, the Ohio Race Betterment Association, the Ohio Commission of the Unemployment Problems of the Negro, and sponsored the first unemployment insurance law in Ohio.

Dr. Silver is the author of a number of books and articles on religious subjects. A noted speaker, he has been described as having "an unrivalled gift of oratory."

Shifts Some Responsibilities

He is as acutely interested in all of the many facets of his varied life as he ever was but he admits that as he reaches the Biblical three score years and ten he is gradually shifting some of his responsibilities from his shoulders to the shoulders around him.

He is looking forward to the events of this weeeknd, the celebration service at The Temple Sunday morning and the banquet.

"The rabbis who have served with me here at The Temple will be back with us, and many of my friends from other parts of the country. It will be good to see them again," he says.

V. XXXIII

Rabbi Abba Hillel Silver and his wife, Virginia.

Temple Leader Honored on Double Anniversary

On a characteristic note of hope Rabbi Abba Hillel Silver has entered his 71st year of life and his 46th year as spiritual leader of The Temple.

Speaking at a dinner in his honor attended by some 2,000 admirers at Hotel Sheraton-Cleveland, Dr. Silver said that while the twentieth century is building a "better and ampler world for man," the next century will improve upon it.

"A society will emerge which will be free from the dark heritage of the past, the age-old curse of poverty, misery and exploitation, of inequality, racialism and intolerance. It will be an exciting world, and for men of courage and faith a welcome and challenging world."

President John F. Kennedy, former President Dwight D. Eisenhower and David Ben-Gurion, Prime Minister of Israel, were among scores of world leaders who sent congratulatory messages to Rabbi Silver. President Kennedy's message was read by Anthony J. Celebrezze, Secretary of Health, Education, and Welfare and former Cleveland mayor. Mr. Celebrezze hailed Dr. Silver's effectiveness in the dual role as a leader in his community and in causes "which transcended community boundaries."

Also on hand to congratulate Rabbi Silver were Ohio Governor James A. Rhodes, Cleveland Mayor Ralph S. Locher, Dr. Joseph Schwartz, national director of the Bonds for Israel organization as well as many religious and civic leaders. His wife, Virginia, and his two sons, Rabbi Daniel J. Silver and Raphael Silver also were there to pay him tribute.

One of the evening's highlights was the presentation to Rabbi Silver of the first copy of the book, "In the Time of Harvest," published in honor of his birthday by the MacMillan Company. The volume contains biographical material, a bibliography of his writings, selections from his sermons as well as a number of articles by political leaders and scholars from throughout the world.

"... at 70, my days of apprenticeship are about over."

A second testimonial volume, prepared by elementary school students at The Temple, was presented to Dr. Silver by Rabbi Daniel Silver.

Putting an end to speculation that he might announce his retirement, Rabbi Silver said that "At 70 my days of apprenticeship are about over. I trust that I can now use the tools of my craft a little more expertly."

Reflecting that there have been times in his 70 years that have been difficult and even dreadful, Dr. Silver said that he was glad to have lived in these times.

"My ministry witnessed the emergence of new hopes and visions and new programs for the salvation of man. Today at 70 I feel confident that mankind will achieve even greater good, unpredictable though the outcome of many issues, domestic and international, still is."

Rabbi Silver is presented a testimonial book prepared by elementary school pupils at The Temple by his son, Rabbi Daniel J. Silver.

ד"ר אבא הלל סילבר - בן 70

HaBoker 1-25-63

ד"ר סילבר מילא תפקיד מכריע להשגת תמיכת ארה"ב במדינה

— מאת פ. ברנשטיין —

ש שניתן לו מן השמים לחיות מספר השנים הדרוש להגיע לגיל שבעים וזכה להגיע לגיל זה, אך אין עוד בזה מן ההישג האישי. אולם לבני משפחה, לידידים ולמעריצים נעים היובל להביע רגשי חיבה והערצה ל־בעל היובל במרוכז, אם אפשר לאמר כן; ולד"ר סילבר יש ידידים לרוב ומעריצים בקנה מידה של המונים גדולים. ולא אפריז כאשר אומר, שלא רק התנועה הציונית, אלא כל עם ישראל ברובו הגדול רואה בד"ר סילבר את אחד מבניו הגדולים ביותר.

נפגשתי אתו בפעם הראשונה באחד הקונגרסים הציוניים במדומני עוד בש־נות העשרים בו הופיע כאחה. הדמויות המרכזיות של הציונות האמריקנית ולמעשה של יהדות ארצות הברית, נאומיו בקונגרסים הציוניים היו תמיד בבחינת מאורע בפני עצמו. כבר ב־שנים אלה התבלט ד"ר סילבר במפעלו של מנהיג הציונות בארצות הב־רית, גם במגעיו עם ממשלות ארצות הברית. כבר במלחמת העולם הרא־שונה עזבה ארצות הברית את מעמד ה„איזולציה" שקודם היה מסורתי במידה שהדברים נגעו למדיניות הע־למית. עם מלחמת העולם השניה על־תה ארצות הברית לכוח הקובע במדי־ניות העולמית ועם זה לגורם הבי חשוב בהכרעות שנגעו לשאיפות עם ישראל להקים בארץ האבות את מה שנקרא אחרי הצהרת בלפור „בית לאומי לעם היהודי", אך או שוב הוגדר בפה מלא כמדינה יהודית. כבר מאז שנת 1944 פעל ד"ר סילבר נמרצות לרכוש את דעת הקהל ב־ארצות הברית, קודם להתנגדות למדי־ניות הקפאת הישוב העברי בארץ יש־ראל שניהלה ממשלת בריטניה, ואח־רי כן להכנת החלטת או"ם שתחליט, בידוע, על הקמת מדינה יהודית, אם גם בחלק בלבד של ארץ ישראל ה־מערבית. הסטייט־דיפארטמנט של ממ־שלת ארצות הברית לגמרי לא נטה לתמיכה בדרישות הציונות והיו גם מתנגדים מובהקים. גיוס דעת הקהל האמריקני לשם שינוי יחס שלילי זה נעשה ע"י ד"ר סילבר בקנה מידה ענקי ובתוצאות רצויות. אולם לגבי ממשלת ארצות הברית ואז היה צורך במאמצים ישירים גדולים וד"ר סילבר עמד בראש המאמצים האלה באופן מאד אישי. ואם ממשלת ארצות ה־ברית תמכה לבסוף בהכרעת או"ם לטובת הקמת מדינה יהודית, יש ליחס את הזכות לנצחון זה לבעל היובל. הוא מילא בזמן ההוא אמנם תפקיד היסטורי ממדרגה ראשונה, שבודאי יתפוס את המקום המתאים בהיסטוריה החדשה של עם ישראל.

להחלטת או"ם היה ערך מכריע

לא פעם נאמר, שבמקום או במאו־חר המדינה היהודית בארץ־ישראל הי־תה קמה גם בלי החלטת או"ם; ה־ממשלה המנדאטורית של בריטניה ויתרה על המנדאט כבר לפני החלטת או"ם; אפילו ממשלת ארצות הברית, אחרי שכבר השתתפה בהחלטת או"ם על הקמת מדינה יהודית, התחרטה אחר כך והציעה משטר נאמנות בינ־לאומי על ארץ־ישראל, ורק ברגע האחרון ולאור הכרזת המדינה. מה בארץ הבירה במדינת ישראל, ושירות מכריע לביטול הגבולות הבלתי אפש־ריים של המדינה, שהוצעו בהחלטת או"ם עשו הפלישות של מדינות ערב השכנות לארץ־ישראל שבמלחמה עם צבאותיהן הושגו גבולות פחות בלתי אפשריים.

אך כל זה אינו מונע, שלהחלטת או"ם היה ערך מכריע להקמת המדינה ולהשגת התמיכה האמריקנית המכ־רעת בהחלטה זו מילא ד"ר סילבר את התפקיד העיקרי.

דמות מרכזית ביהדות ארה"ב

כל הדברים האלה ידועים ואיני מחדש מאומה. בשנת 1956 פירסם מר ישעיהו וינוגרד ספר על בעל היובל, בו הקורא ימצא תיאור האיש ופעולותיו; הלא הן נמצאות גם בש־סחים אחרים ועוד לפני כשנה קיבלתי ממנו ספר שכתב על תורת משה, כי ד"ר סילבר אינו מדינאי בלבד, אלא גם רב ומלומד גדול. אך לא אטעה אם אומר, שד"ר סילבר היה לדמות המרכזית ביהדות ארצות הברית בראש וראשונה הודות לפעילותו הציונית ולתפקיד שהוא מילא בשנות ההכ־רעה שהביאו לידי הקמת מדינת ישראל.

מיותר להוסיף, שאיחולינו החמים ביותר מוגשים לבעל היובל ביתר עם המשאלה המסורתית: עד מאה ועש־רים שנה.

הרגע ההיסטורי בעצרת או"ם.

ד"ר א. ה. סילבר מקבל את ברכותיהם של ידידים שסייעו למערכה המדינית של ישראל במוסד הבינלאומי העליון. ד"ר ח. גרנדוס, ראש משלחת גואטמלה באו"ם, לוחץ את ידו של ד"ר סילבר, כשלידו עומדים וורן אוסטין, ראש המשלחת האמריקנית, ופרופסור א. פבריגט, ראש ממשלת אורוגואי.

מבשר המדינה לאלתר

— מאת י. סרלין —

יום הולדת השל החזיר שוב לחד־שות את אחד האישים אשר לפני תקו־פה קצרה יחסית עשה הסטוריה ושמו נישא בפי כל.

בימים אלה חגג רבי אבא הלל סילבר את יום הולדתו השבעים. תאריך זה מעלה אצל מוקיריו ומעריציו בכל רחבי ארצות הברית, בישראל ובכל מקום בעולם שם חי קבוץ יהודי קטן או גדול, זכרונות מאחת התקופות ה־הרואיות שלפני קום המדינה.

ד"ר סילבר הסעיר בשנות הארבעים את יהדות אמריקה בכח אישיותו החז־קה ובתנופת חזונו. בקסם מנהיגותו הישל את יהדות אמריקה וציונות אמ־ריקה למאבק למען המדינה.

קשות נאבק בשנות הארבעים עם הארגונים היהודיים בארצות הברית, ועוד יותר בתוך הארגון שלו, בתוך הסתדרות ציוני אמריקה עד אשר הב־שיר את הלבבות למאבק ההסטורי.

באותן השנים הפך למבשר המדינה היהודית לאלתר, למנהיגה של יהדות אמריקה וציונות אמריקה.

בסוף 1946, בקונגרס הציוני הראשון לאחר מלחמת העולם השניה הפך ד"ר סילבר ממנהיג הציונות האמריקאנית למנהיגה של הציונות העולמית.

הופעתו ב־1947 בפני או"ם היא אחד הפרקים המזהירים שרשם בתולדות ה־מאבק למען מדינה יהודית.

לאחר הקונגרס הציוני הראשון בירו־שלים המשוחררת, נעלב ונפגע מיחס המדינה אליו, התכנס לתוך עצמו ולתוך קהילתו.

באותו קונגרס בירושלים, מדוכא ומ־מורמר אמר לידידיו: „למה לי להמ־שיך בפעילות התנועה הציונית, אשר כל השנים גורמת לי אך ורק עגמת נפש, אשוב לקהילתי אשר תמיד גרמה לי נחת רוח". לשמע דבריו אלה השיב

[illegible]

קוים לדמותו

— מאת י. איזנברג —

יהדות ארצות הברית הקיימת זה כשלוש מאות ועשר שנים, מצטיינת עד היום בפיצול ציבורי, שאין למעלה

[illegible]

מנישטאט — לקליוולנד

[illegible]

הנואם בחסד עליון

[illegible]

מתוך נאומיו

[illegible]

דבריו בעצרת או"ם לפני הקמת המדינה

[illegible]

„טוב שתקופת המשיחיות מגיעה לקצה"

[illegible]

„עתונות חפשית — הדבר היקר ביותר"

[illegible]

מדוע הולכת „חרות" להסתדרות

(סוף מעמוד 3)

[illegible]

עתודה להרחבת השפעת ישראל

(סוף מעמוד 3)

[illegible]

הנימוק העיקרי

[illegible]

הצד המעשי של המפעל

[illegible]

רמת הסטודנטים

[illegible]

המימון

[illegible]

ברכת המפלגה הליברלית

[illegible]

ברכת סניף הקונפדרציה של הצ. הכלליים בישראל

[illegible]

קרן היסוד
מברכת בהכרת טובה את
ד"ר אבא הלל סילבר
ההוגה לשוח השרעיה
שנים שקיפלו בתוכן חשיבות מרובה כל כך לציונות ולישראל.
ישראל גולדשטיין, יו"ר

למנהיגה הרוחני של יהדות ארה"ב
מבוניה הדגולים של מדינת ישראל
ד"ר אבא הלל סילבר
בהגיעו לגיל שבעים
שלוחה ברכה נאמנה
בית ציוני אמריקה
הועד המנהל וחבר העובדים

למנהיג הציוני הדגול
הרב אבא הלל סילבר
הלוחם האמיץ לתקומת ישראל
במלאת לו שבעים שנה
ברכת כה לחי!
המפלגה הליברלית
הועדה לענינים ציוניים
שע"י המפלגה בישראל

למורה הדור
ד"ר אבא הלל סילבר
ברכות לבביות לחג ה־70
מאת נושאי שמך וממשיכי פעלך
החינוכי־ציוני
הועד המנהל, ההנהלה, חבר המורים, העובדים והתלמידים
כפר סילבר
בית ספר תיכון חקלאי

ברכת
עירית רמת־גן
לד"ר אבא הלל סילבר
אזרח כבוד של רמת־גן
הלוחם הדגול לציונות ולמדינה עברית, מדוברים הראשיים של האומה בימי ההכרעה לפני האומות המאוחדות.
ברכת כה לחי
ליובלו ה־70

מפעל מלוה הפיתוח
מברך את
הרב ד"ר אבא הלל סילבר
יו"ר חבר הנאמנים של מלוה העצמאות והפיתוח
ליובלו השבעים

לד"ר אבא הלל סילבר
המנהיג הדגול
ואיש דבר הציונות הברה!
במלאת לך 70 שנה
עד 120 - יישר כחך!
כפר בני־ציון

ד"ר אבא הלל סילבר
ליובל השבעים
ברכות
עירית נתניה

למנהיג הדגול, ידיד הנוער
ד"ר אבא הלל סילבר
ברכתנו הנאמנת
בהגיעך ל־70
כח לחי!
„ישראל הצעירה"
ההנהגה העולמית

Jewish Observer Middle East Review 2-8-63

CONTROVERSIAL J.P.A. GUEST

THE PRINCIPAL GUEST and speaker at the main J.P.A. banquet which will be held in London on March 12, will be one of the most controversial figures in modern Zionism, Rabbi Abba Hillel Silver. His coming to speak in London, after many years of self-retirement from the Zionist arena, is not only a matter of great public interest but also of no little piquancy. For Rabbi Silver was probably more responsible than anyone else at the tragic Zionist Congress of 1946 for the displacement of Weizmann as the President of the Movement and for the defeat of Weizmann's policy at that Congress. Weizmann has given us his own account of how he stood before that gathering of unfamiliar faces, his old friends gone—many perished in the war—and how he sensed the absence of friendliness among the new men who were clamouring for a new policy. The coalition of Ben-Gurion and Silver won, even though it did not last. In the end it was Weizmann's policy, despite the absence of the trappings of office, which won the diplomatic battle for statehood.

NEW ZIONIST PERSPECTIVE

Rabbi Silver, however, does not think so. He stood then and later for activist support of the so-called Jewish Resistance Movement in Palestine. I asked Rabbi Silver when I spoke to him earlier this week how he felt now about this episode? Did he still think in retrospect that he had been right in bringing about the fall of Weizmann from office at that crucial moment? Rabbi Silver's answer was that he is as sure now as he was then. It was not a personal issue but there had to be a shift of locale from the United Kingdom to the United States, which had become the new centre of Jewry and where the political battle for Palestine had to be fought. Weizmann, in his opinion, was a very great man but he, Silver, was convinced that Weizmann had to make way for the new forces in

Zionism which had come to the fore.

He told me that he had not been to England on official business since the Zionist General Council of 1945. He looked forward with great pleasure to his coming visit and to his meeting with Anglo-Jewry. He felt full of confidence in the cause for Israel. Things were now going very well in the United States. There was a powerful pro-Israel following there, he added. Rabbi Silver, who celebrated his 70th birthday last month, is recognised as one of the leading and most highly paid rabbis in the United States. He has written a number of books, served on many public bodies, won a row of awards, and been a pillar of the Republican Party. In addition to his banquet in London, he will address another in Leeds on March 14, and another in Manchester the following week. His visit should provide Anglo-Jewry with a new perspective of Zionism and Israel; whether Anglo-Jewry will agree with it is another matter. It should be an intriguing confrontation.

V. XXXIII

צוויי פייערונגען אין קליוולאנד לכבוד דעם שלום־קעמפער, ראבאי סילווער

צו זיין 70טן געבורטסטאג •

Morning Freiheit 1-29-63

פון א. שטראוס (קליוולאנד)

ארום פיר טויזנט מענטשן האבן זיך באטייליגט, דעם 20סטן יאנואר, אין צוויי פייערלעכע יובליי־צוזאמענקונפטן לכבוד דעם באוואוסטן ראבאי און שלום־קעמפער, אבא הלל סילווער, צו זיין 70טן געבורטסטאג און 45 יאר הויפט־ראבאי פון זיין אנסיל טעמפל.

ביידע פייערונגען זיינען אפגעהאלטן געווארן דעם זעלבן טאג. די ערשטע פייערונג איז דורכגעפירט געווארן אין טעמפל מיטן ארויסטריט פון צען באוואוסטע רעפארם־ראבאים פון א צאל שטעט איבערן לאנד. ס'איז דורכגעפירט געווארן א פראגראם פון געזאנג און מוזיק פון בלאך'ס קאמפאזיציעס. אלע 19 הונדערט זיץ־פלעצער אין גרויסן זאל פון טעמפל זיינען געווען פארנומען.

ביי דער פייערונג איז דער הויפט־רעדנער געווען ראבאי סאלאמאן פריהאף פון פיטסבורג. ער האט צווישן אנדערן געלויבט דעם רעקארד פון ראבאי סילווער'ן, „וואס האט, ווי קיין אנדער רב אדער ראבאי איבערן לאנד, געוואגט צו באנוצן די בימע פונם טעמפל פאר דער גרויסער אידייע פון די נביאים — פאר פעלקער־פרידן און סאציאלער גאולה!".

באגריסונגען פון אלע טיילן וועלט

דעם זעלבן טאג (אין אוונט) איז לכבוד ראבאי סילווער'ן דורכגעפירט געווארן א פייערלעכער באנקעט אין האטעל קליוולאנד. דא האבן זיך באטייליגט איבער צוויי טויזנט מענטשן. אין ביידע פייערונגען האבן אנטיילגענומען אנגעזעענע נאציאנאלע אידישע פירער פון די פאראייניקטע שטאטן און קאנאדע. עס האט זיך באטייליגט א גרויסע צאל אידישע און ניט־אידישע פירער פון דער מעטראפאליטאן באגעגנונג אין אהאיא. אין זאל רום ביים באנקעט זיינען געווען אנוועזנד גייסטלעכע פון דער פראטעסטאנטישער און קאטוילישער קירך, איינגעשלאסן ענגלישע גייסטלעכע. עס זיינען דארט געווען די אנגעזעענסטע פירער פון די אהאיא קאלעדזשעס און אוניווערסיטעטן, אויך באוואוסטע שרייבער, פראפעסארן, וויסנשאפטלער, ליבעראלן און שלום־קעמפער פון דער „סעין נוקלעאר קאמיטע".

צווישן די באגריסער זיינען געווען דער גאווערנאר פון אהאיא, דושעימס ראודס, און דער מעיאר פון קליוולאנד, לאקהער. מיט א לענגערער רעדע איז ארויסגעטראטן ענטאני סעלעברעזי, מיניסטער פון וואוילזיין און דערציאונג און געוועזענער מעיאר אין קליוולאנד. ער האט איבערגעלייענט א באגריסונג פון פרעזידענט קענעדי צו דר. סילווער'ן, וואס לויבט סילווער'ן אלס קעמפער געגן סאציאלע איבלען. סעלעברעזי האט שטארק געלויבט דר. סילווער'ס אויסגעהאלטענעם קאמף געגן סאציאלער און עקאנאמישער אומגערעכטיקייט און פאר די אינטערעסן פון אלע, וואס ליידן פון ארעמקייט, ארבעטלאזיקייט און ראסיסטישער דיסקרימינאציע. ער האט געלויבט זיין רעקארד אין קאמף געגן דעם וואלטער־מעקארען אימיגראציע־געזעץ און פאר פרייער איינוואנדערונג פון אלע געליטענע.

מיט א לענגערער באגריסונג ביים באנקעט איז ארויסגעטראטן דר. יוסף י. שווארץ, וואס האט אנגעוויזן אויף

ראבאי אבא הלל סילווער.

דער היסטארישער ראל פון דר. סילווער'ן פאר מדינת ישראל. „יא, דערקלערט דר. שווארץ, איז ראבאי סילווער'ס רעקארד ממש אומפארגלייבלעך".

צווישן די עטלעכע הונדערט טעלעגראפישע באגריסונגען פון אלע טיילן פון דער וועלט זיינען פאראן באגריסונגען פון רעגירונגס־פירער, ארבעטער־פירער, אינטעלעקטואלן, שרייבער און געווינער פון שלום־פרעמיעס, פון אינדיע, ישראל, ענגלאנד, פראנקרייך און די סקאנדינאווישע לענדער.

וועט פארזעצן קעמפן פאר א בעסערער וועלט, דערקלערט דר. סילווער

דר. סילווער האט געהאלטן צוויי קורצע רעדעס: אינדערפרי אין טעמפל, און אין אוונט ביים באנקעט. ביידע רעדעס האבן געמאכט א טיפן רושם.

אין זיין ארויסטריט אין טעמפל האט דר. סילווער באדאנקט די מיטגלידער און פירער פון טעמפל, וואס האבן אזוי פיל יארן „געליטן" פון אים — באזונדערס „פון מיינע אומפאפולערע אידייען, וואס איך האב געפרעדיגט אין און אויסער דעם טעמפל, און וואס זיינען ניט געווען צו הארצן א צאל מיטגלידער".

אט די „אומפאפולערע אידייען" זיינען נאך אבער אלץ צום הארצן דעם קעמפער פאר שלום און קאעקזיסטענץ. און ער האט טאקע אין דערזעלבער רעדע צוגעזאגט: „די עלטער פון 70 יאר האט גארניט צו טאן מיט מיין אנשטרענגונג פאר א בעסערער וועלט און איך פארזיכער איך, אז איך וועל ווייטער שפאנען מיין וועג!"

נאך איינדרוקספולער איז געווען זיין רעדע אין אוונט. די רעדע, ווי די גאנצע פראגראם, ביים באנקעט, איז איבערגעגעבן געווארן אויף דער טעלעוויזיע. דא האט דר. סילווער גערעדט וועגן די שרעקלעכע פאלגן פון די לעצטע מלחמות און וועגן מארטירערטום פון אידישן פאלק. ער רעדט וועגן זיין האס צו אלע אויסדרוקן פון ראסן־און פעלקער־שנאה און ווייזט־אן, אז אין זיין דור האט די וועלט פארט געמאכט דעם גרעסטן פארשריט, וואס דערמעגלעכט א לאנג־דויערנדיגן פרידן און ברידערלעכער צוזאמענלעבן פון אלע פעלקער.

דא פארענדיגט ראבאי סילווער מיט שילדערן א בילד, ווי אזוי די וועלט פון שלום וועט אראנק דעם אומפארגלייכלעכן פארשריט פון מענטשלעכן מוח און וויסנשאפט — פארזיכערן א גליקלעכן לעבן פאר אלע פעלקער. דאס איז ניט קיין חלום, דערקלערט דר. סילווער, דאס איז א ווירקלעכקייט, וואס קאן נאך קומען פאר דעם אריינקומען פון 21סטן יארהונדערט, אויב מיר — די ערנסטע און דערפארענע — וועלן ניט אויפגעבן און פארזעצן דעם קאמף פאר א בעסערער וועלט!

ס'איז ניט געווען קיין סימן פון מלחמה־העצעריי אדער רעדבעטיגונג ביי די פייערונגען. א קאטוילישער בישאפ און הויכע באאמטע פון דער רעגירונג האבן אין זייערע באגריסונגען געלויבט דר. סילווער'ס רעקארד פאר שלום.

עס איז קיין גוזמא ניט צו באצייכענען די צוויי גרויסע פייערונגען אין כבוד פון דר. סילווער אלס פאלקס־פייערונגען און שלום־דעמאנסטראציעס. אבער, איז דער רוב פונ'ם עולם ביי ביידע פייערונגען באשטאנען פון א מערהייט פון פשוט'ן פאלק. ראבאי סילווער האט געקראגן א מתנה א טשעק אויף 42 טויזנט דאלאר פאר דער סילווער־פונדאציע (פאונדעישאן) און א יובליי־בוך, וואס אנטהאלט באגריסונגס־שריפטן פון בארימטע שרייבער און דענקער. דער בוך איז רעדאגירט געווארן פון זיין געראטענעם נאכפאלגער — זיין זון ראבאי דניאל סילווער.

אבער די בעסטע מתנה איז זיין פייגער רעקארד פון אן אויסגעהאלטענעם און אומקאמפראמיסלעכן קעמפער פאר שלום, פאר „ניט־פאפולערע" פילאזאפיעס און אידייען.

Haaretz 2-5-63

אבא הלל סילבר — האדם החותר לשלמות

(במלאות לו שבעים שנה)

מאת ש. ז. אברמוב

בועידת ציוני אמריקה שהתכנסה במאי 1921 בעיר קליבלנד הוכרעה דמותו של הישוב היהודי בא"י, ו במילא דמותה החברתית וערכית של מדינת היהודים. בועידה זו התיצבה המנהיגות הציונית כפי שגיבשו אותה השופט העליון לואי ברנדייס, שביקשה להשליט את דרכה על התנועה הציונית כולה. ולעומתה התיצבו המערערים על דרך זו. ואלה נסתייעו בחיים וייצמן, במנחם אוסישקין ובשמריהו לוין. אשר אף הם באו לועידה זו, בדעתם כי ההכרעה שתיפול היא שתעצב את עתידם של התנועה ושל הישוב היהודי. היה זה קרב איתנים בין ברנדייס, אשר כינס סביבו את מיטב הכשרונות היהודיים אשר אי פעם התלכדו בתנועה הציונית בארה"ב, לבין וייצמן, אשר ייצג את הציונות באירופה.

היו אלה שלושת ימי מתיחות. ברנדייס נתן דעתו בעיקר על דמות הישוב העברי שיתפתח בא"י. עוד באוגוסט 1920 הוא כותב:

„הנסיבות הנוכחיות השוררות בארץ, כולל הנסיבות הפוליטיות, מחייבות אותנו ליצור תנאים חדשים, שיאפשרו לעולים קיום עצמי. אולם ניזהר מאד שלא ללכת בזה ,פילו צעד אחד יותר מאשר הכרחי. מן נכ"ש דמורליזציה נמורה בין העולים והמתיישבים; ולא בלבד שנמנע כל אפשרות של הצלחה אלא נפתח ישוב של סגרים ומרושלים. נבדוק נא היטב איזו מידה של סיוע מותרת, בלי להרוס את תחושת העצמאות וחובת ההישענות וההסתכנות העצמית בין המתיישבים האינדיוידואליים. מותר לספק תנאים מוקדמים והקלות מסוימות, אך לא כחוט השערה יותר. נוכל לספק קרקע, מים, תנאי בריאות, יעור, מוסדות אשראי, מידה כלשהי של דיור, מכוני מחקר ושעור מוגבל של חינוך — בלי לגוון ולהשחית את התושבים. אך לא נוכל להגיע למטרתנו — לגבש אוכלוסיה העומדת ברשות עצמה — אלא אם יתרשו העולים וידעו היטב שהם צריכים להתיסר באותם קשיים ויסורים שהם מנת חלקם של חלוצים בארצות אחרות. קשיים עצמיים אלה הם תנאי להצלחה. סיסמאותינו צריכות להיות: „אין כסף קל בארץ ישראל"; „אין חיים קלים בארץ ישראל". הפקיד הציוני חייב לתת דוגמא של חיים פשוטים, מחשבה נועזת ועבודה קשה. המפעל הגדול שעלינו להגשימו הוא לעשות את האנשים בלתי תלויים ועצמאים מבחינה כלכלית".

והוא מסיים: „אך אינני מאמין שנוכל להתקדם ברצינות בדרך הנוכחית בלי ליצור „חלוקה" חדשה שתהא גרועה לאין שעור מה„חלוקה" הישנה. והחלוקה החדשה תטביע ברוחה את הארץ כולה, ללא תקנה".

כנגד שיטה זו שהדגישה את הדרכים שיביאו את „ישוב לעצמאות כלכלית, התיצבו נציגי הציונות המסורתית, וייצמן בראשם. המוני הציונים באמריקה, כמעט כולם מהגרים מאירופה, נתנו לוייצמן הרכב מנהיגות לפי רוחו. אך ברנדייס נעשה ממנהיג גדול לחייל גדול. מאז סולק, הקדיש את עצמו עד יומו האחרון, בצניעות ואלמוניות, לטיפוח הרעיון הציוני, לביצורו המשקי של הישוב. ובעתות משבר וחרום — להגנת זכויותינו המדיניות.

בין אלה שהתיצבו באותה ועידה לימינו של ברנדייס נשארו עמנו בחיים שנים: פליכס פרנקפורטר, ידידו של ברנדייס בבית הדין העליון בוואשינגטון, ואבא הלל סילבר, והוא אז בן עשרים ושמונה.

בברנדייס מנהיגו. לא ביקש לעצמו סילבר מעמד במנהיגות הרשמית. הוא לא פרש, כי אם נשאר חייל בצבא הקבע של התנועה הציונית. הוא, כרב רפורמי, לוחם למען עקרון הלאומיות היהודית בקרב הרבנות הרפורמית. נרתם למפעל הח

מגבית הא"י, ומטיל את מלוא משקלו וקשריו לכל פעולה מדינית בשעות חרום. עלייתו המזהירה בשלבי החברה האמריקאית אינה מעבירתו על דעתו. בחיים הצבוריים הכלל אמריקאיים הוא בולט כאחד האישים הדגולים, נואם מזהיר ולוחם נועז לתיקונים חברתיים, הוא מנהיג ללא מעמד, מצביא ללא סימני דרגה.

ב

ב־1943 שוב הגיע הד"ר וייצמן לאמריקה. מתברר יותר ויותר שההסדר שיקום לאחר סיום המלחמה ייקבע במידה מכרעת על ידי ממשלת ארה"ב. וייצמן רואה הכרח להעביר את עיקר המאבק על עתידו של הישוב היהודי מאנגליה לאמריקה. אך לא ציונות אמריקה ולא יהדות אמריקה דרוכות למאבק הגדול. אמנם קיבלה הועידה הציונית ב־1942 את „תכנית בילטמור". אך מעט נעשה כדי להנחיל תכנית זו ליהדות בת חמשת המיליונים, ולגייס צבור זה כדי לזכות בתמיכת הממשלה. גם לאחר קבלת תכנית זו רבו המערערים עליה בחוגים ציוניים. התביעה להקמת מדינה יהודית נראית לרבים כמכסימליסטית, וכעשויה לפגוע באחדות היהודית באמריקה. סגנון התעמולה והפעולה הפוליטית נוהלו בדפוסים שגרתיים, ובתקציב מוגבל (חמשים אלף דולר לשנה), והחיכוכים בין הארגונים הציוניים מנעו אפשרות של הקמת מנהיגות במסגרות הקיימות.

בנסיבות אלה נוסע וייצמן באוגוסט 1943 לקליבנד ופנה ליריבו הותיק כי יטול על עצמו את הנהגת „המועצה הציונית האמריקאית לשעת חרום". סילבר, שלא היה אז חבר הנהלת הסוכנות היהודית ולא נשא בתפקיד רשמי, נענה לפנייה זו, מאז חל המפנה הגדול, בשלושה שלבים: ליכוד התנועה הציונית, גיוס יהדות אמריקה וכיבוש דעת הקהל האמריקאית. בדרכו זו לא ידע פשרות, דחה כל ויתור וסטיה, פסל תכסים ודבק בעקרון ואף לא היסס מהתנגש במנהיגים ובעסקנים.

סלע המחלוקת העיקרי בינו לבין רבים מחבריו במחנה הציוני היה תכניתו לכיבוש דעת הקהל. רבים מהמנהיגים הותיקים גרסו כי את עיקר הפעולה יש לרכז סביב הבית הלבן, לרכוש אוהדים ותומכים בצמרת השלטון, ולשם כך אף לצמצם את היקף התביעה הציונית. לעומתם גרס סילבר כי אין סכוי לשכנע את צמרת השלטון ולהביאה לכלל מעורבות, אלא בלחץ דעת הקהל. סילבר לא נתן אמון יתר בגילויי האהדה של הנשיא רוזוולט, ויריביו חשדו בו כי גישתו מקורה בהיותו רפובליקאי שאינו מקובל על השלטון (שהיה אז בידי הדמוקרטים). אכן, לא רק דברי רוזוולט ב־1944, כי בשיחה בת חמש דקות עם המלך סעוד למד על א"י יותר מאשר בשיחותיו עם אחרים, אלא גם ממסמכים שפורסמו אחרי מותו ניתן ללמוד כי צדק סילבר בתביעתו למבצע רב לגיוס דעת הקהל כגורם עיקרי במאבק המדיני.

המבחן הראשון והמכריע בינו לבין יריביו במחנה הציוני התרחש ב־American Jewish Conference שנתכנסה באוגוסט 1943. היה זה הנסיון הראשון ולפי שעה האחרון, להקים גוף שיהיה נציג היהדות האמריקאית כולה. בועידה זו, שארגן מסדר בני ברית, השתתפו 501 צירים, שבחרו כל הארגונים היהודיים, לרבות הועד היהודי האמריקאי, ולמעט המועצה האמריקאית למען היהדות מיסודו של לסינג רוזנואלד. כוונת המיסדים היתה להקים ארגון קבוע, אשר ישמש פה ליהדות אמריקה ונציגה כלפי חוץ, וראשית פעולתו, לעסוק בבעיות העם היהודי בבוא ההסדר הגדול עם סיום המלחמה. לגבי סילבר, עיקר תפקידה היה לקבל החלטה על הקמת המדינה היהודית כתביעת כלל יהדות אמריקה.

בבואו לועידה הוברר לו כי בלי הסכם של ה"ה פרוסקאואר ובלאוסטין, ולשם שמירת האחדות הכללית, הושגה הבנה בינם לבין ה"ה נחום גולדמן, לואי ליפסקי ומאיר וייסגל, כי „לא רצוי ללחוץ על ענין המדינה היהודית עד לנקודת משבר". הוסכם לנסות להעביר בועידה מסקנות כלליות, הנוגעים לכל בעיות היהודים, כולל בעית א"י. נציגי הועד היהודי האמריקאי ומן נציגי ארגוני הפועלים היהודיים היו מוכנים להצטרף לתביעה לעליה חפשית לא"י ולביטול הספר הלבן, אך בשום פנים לא לתביעה „להקמת קהיליה יהודית".

מארגני הכנס דאגו כי לא ינאם סילבר, שבאופן רשמי לא ייצג שום ארגון. אך בסיועם של מספר צירים מטעם הועד היהודי האמריקאי אשר ויתרו על תורם לנאום קיבל סילבר את רשות הדיבור, ובנאום מזהיר טען כי רק תביעה למדינה עצמאית יכולה לשמש מנוף לפעולה מדינית וצבורית רבת מידות.

נאום זה הפך את הקערה על פיה. ההסדר שהושג בין נציגי הועד היהודי האמריקאי לבין נציגי הציונים טבע בים ההתרגשות שהתחוללה עם סיום נאומו. שמואל הלפרין כותב:*)

„נאומו של סילבר עורר הפגנת התרגשות ללא תקדים באולמות וולדורף אסטוריה. זימרו את „התקוה" וחזרו וזימרו. הצירים הריעו ולא יכלו להירגע. רבים נשארו יושבים והתיפחו בבכי. נאומו עורר כנראה רגשות עמוקים שנצברו בעקב הידיעות מהמאורעות באירופה ובא"י".

הוחלט, כנגד ארבעה נמנעים, ולמרות אזהרתו של השופט פרוסקאואר, נשיא הועד היהודי האמריקאי, קיבלה הועידה את הצעת סילבר ובכך נעשתה תכנית בילטמור הציונית לתכניתה של יהדות אמריקה. היה זה נצחון של איש חדור רוממות השעה, היודע את דרכו ואשר יצא למערכה ללא ארגון וללא תומכים.

ג

טרם נפתחו הארכיונים של אותם שנים מרעישות ונכתבה פרשת העלילה הגדולה של שנות 1943—1948, עלילת המאבק המדיני־מלחמתי בא"י והמאבק המדיני־הצבורי בארצות הברית. הצלחתו של המאבק בארה"ב באה בעקב השתלטותו המוחלטת של סילבר על המערכה הגדולה בארה"ב. אלה היו שנות התגייסות רבה להסתערות הגדולה על דעת הקהל באמצעות מכשירים רבי תנופה אשר כמותם לא ידעה אמריקה היהודית. ניתן לאמר שתחת מנהיגותו הדינמית של סילבר גילתה יהדות אמריקה את עצמה, והנה היא מעצמה אדירה, אשר אם רק תדע רצונה ותציב לעצמה תכלית ראויה לשמה — תחולל פלאים. ספק אם אי פעם בהיסטוריה היהודית עלה בידי קבוץ יהודי בארצות התפוצה לכפות על ממשלת איתה ארץ מדיניות מסוימת הרצויה לו, כפי שעלה הדבר בידי יהודי ארה"ב באותן שנים גורליות. רגש סוער וחוש המעשה, העזה והתכנון מדויק חברו יחדו לשליחות היסטורית, וסגולות אלה מצאו את התגלמותן השלמה באישיותו של המנהיג שניצח על המערכה.

לאחר שנוכח כי הצליח לכבוש את דעת הקהל הכללית התחיל בלחצו על שני בתי הקונגרס. בניגוד לדעת רבים מהמנהיגים גרם סילבר להגשת הצעת החלטה לקונגרס בזכות מדינה יהודית. צמרת השלטון, הבית הלבן, מחלקת המדינה ומשרד המלחמה תבעו להימנע מפעולה זו בנימוק שההחלטה עשויה לחבל במאמץ המלחמה. בינואר 1944 הוגשה ההחלטה, ולאחר מאבק של חדשים, ולמורת רוחה של צמרת השלטון, נתקבלה ההחלטה על דעת הקונגרס. בקונגרס הציוני שהתכנס בבזל בדצמבר 1946 הפיל סילבר את מלוא משקלם של ציוני אמריקה כנגד ההצעה להיענות להזמנת בווין לשיחות בלונדון. השלב השני והאחרון היה המאבק באומות המאוחדות על כל שלביו עד להופעתו האחרונה במועצת הבטחון, בה הודיע על הכרזת העצמאות.

ההתערבות המפלגתית לאחר הקמת המדינה, בתמיכת צמרת השלטון בישראל, יצרה מצב חדש, כי לא יכול סילבר להמשיך בפעולתו כפי שרצה. הוא העדיף שלא להילחם על מעמדו והסתלק מתפקידו. ממנהיג דגול חזר להיות חייל נאמן ומסור בצבא הקבע של הלוחמים והעובדים למען העם היהודי ומדינתו. הוא הפסיד את כתר המנהיגות אך זכה באותה מנוחת נפש הנובעת מנאמנותו של אדם לדרכו ולשיטתו. תהפוכות קיצוניות עברו על סילבר, אולם על אף כל אלה נשארה בו, ללא ספק, תכונת היסוד של אופיו: הוא נשאר שלם עם עצמו.

* Political world of American Zionizim way University Pittsburgh.

ד"ר אבא הלל סילבר משמיע נאום מפתיע

מאת ד"ר הלל זיידמן

„מדינת ישראל אינה ערובה לקיומו של עם ישראל... הערובה היחידה היא התורה..."

„מיקד היהדות אינו בישראל ולא בצבור היהודי, כי אם בבית הכנסת, במקום שיהודים שופכים את לבם לפני אביהם שבשמים, ובבית ישראל, איפה יהודים חיים כיהודים..."

„יהדות מקורית, כפי שנתגלתה לפני אלפי שנים, כוחה יפה גם בזמננו אנו. אין „לתקן" את התורה, יש לתקן את עצמנו... אין לטפל בה ב„ריקונסטרוקשן", אין להכניס שנויים בדת — יש לשנות את יהודי תקופתנו ולהחזירם בתשובה ליהדות תורתית שלימה..."

„לא בכוחנו נבטיח קיום העם, כי אם בעזרת ה', השי"ת הוא יבטיח את עתידנו, הוא ולא אחר..."

„יהודי אמריקה טרודים כל כך בבנין היכלים, עד שאין זמנם פנוי לבוא אליהם להתפלל ובאין תפילה בצבור סכנת טמיעה מרחפת על עמנו..."

„עלינו לתקן את עצמנו. איך? ע"י התעמקות בתורה, ע"י למוד מאומץ בה, כדי לדעת כיצד לקיימה, ואיך להיות יהודי..."

מפי מי יצאו הדברים? האם מפיו של רב חרדי מן הנוסח הישן? לא. דברים אלה השמיע ד"ר אבא הלל סילבר בלהט המיוחד שהוא מצטיין בו לפני אלף המסובים ב„דינר" לכבוד יובל ה־80 של ה„ניו יורק בורד אוף ראביים" בניו יורק — לתדהמתם של חבריו הריפורמים, השמרנים, ואף הציונים החילונים.

מה קרה?

מה קרה לד"ר סילבר? שאלו רבים בתמימה. האם חזר בתשובה? האם הודה בהשקפתה של יהדות חרדית?

שאלות אלה מנקרות עתה במוחותיהם של מנהיגי הריפורם והתנועה הציונית — באין תשובה ל„תשובתו" של סילבר.

אמרתי: אולי נסייע לפענח את התעלומה. נשתמש למטרה זו בספרו החדש של ד"ר סילבר שהוציא זה עתה „משה והתורה המקורית" (הוצאת מקמילאן, ניו־יורק 1962). ספר זה מכיל „תורתו" של המחבר — שהיא ההיפוך מתורת משה.

כי בספר זה מטיף ד"ר סילבר לכפירה בתורת משה, במעמד הר סיני, בכל המקודש והמקובל. הוא מנסה לחלק את תורת משה לשתיים, דוגמת התיאוריה על שני ישעיהו. הוא מסתמך על מבקרי מקרא נוצריים בעוד שהוא מתיחס בשלילה מוחלטת לחכמת ישראל היהודית. הוא משעבד את שיטתו ומדלג מחשבתו לחוקרים נוצריים והולך בעיקבות בקורתם ללא כל בקורת.

עד כדי כך, שכאשר מביא את הרעיון של כללות אנושית כולה, של אב אחד לכולנו, אין לו מה לצטט כי אם את פאול „שה' עשה את כל העמים מדם אחד". (ה' כ"ו) והוא מתעלם, להבדיל אלף הבדלות, מפסוק מפורש במלאכי: „הלוא אב אחד לכולנו, הלוא אל אחד בראנו..." (ב' י').

קרא את ספרו — ונפחד...

ואולי — מי יודע מעללו. איש ונבכי נפשו? — יתכן והמחבר קרא את ספרו זה, ואת מסקנותיו ההרסניות, ונרעש ונפחד ממעשי ידי עצמו — חזר בו, כאשר נתעורר בו הנצוץ היהודי מנבכי מחשבתו, מישיבות ליטא ומרכזי התורה של בית אבא, רבי משה סילבר, שהיה מן המתפללים החשובים בביהכ"נ רחביה בירושלים.

אולי — כאן מקור נאומו שזעזע אמות הסיפים של הריפורמים והקונסטרוקציוניסטים גם יחד?

Jan. - Feb.
1963
TEL AVIV ISRAEL
Volume 3 No. 5—6

The ZOA House in Tel Aviv, dedic

VISITING SENATOR

The popular and liberal-minded Republican Senator from New-York, Jacob Javits, took some time from his busy schedule here in Israel, to renew old acquaintances at ZOA House. Here on a private visit for his son, Moshé Joshua's Bar-Mitzvah, Mr. Javits stopped into the House to see Mr. Joseph Serlin, Deputy Speaker of the Knesset and Chairman of Z.O.A. House's Management Committee, whom he had met on his previous trip in 1956.

The Senator was shown around the House and was again favorably impressed with its facilities and important role in the community.

ZOA House News

ABBA HILLEL SILVER

by Joseph SERLIN

Jan. 26-63

Rabbi Abba Hillel Silver has recently celebrated his 70th birthday. This anniversary brings to the news a history-making personality extremely prominent only a short time ago.

To his many admirers throughout the United States, in Israel and the Jewish world, this occasion evoked memories from one of the heroic periods preceding the establishment of the State.

(*Continued on page 2*)

(over)

ABBA HILLEL SILVER

(Continued from page 1)

With his strong personality and dynamic vision, Dr. Silver stirred the American Jewish communities in the forties. With the magic of his leadership, he forged American Jewry and American Zionism for the trials to achieve statehood. He struggled hard with the Jewish organizations in the U.S., and even more in his own organization — the Zionist Organization of America, until he spiritually prepared them for the historic battle. In those years, he became a precursor of the Jewish State, the leader of American Jewry and American Zionism. In the latter part of 1946, at the first Zionist Congress after World War II, Silver also assumed leadership of World Zionism. His appearance before the United Nations in 1947, is one of the brilliant chapters which he recorded in the annals of the struggle for statehood.

After the first Zionist Congress in liberated Jerusalem, he became deeply hurt by the State's attitude toward him, and withdrew more and more into his own community. At that same Congress in Jerusalem, dejected and embittered, he said to his colleagues: "Why should I continue being active in the Zionist Movement which all these years has only caused me grief and distress; I shall return to my community which has always been a source of gratification and satisfaction for me." Upon hearing these words one of the friends replied: "Dr. Silver — if your name will be inscribed in history, and I'm sure it will, it won't be for the satisfaction you derived from your community, but rather for the troubles caused to you by the Zionist Movement."

That friend was right. From that time on, Dr. Silver confined himself to Cleveland. The young generation in Israeli does know the streets bearing his name and the cities and towns of which he is an honorary citizen. But I and many like me, perceive with sorrow that this young generation, privileged to witness Israel's rebirth, no longer remembers Silver, the outstanding leader and fighter for Israel's redemption.

We all honor and respect Dr. Silver's wishes. We shall always remember his great struggles and wish him many more years of good health and happiness.

דער לעבנס־וועג פון ראבאי אבא הלל סילווער

צו זיין 70טן געבורטסטאג

פון א. שטראוס (קליוולאנד)

דער 70סטער געבורטסטאג פון ראבאי אבא הלל סילווער האט געקראגן א ברייטן נאציאנאלן און אינטערנאציאנאלן אפקלאנג. בעת מיר שרייבן די שורות, עטלעכע טעג נאך די איינדרוקספולע צוויי פייערונגען, דעם 20טן יאנואר, קומען נאך אן פעק מיט באגריסונגען פון אומעטום, צווישן זיי — פון באריםטע דענקער און הומאניסטן.

פון אונזער באריכט אין דער „מארגן־פרייהייט” וועגן די צוויי פייערונגען, ווייסן שוין די לייענער, אז ביידע פייערונגען האבן געטראגן א ברייטן פאלקס־כאראקטער.

די רעדנער און באגריסער, באזונדערס דר. סאלאמאן פריהאף (פיטסבורג), דר. ליאן פאיער (טאלידא) און דר. ארטור לעלאוואלד, (אלע דריי ראבאים), האבן אנגעוויזן אויף די היסטארישע ארויסטרעטונגען פון דר. א. ה. סילווער פאר שלום און פאר די דעמאקראטישע רעכט פון די אונטערדריקטע מאסן פון אלע פעלקער און קאלירן. אזא איז דער רעקארד פון א האלבן יארהונדערט טעטיקייט פונם חשוב'ן יובילאר. ראבאי סילווער גופא האט אין זיינע ארויסטרעטונגען ביי ביידע פייערונגען קלאר געמאכט, אז ער איז דאנקבאר די מיטגלידער און פירער פון זיין טעמפל, וועמען ער האט „געמוטשעט” מיט זיינע „ניט־פאפולערע” אידייען פאר די 45 יאר, וואס ער איז הויפט־ראבאי פון איינעם פון די גרעסטע טעמפלען איבערן לאנד.

די אפשאצונגען אין דער בירגערלעכער פרעסע

ווען איר לייענט אבער די אפשאצונגען אין דער בירגערלעכער און ציוניסטישער פרעסע, ווערט די ראל פון ראבאי א. ה. סילווער'ן רעדוצירט נאר צו איין נאציאנאלער דערשיינונג אין אידישן לעבן — צו זיין ראל אלס פירער פון דער ציוניסטישער באוועגונג.

איז אוודאי ריכטיג, אז דר. סילווער פארנעמט אן אויבן־אן אויך אין דער ציוניסטישער באוועגונג דא אין לאנד — און אין די לעצטע יארן אויף א וועלט־מאסשטאב. אבער דאס איז נאר איין זייט — און אפילו ניט קיין גאנצע זייט פון דער מטבע.

ראבאי סאלאמאן פריהאף, וואס האט צוזאמען מיטן יובילאר געלערנט אלס סטודענט אין היברו יוניאן קאלעדזש אין סינסינעטי, האט אין זיין אויספירלעכער אפשאצונג ביי דער פייערונג אנגעוויזן, אז אין ראבינאט אין לאנד איז ניטא נאך א ביישפיל פון א ראבאי, וואס האט, א חוץ זיינע רעליגיעזע און טעמפל־אויפגאבן, אויך אזוי ארומגענומען די אינטערנאציאנאלע און נאציאנאלע אינטערעסן פון זיין אייגן פאלק און פון אלע אונטערדריקטע פעלקער ווי דאס האט געטאן ראבאי א. ה. סילווער. ראבאי ליאן פאיער, באגריסנדיג אין נאמען פון דער „צענטראלער קאנפערענץ פון אמעריקאנער ראבאים”, האט אונטערגעשטראכן דעם אוניווערסאלן, סאציאלן עלעמענט אין די טעטיקייטן און דערגרייכונגען פונם יובילאר, און דערקלערט, אז פון די 800 רעפארם־ראבאים איז נאר פאראן .איין אבא הלל סילווער.

א בראווער קעמפער פאר פרידן

אבער בשעת די ענגליש־אידישע פרעסע האט געווידמעט ליט־ארטיקלען מיט אפשאצונגען וועגן דעם יובילאר אין שייכות מיט זיינע ביישטייערן פאר דעם אויפקום פון מדינת ישראל, איז די איסט־בראדוועיער פרעסע אויף אידיש אפגעקומען נאר מיט א טרוקענעם און זייער ניט־פינקטלעכן נייעס־באריכט וועגן די יובליי־פייערונגען אין קליוולאנד. יענע פרעסע האט „פארלוירן” דעם אדרעס פון איינער פון די אנגעזעענסטע אידישע פערזענלעכקייטן דא אין לאנד.

וואלט געווען צופיל צו דערווארטן, אז דער „פארווערטס” זאל וואגן געבן אן אביעקטיווע אפשאצונג וועגן א הומאניסט, וואס האט אויך די „פארווערטס”־לייט ניט ווייניגער „געמוטשעט” מיט זיינע „אומפאפולערע” אידייען. אבער אפילו דער ציוניסטישער „טאג־מארגן זשורנאל” האט „פארגעסן” צו געבן אנערקענונג צו איינעם; וועמען דר. יוסף י. שווארץ, נאציאנאלער וויצע־פרעזידענט פון ישראל באנד דרייוו, האט באצייכנט אלס דעם עמוד־הראש פון דער ציוניסטישער וועלט־באוועגונג און וועמענס ביישטייער צו דער עטאבלירונג פון מדינת ישראל האט ניט קיין גלייכן.

אט־די נעגאטיווע באציאונג צו דר. א. ה. סילווער מצד דער בירגערלעכער אידישער פרעסע אין ניו יארק איז ניט ניי. דאס איגנארירן די פייערונג לכבוד אזא פערזענלעכקייט פון א נאציאנאלן און אינטערנאציאנאלן פארנעם האט נאר דראמאטיזירט די מאראלישע ירידה פון דער איסט־בראדוועיער אידישער פרעסע ביי אונז אין לאנד. די טויזנטער טעמפל־מיטגלידער, צווישן זיי אנגעזעענע פינאנסירן, האבן יא געקאנט פארטראגן סילווער'ס „ניט־פאפולערע” אידייען און פאר אים דורכפירן א גרויסע פייערונג — אבער ניט די „באיעס” פון איסט־בראדוועי!

מיט 61 יאר צוריק

אנו לאמיר זען, ווי קוקט טאקע אויס דער רעקארד פון דר. סילווער'ס „אומפאפולערע” אידייען? זיינע עלטערן האבן צוזאמען מיט אים איינגעוואנדערט פון ליטע מיט 61 יאר צוריק. זיין פאטער, משה סילווער, איז געווען אן ארטאדאקסישער רב און א גאון. ער איז אויך געווען באקאנט מיט די שטרעמונגען פון דער וועלטלעכער ליטעראטור. ער איז מיט עטלעכע יאר צוריק געשטארבן אין ירושלים.

נאך אלס יוגנטלעכער סטודענט פאר דעם ראבינאט אין היברו יוניאן קאלעדזש אין סינסינעטי, מיט העכער א האלבן יארהונדערט צוריק, הערט זיך שוין אין די סטודענטן־קרייזן זיין שטים פון פראטעסט קעגן „אפן שאפ” אין דער שווערער אינדוסטריע און אין דער נאדל־פאך אינדוסטריע אין סינסינעטי און איבערן לאנד.

ווען ראבאי סילווער ווערט אין עלטער פון 25 יאר באשטימט אלס דער גייסטיגער פירער פון איינעם פון די גרעסטע און איינפלוסרייכסטע טעמפלען איבערן לאנד, קליוולאנד טעמפל, ווערט ער דער טריבון פון די אונטערדריקטע שיכטן פון די ניט־ארגאניזירטע ארבעטער אין דער שווערער אינדוסטריע. ער טרעט־ארויס פאר אנגעפילטע זאלן אין דער וועסט־סאיד און רופט די שטאל־ארבעטער און מאשיניסטן אריינטרעטן אין די יוניאנס אדער ארגאניזירן נייע יוניאנס.

עס זיינען פאראן לעבעדיגע עדות, צוריקגעצויגענע פון דער שטאל און מאשין אינדוסטריע, וואס געדענקען „די גאלדענע שטים פונם יונגן ראבאי”. פאראן אידישע ארבעטער און ארבעטער־פירער, וואס געדענקען די ארויסטרעטונגען פון יונגן ראבאי סילווער אין לעיבאר לאיסעאום, וואס האט זיך דאן געפונען אין הארץ פון אידישן ארבעטער־קווארטאל ערב די 20ער יארן. וואס פארא רעדעס האט דער יונגער ראבאי הלל סילווער דאן געהאלטן? ער האט גערופן פאר ארבעטלאזיגקייט־פארזיכערונג נאך אין יאר 1917!

דר. סילווער האט זיך אידענטיפיצירט מיט דער באריםטער גרופע „סינגל טעקסערס” — די פיטער וויט און טאם ל. דזשאנסאן גרופע — וואס האט אין יענער צייט געגרינדעט דעם באריםטן סיטי קלוב. שוין אין יענער צייט האט דער יונגער דר. סילווער פארוואנדלט זיין בימע אין א טריבונע קעגן דער עקספלואטאציע אין די פאבריקן, קעגן דער טאפעלטער אונטערדריקונג פון די נעגער־מאסן — און קעגן מלחמה.

זייענדיג א געגנער פון דער מארקסיסטישער אויפפאסונג פון דער געשיכטע, האט ער אבער פארשטאנען אז די אקטאבער־רעוואלוציע איז געווען דער לאגישער אויסדרוק און רינג פון דער קייט פון סאציאלע אויסברוכן, באזונדערס אין יענעם לאנד, וואו די צארישע אונטערדריקונג איז געווען אמשטארקסטן.

נאך היטלער'ס קומען צו דער מאכט איז ראבאי סילווער געווארן דער נאציאנאלער טריבון קעגן דער נאצי־פאשיסטישער בעסטיע. ער איז ארויסגעטראטן ביי פאראייניגטע אנטי־נאצי־דעמאנסטראציעס איבערן לאנד און גערופן אלע דעמאקראטישע כוחות דא אין לאנד און איבער דער וועלט צו באקעמפן די ברוינע דייטשע נאציישע מערדער, וואס זיינען געקומען צו דער מאכט מיט דער הילף פון די געשווארענע שונאים פון דער אקטאבער־רעוואלוציע און פון דער סאציאלער באפרייאונג אין אלע אייראפעאישע לענדער.

זיינע ווארנונגען קעגן פאליטיק פון קאלטער מלחמה

דר. סילווער איז געווען פון די פיאנערן, וואס האבן שטארק פאפולער געמאכט די טעאריע און פראקטיק פון פרידלעכער קא־עקזיסטענץ פון ביידע סיסטעמען — סאציאליסטישע און קאפיטאליסטישע.

מיטן אויפקום פון דער קאלטער מלחמה אין די פופציגער יארן איז ראבאי סילווער'ס בימע אין זיין טעמפל פארוואנדלט געווארן אין א טריבונע פון פארטיפסטער אויפקלערונג, אז די קאלטע מלחמה העלפט ווידער רעארגאניזירן דייטשלאנד אויף די אלטע וועגן פון אן אנגריף קעגן די סאציאליסטישע לענדער.

ראבאי סילווער האט אין זיינע אומפארגעסלעכע ווארנונגען קעגן די טרויעריגע רעזולטאטן פון דער „קאלטער מלחמה” פאליטיק אין וואשינגטאן און אין לאנדאן ניט אויפגעהערט צו געבן א פאזיטיווע פראגראם פון פרידלעכער קא־עקזיסטענץ פון פארשיידענע עקאנאמישע און סאציאלע סיסטעמען, וואס זאל דערמעגלעכן א געגנווארט און צוקונפט פון פעלקער־פריינטשאפט, און א זיכערן פרידן אנשטאט א נוקלעארער מלחמה.

עס איז דעריבער ניט קיין וואונדער, וואס ער באזיצט אזא אינטערנאציאנאלע פאפולאריטעט, און וואס צווישן די פערזענלעכקייטן, וואס דריקן־אויס באגייסטערונג פאר אים זיינען פאראן אזעלכע גרויסע דענקער און הומאניסטן, ווי אלבערט שווייצער, בערטראנד ראסעל, לאינוס פאלינג, דר. בענדזשאמין ספאק, דר. יורי, נארמאן טאמאס און אנדערע. דערפאר האט די איסט־בראדוועיער אידישע פרעסע „פארלוירן” זיין אדרעס...

די אנערקענונג פאר ראבאי סילווער'ן איז געקומען צום פולן אויסדרוק ביי די צוויי דראמאטישע פייערונגען דעם 20טן יאנואר, 1963. דער יובילאר האט פארענדיגט זיין רעדע ביי דער פייערונג אין טעמפל מיט די ווערטער: „איך שפאן ווייטער און וועל פארזעצן!”

Both Sides in Strike Blamed by Rabbi Silver

By ROBERT GLUECK

Irresponsible union leadership and an uncompromising management have been the key factors in prolonging the 87-day Cleveland newspaper strike, Rabbi Abba Hillel Silver charged yesterday.

In his Sunday morning sermon at The Temple, Rabbi Silver castigated both labor and management for their lack of "wisdom and statesmanship."

"I am afraid that the Cleveland newspaper strike has lasted so long because there has been too little of reasonableness on either side," Rabbi Silver said. "There has been a measure of justice on both sides, but not enough of wisdom and statesmanship on either side."

Strike Called Futile

He termed the newspaper blackout here "as long-drawn-out and futile a strike as I can recall," and indicated that both labor and management have lost.

"Neither strikers nor publishers have succeeded in persuading the public on the merits of their case" the rabbi asserted.

"There has been no popular support for one side or the other. The public has remained generally apathetic, indifferent and annoyed."

Referring to the debate between Louis B. Seltzer, edtior of the Cleveland Press, and Noel Wical, Press copy editor and past president of the Cleveland Newspaper Guild, Rabbi Silver said:

"I must confess that I was left unconvinced, and with a real feeling of bafflement."

Fails to Find Issues

He said he failed to discover clear-cut moral issues to justify the uncompromising positions which both sides took.

Referring to the issue of union security, a major issue in the strike, Rabbi Silver asserted there was merit to the Guild argument that non-union employes should join the Guild or pay dues, since they profit from Guild-negotiated benefits but pay nothing for it.

He argued, however, that it was clearly the responsibility of labor, and not management, to achieve this.

"If management wishes to cooperate—so much the better. But to force a strike over this issue and to prolong it is unwarranted," Rabbi Silver declared.

Guild Called to Task

He called the Guild leadership to task for continuing the strike so long over the issue of union security when "there clearly was a sharp division of opinion over this issue among Guild members themselves."

"It is equally difficult to understand the intransigent position which was taken by Mr. Seltzer," Rabbi Silver said. "He maintained that the issue was one of a free press, and that if employes were forced to join the Guild, then the editorial independence of the newspaper would be jeopardized.

"It does not necessarily follow that compulsory union membership in the commercial department would lead to similar compulsory membership in the editorial department."

Seltzer Stand Decried

Rabbi Silver decried Seltzer's "dogmatic and unyielding position on this issue" and said he thought the editor could have helped the Guild to solve the problem of creating a healthier atmosphere in the commercial department.

The rabbi said he was inclined to believe that there was considerable merit in Seltzer's contention that there was "deceit and trickery on the part of the Guild leadership" in calling the strike.

"Why did not the very size of the vote against striking indicate to the leadership of the Guild that the strike was not generally popular with the members?" he submitted.

הדאר

שבועון · כלי־מבטאה של ההסתדרות העברית באמריקה · יוצא על־ידי חברת „הדואר"

בהשתתפות המחלקה לחינוך ותרבות של הסוכנות היהודית לישראל

שנת הארבעים ושתיים, גליון ט"ו (א'תת"ק) — (מנחם ריבולוב ז"ל, עורך תרפ"ג־תשי"ח) — ניו־יורק, י"ד שבט, תשכ"ג

Feb. 8, 1963

דִבְרֵי הַשָּׁבוּעַ

אבא הלל סילבר — בן שבעים

הגדול שבמנהיגי התנועה הציונית באמריקה, רבי אבא הלל סילבר, הגיע לשנות שיבה. קהל מוקיריו בקליבלנד, עיר מושבו ומקום כהונתו כרועה רוחני של "ההיכל" זה עשרות שנים, חלקו לו כבוד לרגל המאורע במסיבה רבת־עם, שבה גם הוקראו מברקי ברכה למנהיג רב־הפעלים מאת דוד בן־גוריון, הנשיא קנדי והנשיא הקודם איזנהאור. אף יצא לאור ספר־יובל מפואר לכבודו, שבו משתתפים רבים מאנשי־הרוח ואישי הציבור היהודים שבארצות הברית ובישראל.

לקוראים העברים אין צורך לספר, מי הוא אבא הלל סילבר ומה פעל לתנועה הלאומית של יהודי אמריקה. שמו וזכר מעשיו הולכים לפניו בקרב בית ישראל שבארץ זו ובכל רחבי העולם, ובייחוד בתוך היישוב שבמדינת ישראל, שאת „חליו הוא נשא" בזירה המדינית של ארצות־הברית בימים שקדמו לתקומת המדינה היהודית ובימים שלאחריה. היו כמה מנהיגים גדולים ליהדות האמריקנית, וסילבר הוא אחד מגדולי הגדולים שבהם, ובדור היתום הזה שלנו — הגדול שבכולם. המאבק הפוליטי של היישוב בארץ־ישראל מימי המאנדאט ועד לימי הגורל של מלחמת הקוממיות — סילבר היה מטובי דובריו ומליציו בארץ זו, שהכריעה את הכף לסילוקו של מישטר המאנדאט המתנוון ולמען עצמאותה של ישראל. הוא עורר את המוני העם היהודי למאמץ הגואל, והוא גם הלם על מצפונם של אחוזי ההגה בשלטון הארץ והכשיר את הקרקע המדיני למאורע ההיסטורי הגדול. מדינאי חנון הכשרון ואחד מגדולי הנואמים שבדורנו, נתן את כל כשרונותיו אלה לעמו, שאותו הוא משרת כל ימיו, כמחנך ההמונים וכלוחם לתחיית האומה והשבת הגזילה של כבודה האנושי וזכויותיה כעם בין העמים.

הנאום שנשא ד"ר סילבר בשנת 1947 באוזני הוועדה המיוחדת של האומות המאוחדות, שחקרה את הדרכים לפתרון בעיית ארץ־ישראל, הוא אחת התעודות הגדולות שבתולדות האנושות, ועם ישראל יזכור לנצח את המנהיג המורם מעם, שרב את ריבו ותבע את זכותו מידי משפחת העמים באותה שעה היסטורית — בחן ובגאון ובהוכחות חותכות וברגש נסער, שזיעזע את לבות שומעיו.

כהוגה וסופר חריץ המבע תרם סילבר את חלקו גם למחשבת ישראל בכמה ספרים חשובים שיבאו מתחת עטו.

עוד יבוא לידנו לעמוד בארוכה על סגולות אישיותו ופועל חייו של בעל היובל. הפעם אנו באים לתת גודל למנהיג הנאמן והלוחם העשוי לבלי חת ולברכו בשיבה טובה. יהי רצון, שיוסיף תת כוחו לעמו עוד ימים רבים לתפארת לו ולאחיו המתגאים בו.

אורח נעלה בניו־יורק

השבוע נקלע למחננו אורח חשוב ויקר ממדינת ישראל, העומד בראש כל הפעולה הענפה של טיפוח הלשון והתרבות העברית בגולה. מר זלמן שזר, שישא את דברו בכינוס הפדגוגי של ועד החינוך היהודי בניו־יורק, הנערך ביום א' הבא, הוא אחד מיקירי הדור, הנושאים את אבוקת החזון של התחייה הרוחנית בישראל. כחבר הסוכנות היהודית לארץ־ישראל הוא משמש ראש המחלקה לחינוך ותרבות בגולה, השוקדת על תקנתו של החינוך העברי וחיזוקה של התנועה העברית בתפוצות שבאירופה ובאמריקה.

מר שזר אינו פנים חדשות באמריקה. מאז נטל עליו את תפקידו כראש המחלקה הנ"ל, ביקר בארצות־הברית כמה פעמים, וביקוריו היו לימי חג והתעוררות למחנה העברים שבארץ זו. הפעם בא שזר בשעה חגיגית למחלקתו, שעכשיו מלאו שלוש־עשרה שנה לייסודה בידי חיים גרינברג ז"ל, שעמד בראשה עד יומו האחרון. במשך שלוש־עשרה שנות קיומה התפתחה המחלקה והתרחבה פעולתה, וכבר רישומה ניכר ברוב תפוצות ישראל על־ידי כמה מוסדות ומערכים חשובים, שהפיחו רוח־חיים חדשה בתנועה העברית בגולה, וקידמו את התקרבות הנוער היהודי שבתפוצות למאור שבמדינת ישראל. מר שזר וחבר העובדים המסורים, המסייעים עמו במילוי תפקידיה של המחלקה, יכולים להתברך בפרי מעשיהם והישגיהם שקצרו עד עכשיו. וגדול מן המעשים וההישגים עצמם האקלים הנוח, שיצרה המחלקה בכל מקום שיד פעולתה מגעת. היא הניסה את אווירת היתמות, שהקיפה את מעשה החינוך העברי והתרבות העברית בגולה. לאיים העבריים המפוזרים בתוך ים הנכר והטמיעה ניתן מרכז, כתובת של עזרה, עצה והדרכה, שהם יכולים לפנות אליה, כל אימת שאין הם יכולים להתגבר על קשייהם בכוחות עצמם. ומר שזר, בעל המזג הסוער והנלהב, אצל מרוחו על המחלקה שהוא עומד בראשה, שלא תשקוט על שמריה ולא תסתפק בהישגים קלים, אלא תהא שואפת לגידול והרחבה שאינם פוסקים, למעשים חדשים בכל יום ולכיבושים חדשים במרחבי הישימון התרבותי של הגולה.

מובטחים אנו, שביקורו של מר שזר בארצות־הברית יביא גם הפעם חיזוק וחידוש לפעולתה של המחלקה בארץ זו, שעל אף הצלחותיה המרובות עדיין הרבה שדות־בור תובעים חרישה וזריעה, ועדיין ציבורים גדולים, צופני כוחות של יצירה, שקועים באדישות ובאפס מעשה, ומחכים להתעוררות ולטל של תחייה, כדי שימלאו את תפקידם.

בתקוותנו זו אנו מקדמים את פניו של מר שזר בברכת: ברוך הבא!

מ. י.

דר. אבא הלל סילווער אַ בן שבעים

די אידישע אמעריקע — און דורך איר דאס גאנצע וועלט־אידענטום — וועט היינט אווענט הארציג באגריסן דר. אבא הלל סילווער צו זיין זיבעציגסטן געבוירנטאג, אויף דער ספעציעלער ישראל־פייערונג, וואס וועט דורכגעפירט ווערן אין דער „אקאדעמי אוו מיוזיק" אין ברוקלין. די פייערונג איז איינגעארדנט געווארן פון דער ברוקלינער דיוויזיע פון דער ישראל־באנד ארגאניזאציע. אחוץ וואס די ישראל באנד־ארגאניזאציע איז די פאסיגע קערפערשאפט צו ערן דעם גרויסן ציוני פירער און טריבון, איז דר. אבא הלל סילווער אויך דער פארזיצער פון דער באורד אוו גאווערנארס פון דער ישראל־באנד ארגאניזאציע און האט נאך גרויסע פארדינסטן ביי דער ארגאניזאציע, וואס צייכנט זיך אזוי אויס מיט שאפן קאפיטאל פאר'ן אויפבוי פון דער אידישער מדינה.

דר. סילווער, ווי איינער פון די פירנדיגע ציוניסטישע פיגורן, וואס האט נאך א סך בייגעטראגן צו דער אנטשטייאונג פון דער אידישער מדינה; פריער דורך אויפברויזן אידישע געמיטער און דורך שטורעמען די נים־אידישע וועלט וועגן דעם גורל פון אידישן פאלק, און דאן דורך זיין היסטארישן בייטראג אין דעם קאמף ביי דער יונייטעד נעישאנס ארויסצוקריגן א רעזאלוציע, וואס זאגט זיך ארויס פאר א אידישער מלוכה אין ארץ־ישראל — מאכט איצט דר. סילווער א באזונדערן בייטראג פאר'ן אויפבוי פון דער אידישער מדינה, דורך זיין אקטיווען אנטייל אין דער ישראל־באנד ארגאניזאציע. בעת דר. סילווער וועט היינט אווענט באגריסט ווערן ווי א בן־שבעים דורך א „סאלוט פאר מדינת־ישראל", וועט דער ערן־גאסט פון היינטיגן אווענט, פון זיין זייט, באגריסן די אידן פון ברוקלין, וואס האבן זיך אונטערגענומען צו מאכן א ספעציעלן בייטראג, דורך קויפן ישראל־באנדס צו דעם פופצנטן יארטאג פון דער אידישער מדינה.

מיט א רייכן, יום־טוב'דיגן פראגראם וועט די היינטיגע פייערונג זיך ספעציעל אויסצייכענען מיט'ן אויפטריט פון דר. סילווער'ן פאר א פיל טויזנט קעפיקן עולם. די אידישע עפנטליכקייט ווייס ווי אפצושאצן געהעריג דר. סילווער'ס פירערשאפט פון אמעריקאנער ציוניזם, און זיינע דראמאטישע ארויסטריטן ווי דער פארקעמפער פאר דער באנייאונג פון דער אידישער מלוכה אין ארץ־ישראל.

דערצויגן און אויסגעוואקסן אין דער ציוניסטישער אידעאלאגיע, האט דר. אבא הלל סילווער געוואונען א חשוב'ן ארט אין דער וויכטיגסטער עפאכע אין דער מאדערנער געשיכטע פון אידישן פאלק. געטריי זיינע אידעאלן, איז דר. אבא הלל סילווער איצט, ווי אין די אלע יארן פריער, באליבט און פארערט פון די אידישע פאלקס־מאסן און האט אלעמענ'ס ברכות צו זיין זיבעציגסטן געבוירנטאג. די אידישע עפנטליכקייט דערווארט נאך א סך פון דעם אומדערמידליכן, טיף־פילנדיגן און ווייט־זעענדיגן אידישן מנהיג, וואס האט די בעסטע יארן פון זיין לעבן געווידמעט, און ווידמעט זיי ווייטער, צו גאולת הארץ און תחיית האומה.

Day - Feb 28-'63

Wash. D.C. Star 2-28-63

Cleveland Rabbi To Talk at B'nai Israel

Rabbi Abba Hillel Silver, spiritual leader of The Temple, Cleveland, will be the speaker on the second Great Week End to be held by B'nai Israel Congregation tomorrow, Saturday and Sunday in the synagogue, Sixteenth and Crittenden streets N.W.

Rabbi Silver will speak at 8:15 p.m. tomorrow on "The Original Torah"; at 10 a.m. Saturday on "The Nature of the Good Life," and at 10 a.m. Sunday on "The Best Way to Observe It." The public is invited.

Jewish Observer & Middle East Review
3-1-63

'AM I MY BROTHER'S KEEPER?'

THE GREAT MORAL STRENGTH of American Jewry has always been its willingness to do battle for right and justice, and against discrimination and defamation, on a non-sectarian basis. It fought as much for the American Negro or the Puerto Rican as for the Jew. It fought for every man who was persecuted because of his race or for his opinions. It made no difference whether he was a Jew or not. American history is studded with great names of men and institutions who have left their imprint on this unceasing battle: Brandeis and Frankfurter in the highest courts of law, a long list of attorneys who fought for the underprivileged and for seemingly lost causes, and great Jewish institutions, such as the B'nai B'rith and its Anti-Defamation League (which has just completed fifty years of sterling work), the American Jewish Congress, first with Rabbi Stephen Wise and then Rabbi Joachim Prinz at their head, and also the American Jewish Committee, which is, however, turning to cultivate more foreign fields (*as reported on page* 6).

Men like Abba Hillel Silver, who will be the principal guest at the J.P.A. dinner on March 12, have made their mark on American life as much by their non-denominational battles against discrimination as with their more specifically Jewish causes. In fact, it was due no little to the public respect and support they won for their preparedness to fight injustice no matter where they found it that they were able to command so much attention for their demands when the future of Israel was at stake in 1947.

SILHOUETTE

London Jewish Chronicle
3-8-63

ABBA HILLEL SILVER

ABBA HILLEL SILVER, who is due here from America on Monday to spearhead this year's J.P.A. campaign, exemplifies the Roman ideal of the universally gifted "man for all hours" whose talents of mind and person touch all those he encounters and who leaves his impact on many fields of endeavour. He excels as a rabbi, a Zionist leader and a pioneer in civic progress, a stirring preacher and a matchless orator, a writer of challenging essays and an author of original scholarly tomes. At the age of 24 he assumed the spiritual leadership of Tifereth Israel, now known as The Temple, Cleveland. Under his genius the congregation has become the largest Reform synagogue in America, with a membership of 2,400 families.

(BY KARSH OF OTTAWA

The American rabbinate is difficult. Each congregation is sovereign and a world in itself, ruled by its wealthy members who constitute the Board. In 1917, when Silver became the spiritual leader of Tifereth Israel, American rabbis were extremely submissive. But from his first day in the pulpit, the new incumbent was undisputed master of his congregation.

But this does not mean that he had no opponents. His uncompromising Zionism, his internationalism in a Mid-west stronghold of isolationism, his espousal of the cause of organised labour, and his attacks on some of the most powerful economic and political interests in the State and the nation were strongly opposed by some leaders of the city and of his congregation. But Rabbi Silver was "unyielding." He set the tone and the standards of The Temple, while winning the love and respect of those whom he inspired and taught.

Born in a small Lithuanian town, Silver was nine years old when, with his mother and two siblings, he rejoined their father, Rabbi Moses Silver, who had preceded them to New York in order to establish a modest home for the family. Abba Hillel Silver's Biblical and Talmudic-rabbinic scholarship has deep roots in the soil of his Lithuanian childhood and his youth on the East Side, where his father, unwilling to derive his living from the rabbinate, taught at Hebrew school.

He became a "Zionist leader" at the early age of eleven when, together with his 13-year-old brother Maxwell, author of "The Ethics of Judaism" and other books, he founded the Dr. Theodor Herzl Club, the first Zionist Hebrew - speaking group in America. The club enlisted a group of youths, many of whom were to distinguish themselves in Jewish life.

In Zionism, as in everything else, Silver has been a maximalist and an activist. Although he has always been identified with general Zionism, some of his critics (and some of his friends) felt that his militant "activism" was often closer to Jabotinsky's Revisionism than to the Weizmann policy of moderation.

* * *

Though Weizmann entrusted him with the stewardship of Zionist political affairs in America, in 1943 he eventually became the most formidable anti-Weizmannist. Allying himself to Ben-Gurion, at the first post-war Zionist Congress (1946), Silver's "activists" forced Weizmann's resignation. The same Twenty-second Zionist Congress marked the ascendancy—short-lived but brilliant—of the American Zionist hegemony, led by Rabbi Silver.

He has been so much in the political limelight that his important contributions to Jewish scholarship are frequently ignored. Research has always been his great love. Despite the burdens of congregational and Zionist duties he has garnered a rich literary harvest. He is the author of six volumes, among them the major works, "A History of Messianic Speculation in Israel," "Where Judaism Differed" and "Moses and the Original Torah."

Silver is a proud defender of Jewish uniqueness. As he sees it, distinctiveness sets Judaism and Jews decisively apart. He does not belong with those who espouse the syncretism of the "Judaeo-Christian" legacy and civilisation. Instead, he emphasises that "the originality of Judaism lies in the new frontiers which it reached and crossed.

"Its distinctiveness, as well as its importance to mankind, is to be looked for in the decisive break with the common past which other religions failed to make."

* * *

As a student of comparative religion, he acknowledges that "many of the ideas contained even in the original Torah of Moses were not new, in the sense that they were utterly unknown to the ancient world." He quotes Jellinek's edition of "Bet Ha-Midrash" that the Ten Commandments were kept by the Patriarchs and others, long before they were revealed at Mount Sinai. And there are the "Mesopotamian parallels" to various Pentateuchal stories and laws.

The ancient Hebrews took raw materials from various sources. But thanks to their distinctive genius, "a new synthesis and orientation" resulted. "The Mosaic Torah was unique," Silver argues, because "it proclaimed, positively, the autonomy of the human spirit, the dignity of man as a child of God and his high destiny to build a noble society on earth." And he stresses that "the singularity of the Torah of Moses consisted in the fact that it was entrusted, in solemn covenant, to an entire people, which undertook for all future time to be its guardian."

In "Moses and the Original Torah," Silver writes that Moses "endured ingratitude, rebellion, vilification, feuds and rivalries unflinchingly at the behest of his mission. He felt the gibes and stings to which all leaders of men come to be subjected. How often they confronted him in murderous fury with stones in their hands! Yet, compact of firmness and compassion, his heart was always full of concern for the people that so often failed him."

Rabbi Silver, too, has felt "the gibes and stings" that are the portion of leaders and he has known "ingratitude." But, "compact of firmness and compassion," he is always at the service of his people, ready to give of himself and his vast talent.

ZOA House News
3/4-63

DR. ABBA HILLEL SILVER VISITS

Z.O.A.'s Honorary President, the distinguished Dr. Abba Hillel Silver, accompanied by his wife, has arrived in Israel for a 2-week private visit.

He was met and cordially welcomed at the airport by a large delegation of dignitaries, headed by Z.O.A. President, *Dr. Max Nussbaum, Joseph Serlin*, Chairman of ZOA House, and *H. Danieli*, Chairman of Kfar Silver.

Dr. Silver will serve as Honorary Chairman of Z.O.A.'s 66th National Convention to open in Jerusalem on July 11, in the presence of President Ben-Zvi.

Jewish Observer & Middle East Review
3-15-63

J.P.A. EXCEEDS THE MILLION

At the main J.P.A. dinner at Grosvenor House on Tuesday, eleven hundred guests heard Rabbi Hillel Silver soberly consider the position of Israel under the impact of the revolutionary upheavals in her neighbouring countries, and the implications of Israel's alliance with world Jewry as a counter-weight to the pressures of the Arab alliance.

He treated his audience to a serious review of the situation which called for calculated support, not for emotional fireworks. The audience responded and by the close of the dinner had lifted the total J.P.A. contributions since the opening of the campaign in January to £1,150,000.

This included the first £100,000 of the £700,000 contributed by the Wolfson family towards the model housing project to be erected at Acre. Mr. Edward J. Sieff, who presided, recalled the remarkable achievement of new immigrant absorption in Israel last year.

£1,145,000 RAISED AT J.P.A. DINNER

LONDON, Mar.13th. (JTA) --
£1,145,000 towards a target of £3,000,000 was raised at the annual dinner of the Joint Palestine Appeal addressed by Dr. Abba Hillel Silver and held at Grosvenor House last night.

Mr.J. Edward Sieff who presided, reported that over £2,000,000 was raised in 1962 and it was the first time that the £2,000,000 mark was passed. They hoped to exceed the £3,000,000 goal this year. He introduced Dr. Silver as "the most distinguished American Jew of the post-war generation, a leader and statesman, and devoted Zionist worker for half a century,"

Israel Ambassador Arthur Lourie, who seconded the toast, said he was doing it not only as Israel's Ambassador but also because it had been his very great privilege to work under and with Dr. Silver during the fateful period which preceded the United Nations resolution of November 29th, 1947.

When Dr. Silver celebrated his seventieth birthday recently, said Mr. Lourie, Israel's Prime Minister described him in a message as "a man who played a unique and outstanding role in the enrichment of Jewish life in the United States, the building of the Zionist movement in America and throughout the world, and in the creation of the State of Israel." The Ambassador added that it had fallen to Dr. Silver to play the major role in harnessing American Jewry for Israel and it had been as a leading spokesman of Israel's case that he had appeared before the United Nations. Dr. Silver was a member of a very select company of the principal architects of Jewish statehood.

Harrowing Times

Dr. Silver, who was given a standing ovation by the large gathering, said that speaking on a London platform he would like to recall that the real break-through towards statehood was when Britain placed the Mandate in the hands of the United Nations. It was a long struggle that led up to statehood and here he was again to speak on behalf of the same cause, but there was a great difference: Israel was now in the orbit of Assiya, as it is called in Hebrew, taking charge of her own destiny and building the country in her own way.

"We all witness with boundless admiration the mounting drama of creation in Israel on all fronts," Dr. Silver continued. "But new problems of development arise and the response of all of us to the needs both of Israel and of Jews going there to settle is vital. The days ahead are not going to be quiet. These are harrowing times for all peoples and the Jews are among the principal victims of cold war by virtue of the fact of their being a minority everywhere in the Diaspora.

"In Latin America, in North Africa and some other places, Jewish positions are threatened, but even in the West there are dangers because the fight against Communism opens up the way for fascist groups to spread their propaganda. In the face of such a situation, we must reassert our solidarity and redouble our efforts for Israel which has accomplished so much in so short a time. We will have to carry on until Israel finds peace from its enemies," said Dr. Silver.

Sir Isaac Wolfson pointed out that in America they were budgeting to raise $96,000,000 till the end of 1963. Proportionately, British Jews should raise this year some £3,000,000 and he hoped this would be accomplished.

U.S. WILL STAND BY COMMITMENTS TO SUPPORT ISRAEL'S INDEPENDENCE - DR. SILVER

LONDON, Mar.14th. (JTA)
"The United States Government plays by ear in the Middle East," said Dr. Abba Hillel Silver in an interview with the Jewish Telegraphic Agency here. "They have no fixed policy for that region. But it must be assumed that co-operation with Nasser is not against Israel. This is part of the cold war strategy, but the Administration in Washington made it quite clear that it means to stand by its commitments to back Israel's independence," he stated.

Dr. Silver said that "the agreement to sell Israel the newest arms is part of this line." As to the latest developments in the Middle East, he did not think they constitute increased danger to Israel. "The danger is always there, and Israel must always be alert, but one revolution more or less does not amount to much in the circumstances of the Middle East," he said.

Soviet Jewry

Referring to Soviet Jews - Dr. Silver visited Russia not long ago - he said that the handicaps of Russian Jews are obvious and we must go on asking for a change in the situation, but we must not indulge in anti-Soviet agitation.

"The American Jewish Committee follows the official anti-Communist line," said Dr. Silver. "The erstwhile Bundists are anti-Soviet by nature. The B'nai B'rith fall in line with the others. This is not wise. However much there is to be done in order to ameliorate the position of Russian Jews, this effort must not deteriorate into an anti-Soviet campaign.

"The Soviet Government is not impressed with what America as a whole says, how can we expect them to pay any heed to what American Jews say? We must point out to them that it was in the interests of Russia to permit Russian Jews the same facilities which are enjoyed by other minorities. We might also explain to Russian leaders why the Biro-Bidjan experiment has failed. They might understand it when they give themselves time to think of it. There are signs that they may reconsider their Jewish policy."

Two Domestic Topics

Dealing with the Zionist Organisation of America, Dr. Silver pointed out that he was no longer active in the Zionist Organisation, but added: "The ZOA still does good work. They are not in a process of liquidation. They still command the loyalty of a hundred thousand members. You can't expect the tension of the years before Israel's independence to be maintained all the time. I never look for crises as a remedy to Zionism, but if there were a crisis, the ZOA would soon assume its old position inside American Jewry. This year, the ZOA is having its convention in Israel. It will take place in July. They have kindly invited me to come and preside over the first convention that takes place in Israel, and I shall do so with great pleasure. Meanwhile, I am going to Israel now on a private visit."

The Hebrew Movement

Asked how it was that the solitary Hebrew weekly in America, Hadoar, was struggling for its existence; and how it was that American Jewry, with all its wealth and all its professed love of Hebrew, was unable to maintain one weekly, Dr. Silver replied:-

cont. on next pa

cont. from p. 34

"I can understand why Jews everywhere are puzzled in the face of this phenomenon. I can even add Bitzaron. Only the other day I was asked to intervene with Dr. Neumann and ask him to save, through his Hebrew fund, this important Hebrew publication from extinction.

"It is a fact," said Dr. Silver, "that the Hebrew Movement has never been strong in America. There is still no feeling for this problem, though lack of support for Hebrew need not mean a negative attitude to Jewish education. I am trying to explain, not to justify the lack of understanding of the importance of Hebrew in our lives. Perhaps if Hebrew had a few dedicated, single-minded people who have the ear of American Jewry, more could be done. Meanwhile, it is sad and there are no real reasons why it should be so. I agree with the implied criticism in your question."

The Jewish Chron

THE ORGAN OF BRITISH JEWRY — ספר זכרון — ESTABLISHED NOVEMBER 184

No. 4,899 — Friday, March 15, 1963 — Adar 19, 5723

REGD. AS A NEWSPAPER]

An animated discussion at the J.P.A. dinner. From left to right are Mr. Hyam Morrison, Mr. J. Edward Sieff, Rabbi Dr. Hillel Silver, Sir Isaac Wolfson and Mr. I. M. Sieff

WOLFSON GIFT OF £700,000 FOR ACRE PROJECT

Record sum raised for J.P.A.

JEWISH CHRONICLE REPORTER

Unprecedented munificence by the Wolfson family—a gift to Israel worth £700,000—and a rare oratorical contribution by the American Zionist leader, Rabbi Dr. Abba Hillel Silver, made the annual dinner of the Joint Palestine Appeal at the Grosvenor House, London, on Tuesday, an outstanding event.

It also marked a new record in Anglo-Jewish fund-raising. As the 1,000 guests dispersed near midnight from the Great Room (one of Europe's largest banqueting halls), they left behind pledges which, together with the £900,000 already raised in the previous two months, brought the J.P.A. total to £1,145,000—more than one-third of the £3,000,000 target figure for 1963. This included only the first £100,000 instalment of the Wolfson donation.

For the £700,000 contribution from Sir Isaac, Lady Edith and their families is to be spread over seven years and used entirely for the development of community projects in Acre. The money will pay for the building of 520 houses, two synagogues, a playing-field and a communal garden.

Shades of Rothschild

Announcing the gift Mr. Hyam Morrison, Joint Treasurer of the J.P.A., said that its munificence recalled that of Sir Moses Montefiore and of Baron Edmond de Rothschild of a previous age.

Next came the donation of £200,000 by the Marks and Sieff families, followed by the household names of the other great contributors to the J.P.A. and by its groups and committees. It was a long list and Mr. Morrison was helped by Mr. Rosser Chinn in the well-rewarded task of making the appeal and announcing the response to it.

It soon became obvious that the hope expressed by the Chairman, Mr. J. Edward Sieff, that the 1963 campaign would beat the record figures of the past two years (£1,800,000 in 1961 and just over £2,000,000 in 1962) was well on the way to fulfilment.

The guest of honour was introduced to the gathering by the Israeli Ambassador, Mr. Arthur Lourie. He said of Dr. Silver that he could rightly take his place in the very select company of the principal architects of Jewish Statehood.

For it had fallen to him as head of the American Zionist Emergency Council and later of the American section of the Jewish Agency to play the major role in harnessing the political, spiritual and financial resources of American Jewry for Israel.

Greeted with a tremendous ovation, Rabbi Silver began his speech by recalling that this was his third Zionist mission to Britain. He has just celebrated his 70th birthday, but his voice and his bearing were those of a much younger man.

Dr. Silver recalled that he first came to London some 40 years ago as an American delegate to the world-wide Zionist conference in July, 1920. "When the Zionists met here the war was over, the Allies had triumphed and the promise of the Balfour Declaration loomed large and hopeful. It was a time of great expectations for our movement."

His second Zionist mission to Britain, at Dr. Chaim Weizmann's invitation, was to assist the J.P.A. in 1942—"a very distressing time for England and dark and trying days for our people and for our movement." For while Zionists everywhere were, of course, solidly behind Britain in the war against the Nazis, the Zionist Movement was compelled to resist Britain in Palestine.

"I expected to find the war-beset and sorely troubled Jewish community of Britain distraught and the Zionist activities all but paralysed. But, to my great surprise, I found it unshaken in its Zionist loyalty, firm in its resolve and generous in its response," Rabbi Silver stated.

"And now, in 1963, I find myself in your midst again and on behalf of the same cause which brought me to you 20 and 40 years ago. But whereas in those years there was only the hope and need of Palestine to summon and challenge us, today it is the reality of the State of Israel."

And with Jewish Statehood, the speaker continued, "came the end of the *galut* (Diaspora) and of much of the spiritual and psychic evils which attended it.

"We had wrested from a reluctant world the right to become once again a free and sovereign people in its own home," Rabbi Silver declared, and during the past 15 years Israel and the Jewish people had proved that they possessed the capacity, the courage and perseverance which were required for the building of a State.

Position of strength

Many problems, some of them grave, still remained but they were no longer the desperate problems which flowed from homelessness and Statelessness. They were rather concrete problems of developing, defending and making prosperous a national homeland already in existence.

But with the major problem solved, "we can proceed to solve the other problems, one by one, operating from a position of independent strength and also as a member of a society of nations."

But Dr. Silver warned that "these are dangerous, eruptive and unsettled times for all peoples," but particularly for Israel in the Middle East and for Jewish minorities outside. "In such times our only salvation as a people lies in solidarity, in closing ranks, in strengthening our defences. We must reinforce every threatened segment of our far-flung line. This had been our strategy of survival in the past. It must continue to be so in the future, a future whose remote horizon no one can glimpse."

Sir Isaac, the J.P.A.'s Appeal Chairman, said that American Jewry through the United Jewish Appeal had just undertaken to raise £33 million within the next ten months—"the largest drive ever attempted by a single organisation in the United States or anywhere in the world."

That magnanimous manifestation of fraternal responsibility by American Jewry should serve as a noble example for British Jews. "We are our brother's keeper and we must do our share in proportion to our size and our means," Sir Isaac declared. Man for man and home for home, the British were as prosperous and comfortable as the Americans, and Jew for Jew they were just as compassionate and therefore ought to be as generous as their brethren across the Atlantic.

The dinner concluded with a vote of thanks to its Chairman, Mr. Sieff, proposed by Sir Barnett Janner, M.P.

JEWISH OBSERVER
AND MIDDLE EAST REVIEW

Vol. XII, No. 11 | 15 MARCH, 1963 | Ninepence

EDWARD SIEFF, HILLEL SILVER and ISAAC WOLFSON

JPA's SILVER MILLION —PAGES 5 and 28

Prepared by J.P.A./J.N.F.
Public Relations Dept.,
4 St. George Street,
Hanover Square, W.1.
Hyde Park 2286/7

JPA JNF NEWS

NATIONAL RALLY BRINGS GRAND TOTAL TO £1,145,000

"A PARALLEL TO THE MUNIFICENCE OF SIR MOSES AND BARON EDMOND"

It was an ebullient Abba Hillel Silver who touched down in the London dawn on Monday to greet the J.P.A.'s delegation of early birds who had set their alarm clocks at 5 a.m. to welcome him.

The 70 years old American Jew looked none the worse for his 4,000 mile flight from his home town, and neither did his wife. The morning before, Mrs. Silver told the reception committee, her husband had preached from the pulpit and carried out his synagogal duties in Cleveland until well into the afternoon.

Yes, Dr. Silver said, he was delighted to visit London again and to renew acquaintance with many old friends. Then he went on to talk of his travels in the Soviet Union last year, of a hair-raising flight in South Africa some time back when he and Mrs. Silver had covered the country in a tiny aircraft.

There were some more flashes from the cameras and by 7.30 Anglo-Jewry's guest of the week had bounced off—handshakes all round and a feeling left in the air that the man belonged not merely to history but to the dynamic present.

Tuesday evening's assembly of 1,100 J.P.A. supporters to hear Dr. Abba Hillel Silver has brought the national total to £1,145,000. This brilliant record result came after announcements of some outstanding contributions—Hyam Morrison described them as "going back for their parallel to the munificence of Sir Moses Montefiore and Baron Edmond de Rothschild."

He was referring in particular to a sum of £700,000, to be spread over seven years, by the Wolfson families to establish a complete community of new immigrants in Acre, comprising 520 houses, a playing field, a public garden and two synagogues; and a £200,000 gift by the Marks and Sieff families. Only the first instalment of the Wolfson contribution is included in the total figure.

What also made the evening noteworthy was the illuminating survey by Dr. Silver which brought the early days of the post-1918 Zionist movement and the establishment of the Keren Hayesod into the perspective of Israel's achievements and possibilities today. According to Dr. Silver, "a new day has begun for the Jewish people. The Galut as we know it has ended and given an inner revival to Jewry everywhere. Fears have proved groundless; hopes have exceeded expectations; myths have been exploded." The American Jewish leader's speech was filled with recognition of the great role in Zionist leadership which Anglo-Jewry has occupied in good times and bad.

Sir Isaac Wolfson himself launched the appeal and made a collective pledge on behalf of the community that never again would the sufferings of the Jewish people go unnoticed by their brothers in the free world. He was supported by Hyam Morrison and Rosser Chinn, who between them handled the difficult task of marshalling the many donations and announcing them from the platform.

It was an occasion that gave an opportunity to the Israel Ambassador and Sir Barnett Janner, M.P., to express public appreciation of two men in particular: Dr. Silver and the chairman, Mr. Sieff.

Silver with Mrs. Silver and his early morning audience at London Airport.

סילבר: אפילו נשיא ארה"ב ידידותי - „כבדהו וחשדהו"

הרב הציוני האמריקני, העומד להגיע השבוע לישראל, קובע, כי תיתכן עליה יהודית מרוסיה, במסגרת איחוד משפחות, אך לא עליה כללית מארה"ב

— מאת משה ורדי, כתבנו בלונדון —

נפגשתי לשיחה מיוחדת עם ד"ר אבא הלל סילבר, אשר שהה ימים מספר בלונדון, בדרכו לישראל. אם כי השם „סילבר" הוא עתה שם פחות או יותר „אקדמי" בארץ, כלומר שם שאקטואליות דחופה אין לו והוא איננו קשור עוד לא ברגשי אהבה מיוחדת ובוודאי שלא ברגשות של שנאה, אמרתי בלבי, שייתכן, כי טוב אעשה, אם אביא לתשומת לבם של קוראינו רשמים מבעליו של שם זה. שכן אפילו אהבה ושנאה בעבר מעניינות כל אלה שהעסיקו אותו פעם...

מר סילבר היה אדיב מאוד וקיבלני בידידות מודגשת. יכול אני לומר, כי הרושם שהוא עשה בי נעים היה. הוא נראה כאמריקני, מדבר כאנגלי, שנון כצרפתי ורגיש כיהודי — והכל מהווה תרכובת די מרשימה.

השאלה הראשונה שהצגתי לו היתה על קנדי: האם נכונה ההרגשה, השוררת בקרב הציבור בארץ, כאילו התרחק קנדי מאתנו, עם התקרבותו לנאצר?

הוא חייך, כאילו ציפה לכך מלכתחילה, ואמר בלי להרהר הרבה: „בישראל רואים את הבעיה הזאת מזווית יותר מדי מקומית. צריך לגשת אליה מנקודת מבט כללית יותר. יש בדרך כלל הבדל בין מה שאדם יכול לומר לפני שהוא נכנס לתפקיד הנשיא ובין מה שהוא מסוגל להגיד כאשר הוא כבר נשיא. ועם הסתייגות זאת יכול אני לומר, כי קנדי רצונו לתמוך בישראל והוא גם יעשה זאת — כשיהיה צורך בהגנה על האינטרסים הכלליים של ישראל. ברם בפרטים הוא עלול להסתייג מהתביעות שיעלו הישראלים, שכן בתור נשיא אמריקני עליו להיות קודם כל אמריקני ולטפח יחסים טובים גם עם מדינות המזרח התיכון האחרות, דבר העלול לעורר לפעמים רושם של התנגדות אמריקנית לישראל.

„אולם תמיד היתה זו דעתי, כי יהיה מי שיהיה הנשיא בארצות הברית — על היהדות האמריקנית להתיחס אליו בכל עת לפי העקרון של „כבדהו וחשדהו". כי אפילו יהיה הנשיא ידידותי — תמיד יהיה עלינו ללחוץ עליו. אחרת הוא יכשילנו, גם אם לא ירצה בכך בלבו... שהרי בל תשכח: הנשיא האמריקני שרוי תמיד גם בלחץ הצד השני!"

שאלתיו: „ומה דעתך, ד"ר סילבר, על תכנית קנדי להחזרת הפליטים הערבים?"

הוא עשה תנועת ביטול בידו.

„אינני חושב", אמר, „שתכנית כזאת קיימת. אלא מה? ישראל עצמה רמזה לארה"ב, ולא פעם אחת, שהיא תהיה מוכנה לוויתורים במסגרת הסדר השלום הכללי עם שכניה. ישראל רמזה, שהיא מוכנה לקלוט מצדה מספר מסויים של פליטים. עם זאת ברור, שמרבית הפליטים יצטרכו גם אז להיקלט בערב — ובכיוון זה מופנות גם מחשבותיו של קנדי".

סופית או זמנית?

החלטתי להעביר את מארחי לפסים קצת יותר „עדינים". „ד"ר סילבר", שאלתי, „הרשה לי להציג לך שאלה אחרת, אישית יותר, שרבים במדינת ישראל מתענינים בה: האם התרחקותך מההנהגה הציונית היא סופית או רק זמנית, ואם רק התרחקות זמנית היא — מתי תופיע שוב בשמינו?..."

כאן שקע האיש בפעם הראשונה בהרהורים. הסתכל בי, היפנה מבטו לתקרה, אחר כך לקצה אצבעותיו, חייך קמעה וענה: „מה אומר ומה אדבר? נדמה לי, שגם פה מסתכלים בי הישראלים שלא מן הזווית הנכונה. המציאותית. שהרי האמת לאמיתה, שאותה ניסיתי לומר תמיד, אם כי במידה מוגבלת מאוד של הצלחה, היא, שאין אני אדם בעל נטיה כלשהיא לפוליטיקה, או כפי שאומרים באנגלית — אינני פוליטיקל מיינדד". שהרי הנושאים העיקריים המדברים אל לבי אינם דווקא בשטח הפוליטי. אך מה לעשות ולישראלים קשה לתפוס את זה?.. נכון, התענינתי תמיד בישראל ובציונות, אבל עשיתי זאת לא כדמות פוליטית אלא בתור רב — רב סילבר. שכן אינני יכול להרשות לעצמי לבזבז שנים רצופות על הבלים. ככה זה. אני רב — לא רב לעריכת חתונות ולוויות, כי אם כללי יותר, רב העובד למען חמישה וחצי מיליון יהודים באמריקה.

כאילו מתוך אי-רצון פנימי, הוסיף:

„אומרים עלי שכאילו הצהרתי פעם, כי לא ארתם מחדש בעול הציונות, כל עוד לא יבקשני לעשות כך ב.ג. הבל הבלים. לא אמרתי זאת מעולם. דבר אחר הוא נכון: אחרי הקמת המדינה הייתי מוכן ומזומן לעשות עבודה אחראית בתנועה ולמען התנועה, וגם באתי בשנת 1961 לישראל כדי לראות מה אפשר לעשות. אבל עובדה היא, כי שם לא ביקשו ממני דבר, וגם לא הציעו לי דבר. להיפך, הרגשתי בכל נימי לבי שקיימת התנגדות לכך, שתוצע לי כהונה כלשהיא. מה פלא, איפוא, שהפסקתי מסקנות ופניתי לכיוון אחר? הרי אדם אינני מפסיק לחיות את חייו בעולם משום שלא מוצע לי תפקיד מסויים! על כל פנים, לא הוצעו לי שום הצעות שאפשר לומר עליהן כי דחיתי אותן, והישראלים יודעים את זה".

משטר דו-מפלגתי

הוספתי לשאול: „הליברלים חוגגים, לפי מה שידוע לי, על התיצבותך בראש רשימתם בבחירות לכנסת הששית, כאזרח ישראלי-אמריקני. האם יש סיכוי לתקוותם? אתה הרי תדע זאת יותר מהאחרים..."

הוא צחק ואמר: „באמת? כך שמעת? שהליברלים „חולמים"? אכן. באשר לי — לא שמעתי על כך מאומה..."

„ואם תשמע, מה תעשה?"

„אם אשמע, אשקול מה עלי להשיב להם. מה בצע במתן תשובות על שאלות היפותטיות? אך לפני שיעשו זאת חובה עליהם להשלים את איחוד הכלליים-פרוגרסיביים גם מחוץ למדינת ישראל".

„ובזה תסתפק? — שאלתיו — מדוע לא איחוד משולש: כלליים-פרוגרסיביים-„חרות"? האם אתה נגד האיחוד עם „חרות"?"

„נגד? לא. למה אהיה נגד? אבל על כך יש להחליט בישראל. באשר לי — לא אוכל לייעץ מרחוק. רק דבר אחד אומר: תמיד היתה זו השקפתי, שבישראל חייבת לקום מפלגה אחת, גדולה וחזקה, שתלכד את כל הגורמים הלא-סוציאליסטיים, ושמולה תקום מפלגה מאוחדת אחרת — סוציאליסטית, גם היא גדולה וחזקה. כי זהו מה שנחוץ לישראל, וחושבני שזה ברור למדי.

רוסיה לא תפחד

עתה פניתי שוב לשטח חדש לחלוטין: „מה דעתך, על סיכויי היהודים הרוסים לעלות? האם היתה ארה"ב מסוגלת לעזור בכך?"

הוא שמח, כנראה, לסיום החלק האישי של הראיון וענה לי כמעט בעליצות גלויה:

„רוסיה? כן, זוהי שאלה מעניינת. לדעתי, אסור לומר שיש ברוסיה אנטישמיות, לפחות לא בנוסח הישן, מימי הצאר, כי זה לא יהיה נכון. מכאן שמותר ליהודי המערב להתווכח עם הממשלה הרוסית, אך בל להם להתקיף אותה. כי פרט לכך שזה לא יהיה הוגן — זה גם לא יביא לנו כל תועלת שהיא. ואחרי ככלות הכל: רוסיה, שאינה מפחדת מוושינגטון; חזקה עליה שהיא גם לא תפחד מאתנו.. אך אני מאמין, שבאם נשקול את דרכינו יהיו הרוסים עשויים לשנות את גישתם אלינו, ואפילו להסכים לעקרון איחוד המשפחות בעמנו. עם זאת אינני רואה באיזו דרך יכולה לעזור לנו בכך אמריקה. אם ישנן בעיות ספציפיות, אפשר יהיה לשאול את ה„סטייט-דפרטמנט". אבל גם זאת יש לעשות בעדינות".

„עובדת חיים"

„מר סילבר", אמרתי, „אינני רוצה להטרידך יתר על המידה, אבל אני רואה חובה לעצמי לשאלך באופן גלוי וכן, אם אתה רואה אפשרות של בואך להשתקע בישראל".

„התשובה. קלה מאוד", אמר בחיוך, „והרי היא לפניך: תמיד ישנה אפשרות לכך! אלא שעם זאת אין הישראלים מבינים, שישנה גם עבודה רבה בקרב יהודי אמריקה.

גם זאת אני יודע: ברגע שאעלה ארצה — יבואו אלי למחרת היום לבקשני שאסע למעני ה„בונדס" לניו-יורק... אמנם, גם זה לא היה מפחידני, אילו רק יכולתי להאמין, שבעקבות עלייתי ארצה תבוא עליה יהודית כללית מאמריקה! אך בכך אינני מאמין. כי ברור לי שזה לא יהיה. כך ממש: לא תבוא עליה יהודית מאמריקה — וזאת עליכם לדעת. וקם „עובדת חיים" זו על מדינת ישראל להשלים..."

ד"ר אבא הלל סילבר

הגיע ד"ר א. ה. סילבר

„הנשיא קנדי אוהד לישראל. ויחס הבית הלבן הוא הוגן" — הכריז בהגיעו — „אך יש לעמוד על המשמר"

3-22-63 HABOKER

— מאת סופר „הבוקר" —

נשיא ארצות הברית, מר קנדי, אוהד את מדינת ישראל והיחס כלפיה בחוגי „הבית הלבן" הוא הוגן, אך בבעבר כך גם היום הנני חדור הכרה, שמכיוון והחיים הפוליטיים משתנים והולכים יש תמיד לעמוד על משמר הענינים, כדי לעקוב מקרוב אחר כל תמורה העלולה לחול לטובה או לרעה.

הודעה זו מסר לסופר „הבוקר" המנהיג הציוני הדגול, ד"ר אבא הלל סילבר, עם הגיעו אמש ללוד, יחד עם רעייתו לביקור קצר בישראל.

ד"ר סילבר אמר, כי הוא בא לישראל אחר שנעדר ממנה שלוש שנים ויש ברצונו לעמוד על התפתחות הענינים מקרוב וכמו כן להנפש בה במקצת. הוא ישהה כאן עד אחרי הפסח ויבוא לישראל פעם נוספת בחודש יולי ש.ז. כדי להשתתף בועידה הארצית של הסתדרות ציוני אמריקה (שתתכנס הפעם בישראל) שהוא ישמש כנשיאה.

אהדה כללית לישראל ביהדות אמריקה

האורח ציין, שיהודי אמריקה, מחוץ למעטים יוצאים מן הכלל שביניהם, אוהדים את ישראל וכמובן, שהציונים הנם בנידון זה „החלוץ הצובר לפני המחנה". האהדה לישראל מוצאת ביטויה ברכישת אגרות „מלווה הפיתוח", תרומות ל„מגבית המאוחדת" ובנכונות לבצע כל מיני פעולות אחרות לטובת ישראל.

בדרכו לישראל עשה ד"ר אבא הלל סילבר המשמש עתה כנשיא מועצת המנהלים של מלווה הפיתוח בארצות הברית — עשרה ימים באנגליה. הוא נתקבל שם בלבביות רבה והופיע במספר מסיבות ואספות פומביות מטעם „המגבית הישראלית" בלונדון, לידס ומנצ'סטר.

באו לקבל פני ד"ר סילבר

בשדה התעופה בלוד באו לקבל את פני הנגבי ד"ר א. ה. סילבר, יו"ר ההנהלה הארצית של המפלגה הליברלית, ח"כ מר יוסף ספיר, סגן יו"ר הכנסת ויו"ר הוועדה לענינים ציוניים במפלגה הליברלית, מר יוסף סרלין, נשיא הס' ציוני אמריקה, ד"ר מאכס נוסבאום, סגן ראש עירית רמת-גן, מר שלום זיסמן, המנהל הכללי של הסוכנות, מר משה אבידור, יו"ר הוועד המנהל של „כפר סילבר", מר חיים דניאלי נציג „מלווה הפיתוח", מר מיכאל לוי ואתם גם הפקידות הבכירה של „בית ציוני אמריקה" ו„כפר סילבר" ומשלחות ילדים מן הכפר ומרמת-גן, שסילבר הוא אורח כבוד שלה.

לאורחים הוגשו ע"י הילדים זרי פרחים לאחר שירדו מן המטוס. מלוד יצא ד"ר סילבר לירושלים, שם הוא מתאכסן ב„מלון המלך דוד".

ד"ר א. ה. סילבר

המיליונר ישתדל למען היהודים

3-21-63 Maariv

לפי פנייתו של הרב אבא הלל סילבר, יבקש סיירוס איטון, „ידידו" האמריקני של חרושצ'וב, מראש הממשלה הסובייטי לחוס על היהודים שנדונו למוות

— מאת רפאל בשן —
סופר „מעריב" בלונדון
מלגראפית

הרב אבא הלל סילבר, המגיע היום לישראל, ביקש מן המיליונר האמריקני סיירוס איטון, שאצלו התארח מר ניקיטה חרושצ'וב בביקורו בארה"ב, והידוע בקשרים המצויינים עם ראש הממשלה הסובייטית, שיכתוב אגרת למר חרושצ'וב ויבקש ממנו לבטל את גזרי הדין של מיתה שנגזרו על יהודים בברית המועצות, שנאשמו בעבירות כלכליות.

זאת מסר לי אתמול בראיון מיוחד הרב סילבר, המבקר עתה בבריטניה כאורחה של המגבית היהודית המאוחדת.

הרב סילבר סיפר: „איטון הוא בן עירי, קליוולנד, וידידי האישי. שוחחתי עמו כמה פעמים על בעיית יהודי ברית המועצות ונראה לי כי הדברים נכנסו ללבו, והוא עשוי להרים קולו בענין זה. איטון עומד לבקר במוסקבה בחודש אפריל".

הלחץ על הסובייטים בפרשת זכויותיהם של יהודי ברית המועצות קשור להוליד תוצאות ביום מן הימים — אמר הרב סילבר. עם זאת ציין, כי אין טעם לנסות ולהוציא מן הרוסים משהו „ביד חזקה ובזרוע נטויה". אם „ביד חזקה", אמר, יש בעולם בעלי-כוח גדול משלנו, והרוסים אינם מפחדים גם מפניהם.

להלן גילה הרב סילבר כי בעת ביקורו האחרון בברית-המועצות, לפני כשנה, שוחח עם פקידים סובייטיים בכירים בענין הספקת מצות ותשמישי קדושה ליהודי ברית-המועצות. „אמרתי להם, — סיפר לי הרב סילבר, — איך יתכן כי מדינה אדירה כרוסית מפחדת לאפשר אפיית מצות למיעוט לאומי? מה זה כבר יכול להזיק לכם? למה לכם להרגיז 6 מיליונות יהודים בעלי השפעה בארה"ב?"

תשובת הפקידים הסובייטיים היתה מתחמקת, אבל

רב סילבר

אחד מהם, — לא יהודי — התחיל לצטט באזני סילבר בעל-פה קטעים שונים מכתבי שלום עליכם ברוסית, כדי להוכיח שאין מפלים לרעה את התרבות היהודית בברית-המועצות.

הרב סילבר אמר עוד, שיש יסוד סביר לתקווה, כי הרוסים ישנו את הקו הנוקשה ביחס לזכויות היהודים, אף שלא יודיעו על כך בפומבי, והם יבצעו זאת בהדרגה.

בתשובה לשאלה, אם הרב סילבר נוסע לישראל כדי לפתוח את בית-הכנסת הריפורמי בירושלים, השיב: „אני יוצא לשם לביקור פרטי. חוץ מזה — אינני מבין מה כל הרעש. מדוע לא תהיה ירושלים מרכז לתנועה ישראלית דתית ליברלית? איש אינו אומר, כי הישראלים צריכים לאמץ לעצמם את מנהגי הריפורמה האמריקנית. אני משוכנע, כי הליבראליזם הדתי הישראלי יהיה בעל גוון מקורי".

כששאלתי את הרב סילבר, אם איננו מתגעגע לפעמים לשוב לפעילות פוליטית, השיב בתקיפות: „לא היה ולא הווה לי חוש לפוליטיקה. מישהו בישראל אמר: הביטו, מה עושה סילבר כיום — מסדר חופה וקידושין... אני יכול לומר בבטחון, שאני עושה הרבה יותר מזה. אני פעיל בכל ענין ציוני, וקהילתי קליוולנד אוספת למען ישראל 6 מיליונים דולאר לשנה — יותר מכל קהילה אחרת בארה"ב. חוץ מזה אין אדם יכול לכלות ימיו באותו ויכוח נצחי עם בן-גוריון, מי ציוני ומי לא".

JPA-JNF NEWS

LEEDS, MANCHESTER AND SILVER

NEW EXODUS "A RESTORATION OF RIGHTS"

The J.P.A. gathering convened in Leeds in honour of Rabbi Dr. Abba Hillel Silver and mentioned briefly in our columns last week, opened with a tribute to the late John Ellis who had worked so devotedly and energetically for the Leeds community as J.P.A. president and chairman. Introducing Dr. Silver, B. C. Gillinson, J.P., declared: "I believe he is the foremost Jew in America. Wherever the cause of justice calls, he is there."

Recalling his mission to England at the invitation of Dr. Chaim Weizmann in 1942, Dr. Silver referred to his colleague, the late Prof. Selig Brodetsky, who had introduced him to the Leeds Jewish community at a time of great stress and anxiety during the war. He reviewed the situation that existed at the time in Palestine and how encouraged he had been to find the Zionist movement so solidly behind the struggle that then existed. The contrast with those days and 1963 represented a breakthrough in the history of the Jewish people, similar to the exodus from Egypt and the restoration of civil rights to Jews in France in 1791.

"The Galut has come to an end," Dr. Silver went on. "A revolution has taken place, we have rediscovered dignity." In the 15 years since the State of Israel was established, over one million immigrants from all over the world had been absorbed, including the penniless, the aged and the infirm. Now Israel must be made strong in order to stand the pressures of her neighbours.

Cllr. B. Lyons, J.P., reminded those present of their own feeling of security. "No Jew has ever altered his standard of living because of what he gives to the J.P.A., but we can alter the standard of living for our brethren." This rousing call moved the gathering to respond with many substantially increased donations, totalling £65,597 from 174 contributors, a record result for Leeds. Joint treasurers Arnold Ziff and Philip Abrahams also spoke.

Since receiving this report we learn that the Leeds figure has gone up to £74,000.

Leeds welcomes Abba Silver. With him are (from left): Cllrs. B. and Lucy Lyons, Mrs. B. Gillinson, Mr. and Mrs. Charles Sumrie, B. Gillinson, J.P.

£71,000 raised towards a £100,000 target. This was the outcome of the Silver banquet in Manchester, briefly noted in our columns last week. The American leader drew an attendance of 400 people and the appeal was launched by Ald. S. C. Hamburger, J.P. Shown here are Rabbi and Mrs. Silver with Mr. and Mrs. Emanuel Raffles.

Dr. & Mrs. Abba Hillel Silver snapped as they arrived at Lod Airport on a 2 week visit to Israel.

VISITORS' GALLERY

Rabbi Abba Hillel Silver

Jerusalem Post 5-24-63

In Defence of American Zionism

When the full, undoctored Jewish history of our time is written, among its major chapters will surely be one entitled "Abba Hillel Silver" and another, "Silver and Ben-Gurion." These chapters will tell the story of two great warriors of brilliant mind, sharp tongue and nimble, if sometimes erring, sword who, first side by side, then from their separate positions, then often facing each other, fearlessly fought the battle of the Jewish people in the epoch of the Holocaust. This story, however, will not be merely the saga of two men, but of two different paths in Zionism represented by Premier and Defence Minister Ben-Gurion in Israel and Rabbi Dr. Abba Hillel Silver in the U.S.

Similar Origin

The two men set out on their respective personal, Jewish and Zionist careers from approximately the same area in East Europe at approximately the same time, at the beginning of this century. But Dr. Silver, of the tall, husky build, the leonine mane neatly swept back on his head, the booming voice, and the long, firm stride, is as unapologetically American as Mr. Ben-Gurion is Israeli.

And Dr. Silver, now here on a five-week 70th-birthday (six years younger than Mr. Ben-Gurion) visit with his wife, is as unmodestly aware of his place in Jewish history as Mr. Ben-Gurion is of his. In the lobby of Jerusalem's King David Hotel yesterday, he was speaking of the perennial question put by the "Gurionists" to the "Zionists": When are you coming to stay? He said, "5½ million Jews in America need some leaders too. They can't be fed by *meshulahim* (emissaries from Israel). Besides, I'm sure that if I were here I'd be asked to go to Canada or America on a campaign." He recalled that this is precisely what happened early in 1948, when he was Chairman of the American Section of the Jewish Agency Executive. He came here for what he hoped would be a fairly long visit, but was urgently requested to go back to the U.S. after about two weeks.

To Settle Soon

He added, "You can't scold people into coming to settle in Israel. And I don't know of a single Zionist who came here because he was ashamed."

Dr. Silver himself intends to come here "in about a year or two," to settle in the home he plans to build on the land he owns on the shores of Lake Kinneret.

Meanwhile, he regrets that "American Zionism always seems to be the whipping boy of the Israeli political parties." He feels that American Jews generally and Zionists particularly are not being given enough credit by Israelis for their role in the creation and support of Israel. This part of contemporary Jewish history "is being fictionalized in Israel," he feels, hoping that the Zionist Organization of America convention in Jerusalem next July, over which he will preside, "will give them an opportunity to tell their story."

Dr. Silver rejects Mr. Ben-Gurion's equation of "pro-Israelism" with "Zionism." He contends that in a crisis, "the Americans who challenge their own Government will be the organized Zionists who have been tested in the fire. Not the 'pro-Israels' will do the front-line fighting but the trained, committed and ideologically-grounded Zionists."

In the view of Dr. Silver — 45 years a Rabbi, Zionist leader, fund-raiser, Cleveland civic leader, active in Republican Party politics — "American Jewry is not escapist, is not running away from itself," and "the young generation today is more Jewish than was the generation before it." He is not disturbed by the lack of central communal organization in U.S. Jewish life. He maintains, "You're never going to organize 5½ million Jews; but when you need them, they're there."

Study Missions to U.S.

He is very emphatic about Israel's need to know and understand American Jewish life, and wonders why Israel does not send to the U.S. Jewish community "study missions" similar to those of Diaspora Jews coming to Israel. Altogether, he believes, "Israel is not looking after its tie with world Jewry — which after all is Israel's first line of defence. Everything is seen here in relation to Israel. We're going to remain an international people — but one people, and we should not fragmentize ourselves emotionally."

He is sure that "Israel will remain our political centre, to which world Jewry will remain linked by ties of sympathy and pride." But he believes that "it is religion that holds Jewry together. The Jewish youth of America needs Judaism and the youth of Israel needs Judaism."

Dr. Silver cautioned Israel to "keep her eyes open on Germany." He is "concerned about the rapidity with which the free world has taken Germany into its arms. Germany has not yet abandoned her nationalistic ambitions, and she is a defeated nation still smarting under defeat."

No Anti-Communism

Concerning Russian Jewry, he believes that "the Jewish world ought to persevere in its appeal to the Soviet authorities," but whatever Jews seek on behalf of their co-religionists in Russia "they ought not to do it within the framework of an anti-Communist campaign" which would turn the matter into a Cold War issue.

He believes that "there is no rigidity about the Soviet line," recalling that the Soviets "were the first to speak up for Israel at the United Nations, thus forcing the hand of the U.S." on behalf of Israel. He believes that Soviet Premier Khrushchev "may be persuaded to relent" and permit Jews to leave Russia within the framework of re-unification of families.

Dr. Silver, Chairman of the Board of Governors of the Bond Drive, has found in Israel "an air of relaxation and confidence, less restlessness" than he found on his previous visit three years ago. "The people are working and planning; they have settled down at last to the business of state-building."

MOSHE KOHN

במפלגה · April 1963

קבלת פנים לד"ר א. ה. סילבר במוסד „כפר סילבר"

ד"ר אבא הלל סילבר, השוהה בישראל כאורח הנהלת מפעל מלווה הפיתוח, ערך ביקור במוסד החקלאי של הכפר הנושא את שמו.

מאות תלמידי בית הספר קיבלו את פני האורח ורעייתו בפרחים ותשואות בהגיעם ל„כפר סילבר".

בחדר המורים נתאספו חברי הועד המנהל של המוסד ואורחים מארה"ב השוהים כעת בישראל. יו"ר מועצת המנהלים של הכפר, ח' דניאלי ואהרון בילאוס, מנהל המוסד, שמסרו על התפתחות הכפר בשנים האחרונות, הודיעו כי בכפר עומדים לחנך בקרוב בניינים חדשים אשר בין היתר יועמדו לרשותם של מאה בני נוער שיבואו הקיץ מארה"ב.

ועידת ציוני אמריקה שתיערך הקיץ בישראל תערוך אחת מישיבותיה ב„כפר סילבר" ובה ישא ד"ר סילבר את הנאום המרכזי.

בתשובה לשאלה הודיע האורח כי תוך שנה־שנתיים יקים את ביתו בישראל, אם כי בשלב זה אינו יכול לנקוב בשם העיר בה ישתקע.

אנשים ומאורעות

אבא הלל סילבר

מאת **יצחק איזנברג**

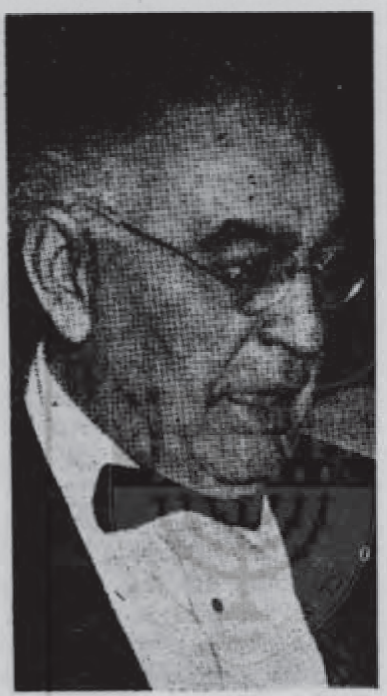

כאשר שורות אלו תצאנה מתחת מכבש הדפוס, קרוב לודאי שד"ר אבא הלל סילבר — שיהדות ארצות הברית ציינה לפני שבועות מעטים את דבר מלאות לו שבעים שנה — יעשה אתנו בישראל. אליה הוא בא מדי פעם כדי לשאוב עידוד להמשך עבודתו. יש להניח, שאף יימצא מוסד שיציין גם כאן בישראל את היותו לבן־שבעים, כראוי לאיש ולפעלו הציוני המבורך משך עשרות בשנים.

אבא הלל סילבר פרש מעבודה ציונית פעילה זמן קצר לאחר הקמתה של מדינת ישראל וכיום אין הוא תופס שום עמדה רשמית — לא בציונות אמריקה ולא בתנועה הציונית העולמית. הוא מכהן כרבה ורועה הרוחני של הקהילה הריפורמית „תפארת־ישראל" בעיר קליוולנד המרוחקת מניו־יורק, וכנשיא מועצת־המנהלים של „מלוה הפיתוח" הישראלי בארצות הברית; מדי פעם הוא אף מוזמן להשתתף, או לעמוד בראש, מפעל מיוחד המבוצע ע"י הסתדרות ציוני אמריקה או ההסתדרות העברית שם.

סילבר איננו חבר הועד הפועל הציוני — איצטלה שהיא מנת חלקם, בין האחרים, של חברי הנהלת הסוכנות לשעבר. ציוני אמריקה לא מצאו לנכון, בקונגרסים הציוניים האחרונים, לתת לו מקום בנציגות שלהם באחד המוסדות המרכזיים של התנועה, ואילו אלה המנצחים על מינוי „וירליסטים" שכחו אף הם על הצורך לפרוע חוב מינימלי לאדם שכה רב חלקו במפעל הקמת המדינה.

אף על פי כן, נשאר ד"ר סילבר עד היום דמות מרכזית בחיי העם היהודי וביהדות אמריקה. כי כוחו אינו בתואר זה או אחר אלא בעצם אישיותו המקסימה, ובכשרון הנאום שלו, שאך מעטים כמוהו בעולם היהודי של ימינו.

סילבר הוא מנהיג, וכאלה מעטים הם בכל עם ואצלנו באופן יחסי עוד פחות מאשר אצל עמים אחרים. מספר עסקני הציבור בעם היהודי ובמדינת ישראל מגיע לאלפים רבים, כל אחד בשטח שלו, כל אחד וסגולותיו. אך את מספר המנהיגים בעלי שיעור קומה המסוגלים למשוך אחריהם המונים ולהלהיבם, אפשר לספור על האצבעות.

יהדות ארצות הברית ידעה משך תקופת קיומה מנהיגים מעטים בלבד. היו אלה לואי מרשל הלא־ציוני ולואי בראנדייס וד"ר סטיפן וייז הציונים. כל השלושה הלכו מזמן לעולמם ומבין אלה אשר שרדו בחיים, סילבר הוא המנהיג היחיד.

מקום כך כואב הלב עוד יותר על שסילבר פרש לפינתו ועל כי הפעילות שהוא מפתח בשנים האחרונות מצומצמת היא ואינה עומדת בשום יחס ליכולתו ולכשרונו האישי. רבים מצטערים על כך — וכנראה, גם הוא עצמו — אך עד כה לא נעשה דבר של ממש על מנת להחזירו לפעילות ראויה לשמה. והרי יתכן, שאנו זקוקים כיום לסילבר יותר מאשר סילבר זקוק לנו.

ראשית דרכו ומאבקו הציוני

הרב ד"ר אבא הלל סילבר הוא יליד העיר נוישטאט אשר בליטא. ועוד בהיותו ילד, בראשית המאה הנוכחית, היגרה משפחתו לארצות הברית והשתקעה בניו־יורק, בה חי חלק ממנה עד היום. אביו, ר' משה סילבר ז"ל, שהלך לעולמו לפני שנים מעטות בירושלים, ויבדל לחיים אחיו הבכור „מכסוול (מרדכי), שימשו כמדריכיו הראשיים של אבא הלל גם בשטח הציוני. והוא לא בייש את רבותיו. הוא היה ממייסדי המועדון הציוני ע"ש הרצל בניו־יורק, וכבר בשנת 1907 — והוא אז בן 14 בסך הכל — הוא נשלח לשמש כציר מטעם מועדון זה בועידת „הפדרציה הציונית של אמריקה", שעמדה אז בראשית דרכה והתארגנותה. סילבר לא איכזב אז את שולחיו הצעירים והנלהבים. הוא נאם בועידה זו עברית ונאומו השאיר רושם עז.

לאחר שסילבר סיים את חוק לימודיו ב„היברו יוניון קולג'" ובאוניברסיטה של העיר סינסינטי הידועה עד היום כמבצר של הזרם הריפורמי, הוכתר בשנת 1917 כרב ומטיף של ה„היכל" הריפורמי „תפארת ישראל" בקליוולנד. בדומה לד"ר סטיפן וייז ז"ל — שהיה רב ריפורמי ובסוף ימיו הקים בית כנסת משלו („פרי טמפל") בניו־יורק — כך גם ד"ר סילבר עמל על מנת לקרב את הציבור הריפורמי לתנועה הציונית. ולמותר לקבוע שקירוב לבבות

זה נמשך שנים רבות ונתקל בקשיים לא מעטים. בימים ההם, ובאלה שקדמו להם, מחקו אבות הריפורמיזם מן ה„סידור" שלהם את המלה „ירושלים", כדי שבני הארץ לא יחשדו בהם, חלילה, שהם נושאים עיניהם לאיזו שהיא ארץ אחרת וחולמים על שיבת ציון...

וייז וסילבר היו בתקופה מסויימת חלוקים בדעותיהם, ואף ניהלו מאבק אישי ביניהם, אך למעשה השלימו אחד את מלאכת רעהו, הן במחנה הריפורמי באמריקה והן בתנועה הציונית.

בשנות הארבעים של המאה שימש סילבר כנשיא ה„זי.או.איי" באמריקה והיה ממיסדי „המועצה הציר בית לשעת חירום" שם. בקונגרס הציוני, שהתכנס בעיר באזל שבשוייץ, בסוף 1946, נבחר להנהלת הסוכנות והועמד אחר כך בראש האגף האמריקני שלה. הוא הבין יפה, כי „החלטת בילטמור" המפורסמת שהכריזה על הצורך להקים מדינה יהודית בארץ־ישראל, תישאר „על הניר" בלבד באם דעת הקהל היהודית באמריקה — מחד, וחוגי הקונגרס האמריקני — כולל „הבית הלבן" עצמו — מאידך לא יגוייסו אף הם לפעולה נכבדה זו.

לאחר, שעסקני יהדות אמריקה וחוגים נרחבים ביהדות זו הביעו בפומבי תמיכתם ברעיון הקמת המדינה יכלו אבא הלל סילבר, עמנואל ניומן, וחבריהם ועוזריהם לגשת לפעולת הסברה נרחבת יותר גם בין ה„גויים". הם לא נחו ולא שקטו עד שראשי הדימוקרטים והריפובליקנים גם יחד הבטיחו את מלוא עזרתם להקמת המדינה ואף הכניסו הבטחה זו כסעיף מפורש במצעי הבחירות שלהם.

אחר כך בא המאבק השיטתי עם ה„סטייט דפרטמנט" האמריקני, שלאוהדי הערבים יש בו השפעה ניכרת עד היום. אלמלא פעולת הסברה נרחבת זו בין יהודים ולא־יהודים כאחד — מי יודע אם היינו מגיעים עד הלום. אכן, היה זה שירות היסטורי ממדרגה ראשונה לעם היהודי צמא הגאולה.

בודאי, שהשואה היהודית האיומה באירופה עשתה אף היא כאן את פעולתה; אך אין זה בגדר של סוד שהנשיא המנוח של ארצות הברית, פ.ד. רוזוולט, הוכיח רק הבנה מעטה לענין הציוני. הנשיא לשעבר מר הארי טרומן, הבין זאת הרבה יותר טוב ממנו והודות לו היתה ארצות הברית המדינה הראשונה שהכירה במדינת ישראל, שעות אחדות בלבד לאחר פרסום ההכרזה על הקמתה.

הנואם המזהיר

סילבר הוא גם איש העט ואת זמנו החפשי מעבודה שוטפת מקדיש הוא למחקר ולכתיבה. אך, כאמור, כוחו העיקרי הוא בנאום. סילבר שולט בעברית, אותה למד עוד בילדותו, ולעתים מדבר הוא, בשיחה פרטית, גם אידיש; אך שפת הופעותיו הפומביות היא בעיקר האנגלית ואך בה מרגיש הוא את עצמו חפשי במלוא מובנו של מושג זה.

תחילה נואם הוא לאט ואחר כך, בראותו את תגובת הקהל, מגביר הוא שטף דיבורו ונכנס להתלהבות. בדרך כלל, חוץ במקרים מיוחדים, אין הרצאה של סילבר נמשכת יותר משעה אחת. הוא מביא אתו נימוקים וראיות חותכים ואין שטח אותו משאיר הוא פרוץ. הופעתו של סילבר, גבה הקומה ובעל מבנה הגוף ההסון, על במת הנואמים אומרת כולה כבוד; אך כוחו אינו ברושם החיצוני בלבד, אלא בעיקר בכושר הריטורי העצום, בניתוח העובדות ובמסקנות אליהן הוא מגיע בסיום נאומו.

בהופעתו רבת הרושם בעצרת האו"ם, ב־8 למאי 1947, הדגיש ד"ר סילבר, שהעם היהודי ראוי לחיי חירות לא פחות מאשר כל עם אחר בעולם והביע תקוותו, שלא יאחר היום ומדינת היהודים תתקבל כחברה שוות זכויות בארגון האומות המאוחדות. במלאות חודש להחלטת האו"ם מיום ה־29 לנובמבר 1947 על הקמת מדינה יהודית בארץ ישראל, הביע סילבר את סיפוקו מן השעה, ש„התקופה המדינית של המשיחיות מגיעה לקצה ומעכשיו לא נצטרך להרגיש כל כך את חין ערכה של הלאומיות". הוא אף הביע תקווה, בהזדמנות זו, שמדינת ישראל תשמש בית היוצר לתקוות ולאידיאלים נעלים ביותר של העם. מאלפים הם דבריו של סילבר על העתונות. הוא סבור, שעתונות חפשית היא נכס חשוב ביותר בחיי כל מדינה ושזו צריכה להיות חפשית מכל לחץ ממשלתי ומפלגתי.

הערכתו לבוני הארץ בפועל מצאו ביטויים בנאומים שהושמעו על ידו בשנת 1951, עת ביקר בישראל והוכתר כאזרח־כבוד של תל־אביב, רמת־גן ונתניה. אכן, בעת ביקורו ההוא זכה סילבר בישראל לקבלת־פנים מפוארת והיה בכך משום פיצוי מה לעמל של שנים למען הענין הלאומי שלנו.

נזדמן לי ללוות את ד"ר סילבר בסיוריו על פני הארץ, כולל ביקורים ב„כפר־סילבר" הנושא את שמו, ולהקשיב לנאומיו הן אלה שהושמעו על ידו בפני קהל אלפים והן אלה אשר נועדו לקהל מצומצם של מוזמנים. אך מעל לכל אלה עניין אותי סילבר האדם.

נוכחתי לדעת, שבתוך נשמתו פנימה הנהו אדם רגיש מאד ושהמלחמתיות המציינת אותו כלפי חוץ יש בה כדי להסוות לא במעט את הרגשותיו הפנימיות ומצב רוחו. ראיתי דמעות בזוויות עיניו של ד"ר סילבר עת הוצג במעמדו — לפני שנים אחדות בבית ציוני אמריקה בתל־אביב — סרטון על ראשית ימיה של המדינה. וזוכר אני כיצד היה ביום ששי אחרי הצהרים מפסיק את כל עיסוקיו בת"א ומזרז לעלות לירושלים כדי לעשות שם את השבת בחברת אביו הישיש. ישנם אנשים, שסילבר סייע להם, בזמנים שונים, גם בעזרה כספית והדריכם בעצה ובתושיה בהביעו נכונות לעמוד לימינם בכל אשר ידרש.

על אף סגולות אישיות אלו נשאר עיקר כוחו של ד"ר אבא הלל סילבר לא בטיפול ב„קטנות" — שגם בהן אין כמובן לזלזל בימינו — אלא בעיקר במעשה המדיני הגדול, בכח החזון וביכולת לייצג את הענין הלאומי בפני גורמים קובעים ומכריעים. המנהיג בעל שיעור הקומה מסוגו של סילבר, באם אין בידיו כלי שלטון מקובלים, מוכרח בימינו להרחק הצדה, במוקדם או במאוחר, באשר מטבע הדברים „מפריע" הוא לרבים קטנים ממנו החוששים, שמא יבולע להם ע"י עצם נוכחותו. נזכור נא בעובדה, שסירובו של אליעזר קפלן, שר האוצר המנוח, להרחיק מניהול „המגבית המאוחדת" באמריקה את מר מונטור, כפי שדרשו זאת סילבר וניומן, היא שהביאה לידי התפטרותם — מהנהלת הסוכנות (כזכור, נבחר ד"ר עמנואל ניומן מחדש להנהלת הסוכנות בקונגרס הציוני בירושלים בשנת 1951). מי זוכר עדיין היום את מונטור?

מאז כבר חלפו שנים, אך סילבר נשאר „בצדי הדרכים" של העסקנות בעלת הממדים הנרחבים. אנו יודעים, שאם כי הוא בן שבעים מסוגל הוא עדיין לפעול רבות.

Maariv 4-5-6

שאגת הארייה — נדירה

עכשיו, שהסובייטים התירו עליה של מתים, נקווה שירשו גם לחיים לבוא — לפחות במסגרת איחוד ה„משפחות" — אומר אבא הלל סילבר, המנהיג הציוני הראשון והאחרון, שנטש את כס המנהיגות מרצונו הטוב. לא מזמן חגג הרב סילבר את יום הולדתו ה־70, והוא ממשיך לכהן בעיר קליבלנד כרבה של הקהילה הרפורמית הגדולה ביותר באמריקה, ועכשיו הוא בא לישראל „לביקור פרטי", לאחר שסייר בשנים האחרונות בארצות מרוחקות כמו ברית־המועצות ומארוקו.

„בכל אתר ואתר חיים יהודים — הוא אומר — בעוד שאתם בישראל חושבים, כי יהעם חי רק בציון ומחוץ לגבולות ישראל הקיום הוא רק מדומה, בלתי מציאותי. לא רק טעות לחשוב כך, אלא גם מישגה. אפילו אם יהיו 5 מיליון יהודים בישראל, עדיין יימצא רוב העם בגולה".

מכאן, פסיעה קטנה אל „תורת בן־גוריון" על הציונות: „מה שבן־גוריון אומר — טוען הרב סילבר — זה אבסורד. זה פגע בתנועה הציונית מבלי שהביא יהודי אחד נוסף לישראל. וזה גם לא נכון: הציונות מעולם לא התיימרה, שכל יהודי חייב לעלות ארצה".

אבא הלל סילבר השתתף בפתיחת בית־הספר הארכיאולוגי החדש בירושלים: „אני מקווה שבית־ספר זה לא ישמש רק את הארכיאולוגיה, אלא יהווה מעין מרכז ליהדות פרוגרסיבית. הנוער בישראל זקוק למושגים חדשים על מהות היהדות, שיתאימו קצר יותר לזמנים בהם אנו חיים. אין זאת אומרת שצריך להנהיג כאן רפורמה נוסח אמריקה, אבל צריך לחפש דרכים חדשות. ואני מקווה שחיפוש זה לא יתקל בחוסר־סובלנות תיאולוגית ובמכשולים בתחום הפוליטי. כל אדם רשאי ללכת בדרכי האמונה שלו. זה מיבחנו של משטר חפשי".

הרב סילבר מדבר על יחסו למנהיגות הארץ במרירות משועשעת, בתמהון רגוע של אדם שהתגבר על אכזבותיו: „באתי לכאן ב־1951 לאחר שנים כה ארוכות של מאבקים שהוכתרו בהצלחה וחשבתי — אולי יבקשו ממני, שאעשה גם כאן משהו, ומה מצאתי? מחלוקת על כל צעד, קטנוניות, פחד שמא אגזול מישרת, קיתונות שופכין. טוב, אמרתי, יש עוד מה לעשות בגולה".

מאז הוא פרש מכל פעילות פורמאלית, אם כי „מגייסים" את הרב סילבר מעת לעת, בשעת הצורך.

והפאראדוכס הוא, שבתולדות הציונות נרשם הרב סילבר כאחד האקטיביסטים, שהלך יד ביד עם בן־גוריון מול וייצמן. „עם כל הטענות שיש לי אל בן־גוריון — אומר אבא הלל סילבר — אל נשכח, שוייצמן לא היה מצליח להקים את המדינה. הוא התנגד לפעולות מחתרת וחיפש את הישועה בלונדון".

אמונת קדמונים היא, שכל אדם נושא בחובו תכונותיה של חיה זו או אחרת. מכאן השמות זאב, דב, איילה. אם כך, דומה אבא הלל סילבר לאריה. בעל גוף האומר כבוד, אישיות בעלת קרינה, שיש בה מן הציורי: לא ברעש ולא כפזיזות, אלא בשקט מנוסה. האריה שואג אך לעתים רחוקות. — יודעים כי הוא האריה, גם אם ויתר על חלקו במלכות הג'ונגל.

„שני מאורעות, שאין מעריכים אותם די הצורך, הכריעו את הכף להקמת המדינה — אומר אבא הלל סילבר — האחד, הוא הופעתו של בווין בזירה הבינלאומית, ששנאתו לעניין הציוני קירבה את הקץ, אלא שלצד ההפוך ממה שהוא קיווה והמאורע השני: מותו של רוזבלט. הוא לא היה נותן יד להקמת המדינה. דרוש היה אחד טרומן, שהיטה אוזן קשבת ללחץ שהפעלנו עליו, שהבין כי קולותיהם של יהודי ארה"ב מוטלים בכף ונהג בהתאם. ואפילו הוא היסס ונסוג מדי פעם. מכאן אתה למד, שאינך יכול לסמוך על נסים, אלא רק על עצמך".

הרב סילבר, הידוע כרפובליקני נלהב, מגן על אייזנהאור: „הוא איננו אדם מבריק, אבל איש מהימן ובעל נסיון וגם המישגה שהוא עשה ביחס למבצע סיני, לא היה מכוון נגד ישראל". אשר לקנדי: „הוא ידיד ישראל, שיעמוד בשעה המכרעת לצדה של ישראל. אך אין לצפות ממנו שיעמוד לצידנו בכל עניין ועניין".

אחרי ביקורו כאן, ישוב הרב סילבר לקליבלנד. „אין בדעתי — הוא אומר בסיפוק עקשן — לנהל מכאן את קהילת קליבלנד, כפי שאינני מתערב בארה"ב בענייניה של ישראל".

40

Haboker 4-5-63

ראיון השבוע עם ד"ר אבא הלל סילבר

נגד מסע צעקני על אנטישמיות ברוסיה

אינו מאמין ב„גרמניה אחרת". — „ארה"ב נשארה ידידותית לישראל". — בעד נשואין אזרחיים

— מאת גרשון הל —

ד"ר אבא הלל סילבר נשאר אישיות מרשימה מאד ואף מקסימה, משכמה ומעלה גבוהה מכל הנקלעים סביבה — חרף העובדה שהוא כבר עבר את יובלו השבעים ואף על פי שזה שנים שהוא הועמד מן הצד במנהיגות הציונית האמריקנית והתנועה העולמית. כאשר קומתו הזקופה והמעוררת כבוד נעה ב„לובי" של מלון „שרתון" בתל־אביב מלווים אותה מבטי־הערצה של התיירים היהודיים מאמריקה, וגם ישראלים המזדמנים לכאן תולים בו עינים סקרניות.

ד"ר אבא הלל סילבר

מבלי משים נדמה לך כי לפניך מנהיג דגול, אשר משום־מה ולזמן מסויים הוסר כתר המנהיגות הרשמית מעל ראשו. וזאת במפורש לזמן־מה — כשהזמן פועל לטובתו ובאחד הימים תוחזר העטרה ליושנה — ומה עוד שסופר לך כי בחדרי־חדרים של ועדות סגורות במוסדות „זי. או. אי." ובועד הפועל הציוני, תוך ניסוח החלטות מדיניות, מסתמכים על עמדתו הבלתי־רשמית של אבא הלל סילבר, אם הדבר יהא לרוחו או לאו. מאידך לא פעם מתקשרת עמו אישיות זו או אחרת בתנועה הציונית העולמית ושואלת לעצתו ולדעתו — הכל, כאמור, באורח בלתי־רשמי, כי ד"ר סילבר הינו כיום איש פרטי בהחלט — או כהגדרתו במטבע־לשון אנגלי: „לי ספל התה משלי"...

אני מסובים בפינה שקטה בחדר־האורחים המפואר של המלון, כששיחתנו חובקת זרועות־עולם ונסבה על בעיות העומדות ברומו של עולמנו היהודי והישראלי. השיחה קולחת בנעימות ודבריו של ד"ר סילבר בנחת נשמעים, כיאה לתלמיד־חכם מובהק, ומוגדרים בבהירות־ניסוחם. פה ושם נדמה לך כאילו אין הוא משוחח עם יחיד, אלא מביא את דברו בפני קהילתו, כמטיף מעל במת ההיכל שלו, כשקומתו, הנוחה בכורסה, מתרוממת קמעה. גם כפות־ידיו מתרוממות לניגון ומלוות בצורה רבת־רושם את „בריח־השפה" שלו.

הדבר העיקרי שהגג מפרשם שאין האיש מגלה אף שמץ של מרירות על שהועמד מן הצד לחלוטין, חרף עברו המזהיר כמנהיג הציונות האמריקנית וכאחד האישים הבולטים והמרכזיים בקונגרסים הציוניים ובמושבי הועד הפועל הציוני, שמהם רגלו נעקרה זה שנים. הוא הדין כאשר השיחה נסבה על פניעותיה של ממשלת ישראל, או, למען הדיוק, של ראש־הממשלה, בציוני אמריקה ובתנועה הציונית העולמית, על שמנהיגיה אינם עולים לישראל וכולי. דבריו בנושאים אלה נשמעים כאילו יוצאים מפיו של איזה משקיף מן הצד, המחווה דעתו בענינים של אחרים...

נגד מסע־צעקני נגד ברית־המועצות

שיחתנו נסבה על „יהדות רוסיה" והמשפטים הכלכליים נגד יהודים, שנידונו למוות בעד עבירות אלו, כשפסקי־דין נגדם שולבה בסגירת בית־הכנסת היחיד ששרד בלבוב. בעית הרדיפות על יהודי רוסיה הועמדה באחרונה בכל חריפותה אצל יהודי אמריקה, הדנים על מסע־מחאה כלל־יהודי אמריקני נגד הרדיפות על יהודי רוסיה. מאידך, ידוע שד"ר אבא הלל סילבר, שביקר ברוסיה לפני שנים אחדות, מתנגד למסע־מחאה רעשני וצעקני, המלווה האשמות חמורות כוללות כלפי השלטון הסובייטי, הנאשם בליבוי יצרים אנטישמיים בברית־המועצות.

איש־שיחנו מסביר בניחותא את עמדתו. אין טעם ואין שום תועלת, לדעתו, לנהל מסע צעקני ואכזרי נגד שלטונות רוסיה, בקשר למצב אחינו היהודים שם. לדעתו, לא רק שלא יביא מטע כוה הקלה ליהודים שם, אלא אף עלול לסבך ואף לסכן את מצבם. שומה עלינו להגן על יהודי רוסיה, אך לא ביד חזקה ולא בהטחת האשמות כוללות נגד המשטר וראשיו שם, „כי, לדעתי, אין ברוסיה אנטישמיות מאורגנת ומטופחת על־ידי השלטון, אם כי בודאי קיימות תופעות אינדיבידואליות של התפרצויות אנטישמיות". במסע־ההסברה שלנו בקשר ליהודי רוסיה, עלינו לשים את הדגש כי היהודים שם יהיו רשאים לטפח חיים דתיים ותרבותיים, ביידיש ובעברית. בעד זכויות אלו של יהודי רוסיה עלינו ללחום בצורת־הסברה שקטה ועניינית, תוך הסתמכות על זכויות דומות של היהודים בארצות אחרות של ברית־ורשה, כגון: ברומניה ובפולין. אפשר לפתח הסברה שזה מגוחך אפילו כאשר מעצמה כה כבירה כמו ברית־המועצות מפחדת, משום־מה, מפעילות דתית ותרבותית של העדה היהודית בתוכה, כשהיא מרשה רק, למשל, במוסקבה קיום ישיבה־קטנה, עם כעשרים בחורי־ישיבה.

ויעתה הצהרה פוליטית רבת־חשיבות בפי ד"ר סילבר בנושא זה, כשהדר שם הוא שהיא מבוססת על מקור אינפורמציה מוסמך: „אני תקווה שמספר מסויים של יהודי רוסיה יורשו לצאת את גבולותיה, כדי להתאחד עם משפחותיהם ברחבי העולם. לכן יש לנהוג בזהירות דיפלומטית בכל הענינים הנוגעים לחיי אחינו שם".

מדיניות ארה"ב באזור

ומרוסיה — לארה"ב. שאלנו את ד"ר סילבר: האם אין יסוד לרוגז ולאכזבה של הציבור הישראלי מהמדיניות האמריקנית במזרח־התיכון, מאחר ואמריקה — שבאורח רשמי מקיימת האמברגו על משלוח נשק לאזור שלנו — ומסרבת למכור לנו נשק — תומכת במענקים כספיים בנאצר — הרוכש נשק מהגוש הסובייטי — למרות איומיו בפומבי שמטרתו היא השמדת ישראל. ומה עוד שהציור המרכזי הזה של מדיניות אמריקה. באזור שלנו מלווה מדי פעם בפעם בצעדים מסויימים של ה„סטייט־דפרטמנט", המגבירים את הפרסטיז'ה של נאצר באיזור ופוגעים בישראל.

ד"ר סילבר חוזר ומדגיש, כי אמריקה ביכולה נשארה ידידותית לישראל ואין הוא יודע אם היא שינתה את יחסה זה. לדעתו, עלינו לקחת בחשבון שה„סטייט־דפרטמנט" אחראי בעד המדיניות האמריקנית בכל האזור ועליו להגביר את השפעתו זו או. לפחות, לשמור עליה. כאידך, נאצר, הוא די פיקח ונבון ויודע לשחק את המשחק: לקבל נשק מרוסיה וכסף מאמריקה. „כמה זמן המשחק הזה יימשך — אינני יודע. בסופו הדבר שאם אמריקה והעולם החפשי יבואו לידי הבנה הדדית ולידי הסדר עם רוסיה, ביחסים בין שני הגושים העולמיים — המשחק הזה, של נאצר, יסתיים". עם זאת מייעץ לנו ד"ר סילבר לנהוג בתבונה ולא להעריך את וושינגטון לפי צעדים בודדים של ה„סטייט־דפרטמנט", אלא לפי הקו הכללי של אמריקה כלפינו. לדעתו, נשיא אמריקה, קנדי, הוא מאד ידידותי לישראל ואין להניח, כי אמריקה שינתה את יחסה כלפי ישראל. לכן יש למעוד על המשמר ולהשקיף על הענינים בתבונה.

— מה דעתך, ד"ר סילבר, על גליון ה„טיים", עם נאצר כתמונת־שער, ובו שיר והלל לשליט מצרים?

— ה„טיים" אינו מבטא כלל וכלל את דעת ה„סטייט־דפרטמנט". זהו כתב־עת בלתי־תלוי ולא פעם הוא מתקיף קשות את ממשלת ארה"ב ומדיניותה. אגב, ישנם באמריקה עוד מגזינים, הכותבים בידידות על ישראל. „אין להבהל ואין לקבוע עמדה פזיזה על סמך מקרים בודדים".

— נדמה לנו, ד"ר סילבר, כי בעתון מסויים פורסמה באחרונה הצהרה בשמך שלפיה הנך מייעץ לישראל בכל זאת לא לסמוך רק על אמריקה ועלינו לחפש לנו ידידים אחרים.

— לא „ידידים אחרים", אלא „עוד ידידים", נניח צרפת ואולי איטליה. הלא גם אמריקה עצמה מחפשת לעצמה ידידים.

מצב התנועה הציונית

עברנו לנושא רגיש ואישי של ד"ר סילבר — מצבה של התנועה הציונית באמריקה ובעולם כולו — ועל תפקידיה בשעה זו. אך איש־שיחנו, כאמור לעיל, לא רק שלא יצא מכליו, אלא המשיך בניחותא להסביר את דעתו ללא שמץ של התרגשות וללא שמץ של מרירות.

אמר ד"ר סילבר: „הזי.או.אי. באמריקה איננה חזקה. אם כי מאה אלף חברים מאורגנים — זהו בכל זאת ארגון בעל כוח. אבל עובדה היא שהשפעתה של ההסתדרות הציונית האמריקנית היא לא גדולה ביותר — בניגוד מוחלט לתקופה שקדמה להקמת המדינה. עם הקמתה של מדינת ישראל קבעתי אתגר ותכנית־פעולה לזי.או.אי. אך מישראל הפריעו, הן על־ידי יחסים בלתי־מסודרים בינינו והן על־ידי ספיקות בפרספקטיבה של ההסתדרות הציונית ובראשיה, לרבות ההצהרות שעליהם לעלות לישראל וזה הכל.

„דעתי היתה שעם קום המדינה — על ההסתדרות הציונית להיהפך לארגון חזק, הניצב בחזית הראשונה בגולה להגנת המדינה. ועתידה: להתייצב בחזית הקדמית של יהדות התפוצות, כחלוץ העובר לפני המחנה. רק ארגון חזק כזה בחזית הקדמית מסוגל להגן על המדינה בכל מיני סיטואציות פוליטיות בינלאומיות, העלולות להיווצר. וזאת לא יעשו לא „בני־ברית", לא הקונגרס היהודי העולמי ולא שום גוף יהודי אחר. אבל מישראל הרסו סיכויים זה. יהדות אמריקה, בת 5.5 מיליונים איש, יכולה להוות הכוח הגדול ביותר למען המדינה — אם ארגון ציוני חזק יתייצב בראש החזית היהודית למען המדינה. אך המדינה טוענת שהיא רוצה מאמריקה שהמנהיגים שלה יעלו לישראל ואילו מישראל יבואו לאמריקה שליחים"...

זאת ועוד, המשיך ד"ר סילבר: על מדינת ישראל וראשיה לא להתעלם מעובדת החיים שרוב העם היהודי נשאר ויישאר מחוץ לגבולות המדינה. לכן יש לארגן את הסולידריות היהודית בתפוצות עם המדינה ולמענה. וזאת מסוגלת לעשות רק ההסתדרות הציונית העולמית, שתחזיק את היהודים בחו"ל במתח ישראלי. ד"ר שוב: שום גוף יהודי אחר לא מסוגל לעשות זאת".

„היחסים בין תושבי ישראל ויהדות התפוצות"

מכאן עבר ד"ר סילבר לתחום היחסים בין אוכלוסיית המדינה לבין יהדות התפוצות ואמר: „הדור הצעיר בישראל הוא נחמד ומסור למדינה. אך בזה לא סגי. הוא צריך להיות חדור הכרה ותודעה שהוא חלק מכלל־ישראל. עליו לחיות את בעיות היהודים ברחבי העולם, להיות ניזון ממקורות אינפורמציה על החיים היהודיים באמריקה, קנדה, אנגליה וביתר הקיבוצים היהודיים, לדעת את מוסדות התרבות והסעד שלהם, את בעיות החינוך היהודי בגולה ואת אורח־חייהם. ובעיקר — להתייחס אליהם בחיוב, ולא לפטור אותם בזלזול.

בעד נשואין אזרחיים

מכיוון שעסקנו בבעיות פנימיות של מדינת ישראל ביקשנו לדעת מהי עמדתו של ד"ר סילבר לבעית נישואין וגירושין אזרחיים, כאלטרנטיבה לנישואין דתיים, הבעיה ההולכת וצצה באחרונה תכופות בתחום חיינו בארץ.

איש־שיחנו מהרהר קמעת ומשיב: „זוהי בעיה הנוגעת לתחום היחסים בין הדת והמדינה. אין להניח, כי מה שטוב בשביל ארץ אחת — טוב הדבר גם בשביל ארץ אחרת. באמריקה, למשל, קיימת הפרדה בין הדת והמדינה. זהו הסעיף הראשון של הקונסטיטוציה האמריקנית. לכן מספל עתה בית־הדין העליון הפדרלי בקשר לתפילות בבתי־ספר ציבוריים. אשר לישראל, אני חושב שבטווח ארוך יותר יצטרכו להנהיג גם כאן נישואין אזרחיים, נוסף לנישואין דתיים, בשביל אלה התובעים זאת. כי דת היא עניין שבלב האדם ועניין אישי בהחלט. לכן תצטרך מדינת ישראל בעתיד לנהוג בשטח זה, כמו הקיבוצים היהודיים בארצות המערב. גם באמריקה, אפילו רבנים אורתודוכסיים, אינם נותנים חופה וקידושין ללא אישור לנישואין מטעם המדינה. לרב בא אז הזוג באופן חפשי, מתוך מצפונו. מדינת ישראל חייבת להמנע מקנאות ולטפח בציבור חופש המצפון, אחרת היא עלולה לאבד לחלוטין את הדור הצעיר.

— ד"ר סילבר — אמרנו — המתנגדים לנשואין אזרחיים בישראל טוענים שזהו פתח לנשואי־תערובת בהיקף רחב וכי דוקא יהדות התפוצות תתקומם נגד נישואין אזרחיים בישראל.

— אין אני סבור שנישואין אזרחיים הם פתח מיוחד לנשואי־תערובת. באמריקה, אפילו הרבנים הריפורמיים אינם מסדרים נשואין לזוג של נשואי־תערובת, אם הבן־זוג הלא־יהודי אינו מתגייר תחילה. מהאי טעמא אינני סבור שיהדות חו"ל תתקומם נגד נישואין אזרחיים בישראל, כאלטרנטיבה לנישואין דתיים, בשביל אלה שרוצים בכך מטעמי מצפון, מאחר וחוגים יהודיים שונים בחו"ל נזקקים לנשואין אזרחיים.

היחסים הבינמפלגתיים בישראל

— מה דעתך על היחסים הבינמפלגתיים כיום בישראל ועל המפלגות שלנו?

— נוכחתי לדעת כי הארץ מתפתחת ומתחזקת. כאיש מן הצד אינני רואה גם ניגודים אידיאולוגיים כה חריפים בין המפלגות הקיימות. גם מפא"י איננה כבר מפלגה סוציאליסטית, כפי שטענה פעם. אינני פעיל עתה בחיים הפוליטיים, אם כי אני עומד להיפגש הערב עם כמה מידידי מהקונפדרציה של הציונים הכלליים. לדעתי, על המפלגות הקיימות בישראל לתת יד לפתירת בעיותיה הסוציאליות כמדינת־סעד. אך, בעיקר, יש לחשל את הרוח והתרבות בעם, כי מדינה קטנה כמו ישראל יכולה להבטיח את עתידה רק בטיפוח תרבות גבוהה ופיתוח יעיל. לכן יש גם להבטיח השכלה נאותה לילדי העולים מארצות נחשלות.

— האם נפגשת עם ראש־הממשלה, מר דוד בן־גוריון?

— כן, נפגשנו לשיחה ידידותית בת שעה. החלפנו אינפורמציה בשורת של בעיות חיוניות, לרבות אלו שנידונו עתה בשיחה שלנו.

„שוחחתי בין השאר עם ראש־הממשלה על מעית גרמניה ויחסה של ישראל אליה, בהקשר עם המדענים הגרמניים במצרים. אמרתי לבן־גוריון את דעתי בנדון כי אין אני מאמין בקיומה של „גרמניה אחרת", או „גרמניה שנייה". לדעתי, לא נשתנה העם הגרמני, כי בכלל אין עם משתנה... הלא גם לאחר מלחמת העולם הראשונה, שגם היא פרצה בשל גרמניה, היו אז כאלה שאמרו „שזוהי „גרמניה אחרת"...

גרשון הל

L'Information d'Israël 4-5-63

Nous, Juifs et sionistes américains sommes incompris en Israël

dit Rabbi Abba-Hillel Silver

dans une interview exclusive accordée à EDOUARD ELLENBERG

Dans l'espace restreint d'une interview destinée à un quotidien, on ne peut vraiment pas rendre la portée, la valeur de toute une discussion avec une personnalité de l'envergure de celle d'Abba-Hillel Silver. Chaque mot de cet homme ouvre des perspectives, des voies nouvelles qui peuvent, certes, différer de celles d'autres grandes figures de notre peuple, mais n'en demeurent pas moins de celles dont un peuple doit être fier.

C'EST un fait que le rabbin Abba-Hillel Silver est l'une des plus grandes figures du Judaïsme contemporain, comme le soulignait récemment, devant nous, un des dirigeants d'Israël, en parlant de lui, il est certain que l'un des principaux chapitres de l'histoire du peuple juif au cours de ce siècle, sera marqué de son empreinte. Oui, Abba-Hillel Silver est un grand Juif de notre temps, et cela non seulement parce qu'il est un dirigeant sioniste de haute valeur, mais encore, à cause du fait qu'en dépit de ses divergences avec les autres chefs du Sionisme, il continue à être l'un des meneurs les plus représentatifs du mouvement juif. En tout cas, à 70 ans, Abba-Hillel Silver reste le combattant infatigable qu'il a toujours été de la grande cause juive.

Je lui ai dit: "Si je ne savais que vous êtes l'un des plus importants dirigeants sionistes de la Diaspora, je vous demanderais si, par hasard, vous ne croyez pas à la nécessité de l'existence... d'un "double" peuple juif — l'un qui construit, depuis des dizaines d'années, son Etat national, sur sa terre historique — l'autre qui a tendance à rester toujours en "Gola", pour une raison ou pour une autre...

ISRAEL ET LA DIASPORA

Le sourire qui, sur les lèvres de M. Abba-Hillel Silver, commençait à se dessiner quand ma question avait débuté, se transforma graduellement en un regard sérieux. La réponse vint, lente, méditée :

— Je ne sais si croire à la nécessité, ou pour dire mieux à la réalité de l'existence d'un peuple juif divisé en deux, comme vous dites, est une faute tellement grave; je ne sais si ce n'est pas une faute bien plus grande, et en tout cas plus irréaliste, de considérer qu'**Israël, Etat et Nation, signifie tout le Peuple juif,** alors que le reste, c'est-à-dire nous les Juifs de la Diaspora, constitue une périphérie, quelque chose comme une quantité négligeable...

— En d'autres termes, êtes-vous vraiment convaincu qu'on se montre injuste envers les Juifs de l'Amérique, comme envers nos frères des autres pays de la Gola, en leur reprochant de faire montre d'un sionisme spécial, qui se résume en des dons, sans présence active en Israël même...

— Certes. C'est même une erreur, et qui ira en s'aggravant, qui risquerait même d'avoir des conséquences sérieuses si l'on ne prenait pas rapidement des mesures. Et dites-le bien, ces conséquences seraient graves non seulement pour Israël, pris comme Etat, mais pour l'existence même du peuple juif. Combien de Juifs y a-t-il à travers le monde ? Environ douze millions. Combien y en a-t-il en Israël? Deux millions qui deviendront, avec l'aide de Dieu, trois ou quatre millions. Je vous demande, dans ces conditions: et les autre huit millions ?...

— Personne ne les empêche de venir eux aussi en Israël...

— Certes, personne ne les en empêche, mais dites-moi, est-ce qu'il y a deux mille ans, quand il y avait ici un Etat Juif, n'y avait-il donc pas de communautés juives en Babylonie, en Egypte, en Afrique du Nord ? Tous les Juifs étaient-ils alors rassemblés dans ce pays ? Non. Il en est de même aujourd'hui, il en sera de même demain, et plus tard encore. Il existe, et il existera encore, un Etat d'Israël — mais il y a aussi, et il y aura encore un peuple juif habitant hors des frontières israéliennes, et ce peuple-là a le droit d'être traité fraternellement, avec compréhension, mieux et plus: avec infiniment d'amour.

— Dois-je comprendre alors, que vous croyez à une permanence de la Diaspora ?...

— "Permanence"! C'est un mot trop fort. Je préférerais dire un "futur" prévisible... Tout dépend aussi, bien sûr, des possibilités de prévision...

LE PROCHAIN CONGRES SIONISTE AMERICAIN

— Revenons, avec votre permission, au présent. Au mois de juillet prochain, Israël abritera le congrès national des sionistes des USA. Pourriez-vous me dire quel en sera le but, ce qu'on y discutera ?...

— Exactement ce que nous avons discuté nous deux : **de l'attitude vraiment injuste de certains cercles israéliens, de leur tendance à dénigrer, à placer en état d'infériorité, si je peux ainsi m'exprimer, les Sionistes et les Juifs américains. Il y a malheureusement, ici, une tendance chaque jour plus marquée de nous contester, à nous les sionistes et les Juifs des Etats-Unis, notre immense contribution, pourtant incontestable, à la création et au maintien de cet Etat. Nous entendons toujours, venant aussi bien de Ben Gourion que d'autres leaders ou dirigeants d'institutions israéliennes, des accusations contre les Sionistes et les Juifs américains, allant jusqu'à contester notre rôle à la naissance et à l'existence d'Israël...**

— Le Premier ministre et tous les autres hommes politiques ont le droit d'avoir des opinions personnelles et de les exprimer...

— Bien entendu. Mais il ne faut pas oublier, même un seul instant, que M. Ben Gourion n'est pas n'importe qui. Quand M. Ben Gourion fait une déclaration, qu'il s'agisse d'une opinion personnelle ou d'un point de vue officiel, ses paroles ont un écho puissant dans le monde entier, sont immédiatement reprises par la presse, et obtiennent ainsi, qu'on le veuille ou non, un caractère officiel. Le Premier ministre d'un Etat, et plus encore celui de l'Etat d'Israël, est considéré comme le porte-parole d'une politique officielle, même quand il exprime un point de vue strictement personnel. Or, ceci, nous les Sionistes des USA, nous le ressentons de la manière la plus désagréable.

— Est-ce que ça vous affecte que Ben Gourion exprime le désir de voir le plus grand nombre possible de Juifs des autres régions du monde, tous même, venir s'installer en Israël ?

LES NOUVELLES GENERATIONS D'ISRAEL FACE A L'HISTOIRE

M. Abba-Hillel Silver recommence à sourire. Il répond:

— Non, bien sûr que non. Ce qui nous dérange, cependant, c'est qu'on nie notre petite — quoiqu'elle ne le soit pas tellement — contribution à l'existence de cet Etat. Nous sommes aussi dérangés, et même beaucoup plus, par le fait que les nouvelles générations d'Israël sont totalement sans informations réelles sur notre vie juive. Ces générations montantes évoluent sans avoir la moindre connaissance de ce que nous avons fait, et de ce que nous faisons encore, pour l'Etat d'Israël. Elles ne savent pas toujours aussi que nous sommes une partie importante (cinq millions d'âmes, ne l'oublions pas !) du peuple juif...

— Est-ce dû aussi à Ben-Gourion ?...

— Je n'ai aucunement envie de devenir personnel. Je ne tiens nullement à mettre en cause M. Ben Gourion, que je respecte et considère comme un grand homme politique. Mais moi, qui ne suis pas un homme politique, en tous cas qui ne le suis plus, et ne veux plus l'être, je me sens obligé de parler de la grande faute qu'on commet actuellement en Israël. Il y a, selon moi, un vide fantastique, terrible, qu'il faut combler très vite: le vide entre l'histoire de l'ancien Etat juif et celle de l'actuel Etat d'Israël. La jeunesse israélienne est éduquée sans la connaissance des deux mille ans qui séparent ces deux Etats. ; par conséquant, elle ne connaît pas notre vie, ni la contribution du peuple juif de la Diaspora à l'histoire glorieuse de notre collectivité judaïque. C'est là une faute énorme qu'il faut absolument réparer, et le plus tôt possible. Et pour revenir à notre congrès de juillet prochain, ce sont justement ces questions-là qui seront au centre de nos discussions.

— Pourtant, on parle d'une crise du judaïsme et du sionisme des Etats-Unis...

— Crise ? Un autre grand mot! Nous, aux Etats-Unis, nous l'utilisons très rarement, le moins possible. Par contre, ici, en Israël, il en est malheureusement autrement: chaque chose peut devenir une crise. Non, nous ne croyons pas qu'il y ait une crise du judaïsme et du sionisme américains. Certes, je ne contesterais pas qu'il y ait un ralentissement du rythme de la vie sioniste chez nous; mais cela est dû, — je dois y revenir toujours ! — justement au manque d'un stimulant de la part d'Israël. Dès le moment où l'on nous accorde une attention moindre, il est logique que nous nous heurtions à un mur d'apathie. Sachez, pourtant, que cela ne nous incite aucunement à l'assimilation ! Je tiens à affirmer que les jeunes générations sont, dans nos communautés, plus juives que jamais; mais de là à leur demander de venir en masse en Israël, de là à proclamer qu'en ne répondant pas à cet appel, elles cessent d'être juives et sionistes, c'est vraiment trop!

— Vous m'avez dit tout-à-l'heure que vous n'êtes plus, que vous ne vous considérez pas comme un homme politique. Pourquoi ?

J'AI VOULU ETRE UTILE...

— J'ai une assez grande expérience. J'ai entrepris une activité politique depuis déjà longtemps; je n'ai pas rejeté l'appel que m'avait lancé le regretté président Weizmann d'occuper une place dans les troupes sionistes. Ensuite, ayant considéré que j'ai accompli cette mission je suis venu en Israël, il y a dix ans, croyant que je pourrais être plus utile ici, utile à cet Etat, dans le cadre de ses frontières, utile également hors de ces frontières. En échange, j'ai été vraiment anéanti par les accusations et les critiques. J'ai commencé à me considérer comme inutile, et comme rien ne m'est plus étrange que d'avoir à combattre contre des sionistes, j'ai tiré de tout cela les conclusions qui s'imposaient, et je suis reparti pour m'occuper de mes propres affaires. La vie est, en effet, trop courte pour permettre à l'homme qui est conscient de son rôle et de ses responsabilités, de se perdre dans les luttes inutiles, les luttes sans signification.

— Pourtant, vous avez l'intention de venir vous établir ici, dans cet Etat d'Israël...

JE M'ETABLIERAI EN ISRAEL

— Bien sûr ! Je viendrai passer ici, le soir de ma vie, mais non pas pour participer à la vie politique. Je n'ai pas la moindre intention de prendre part aux activités d'un parti ou d'un organisme politique.

— Je voudrais maintenant, poser une question, non point au leader sioniste, mais au rabbin. La voici: Ne pensez-vous pas que les Juifs des Etats-Unis desservent Israël, desservent même le peuple juif dans sa totalité, en subventionnant des organisations et des groupements ultra-orthodoxes qui font de leur mieux pour perpétuer un joug religieux archaïque, totalement contraire à la manière de vivre moderne ?

— Que voulez-vous dire ? Je suis d'accord avec vous que l'orthodoxie radicale affirmée par certaines organisations qui essaient d'imposer le respect de principes et de modes de vie depuis longtemps dépassés, constitue un facteur nuisible; mais ce que je ne comprends pas, c'est ...quelle est notre faute dans cette affaire ?

— C'est des Etats-Unis que ces organisations reçoivent des fonds...

Rabbi Abba-Hillel Silver reste un moment pensif, puis dit :

— **Il y a du vrai dans ce que vous dites. Peut-être faudra-t-il vraiment entreprendre quelque chose pour éclairer le Judaïsme américain à ce sujet. Ce que vous rappelez là, ce n'est vraiment pas ce que nous désirons. Les Juifs des USA ne sont pas favorables à une attitude religieuse aussi archaïque, aussi nuisible pour un peuple moderne. Peut-être, vraiment, faudra-t-il ouvrir les yeux aux gens sur la manière dont certains de leurs dons sont utilisés...**

— Un autre problème: vous avez dit récemment à un de mes confrères qu'Israël devrait être prudent en ce qui concerne l'Allemagne...

ALLEMAGNE ET URSS

— Seulement Israël ? Non.

— Même aux E.-U., j'ai souvent attiré l'attention sur le fait qu'il est dangereux d'avoir confiance en l'Allemagne. Est-ce que les enseignements de l'Histoire ne nous ont rien appris? Moi, je ne crois pas à la sincérité des remords de l'Allemagne. Je ne l'ai pas cru, d'ailleurs, au lendemain de la Première Guerre mondiale...

— Vous avez récemment visité l'URSS. Croyez-vous qu'en dépit de la politique antisémite du Kremlin, on obtiendra un jour, une émigration des Juifs de ce pays ?...

— Ce n'est plus exclu. Cependant, je ne suis pas d'avis qu'on doive parler d'un antisémitisme officiel en URSS. Une discrimination nationale envers la minorité juive, ça oui: une discrimination grave, c'est également vrai, mais pour être sincère, on doit dire que cela existe aussi en d'autres pays. Je crois tout de même que le Kremlin arrivera un jour à la conclusion qu'il sera juste d'ouvrir les portes à ceux des Juifs qui **désirent réunifier leurs familles."**

4-6-5? ברכות Haboker

הועידה שולחת ברכה התלמה והוקרה לנשיא מדינת ישראל, חיים בן עזור וייצמן.

הועידה שולחת ברכה נאמנה לאבא הלל סילבר, המנהיג הדגול של ציונות הגולה ומעודדת את פעולתו הברוכה בזירה המדינית ולמען גיוס כספים לצרכי המדינה וקוראת לו לשוב לפעולות הציונית הכללית.

הועידה שולחת ברכה נאמנה לצבא הגנה לישראל, שומרי הגבולות ומגיני המדינה.

Dr. Abba Hillel Silver To Get Brandeis Award

Apr 9 1963

Dr. Abba Hillel Silver, American Zionist leader and noted American Reform Jewish rabbi, has been named as the recipient of the 1963 Louis D. Brandeis Award of the American Zionist Council, it was announced last night.

Rabbi Irving M[illegible], chairman of the Council, said that Dr. Silver will be presented with the award at the fifteenth Israel Independence Day celebration on Sunday evening, April 28, at the Philharmonic Hall in Lincoln Center for the Performing Arts. Dr. Silver will be cited for his services to Israel, Zionism and the "welfare of Jewry."

The ceremonies will include a special musical program in which members of the New York Philharmonic will perform.

(Paris) Di Neie Shtime April 8, 1963

ד״ר א. ה. סילווער — א בן שבעים

פון ר. צ.

די ציוניסטישע באוועגונג אין צפון־אמעריקע און איבער גאר דער וועלט האט צוזאמען מיטן ישוב אין ישראל באצייכנט די דאטע פון 70-טן געבוירן-יאר פון ציוניסטישן מנהיג ד״ר אבא הלל סילווער. די פירער פון וועלט־ציוניזם און פון דער ישראל-רעגירונג האבן צום בעל היובל צוגעשיקט די ווארעמסטע ברכות פאר נאך לאנגע יארן פון א שעפעריש לעבן.

די ישראלדיקע פרעסע האט לכבוד דעם יובילאר פארעפנטלעכט ארטיקלען, וואס האבן געגעבן אן אריינבליק אין דער קאלירפולער פערזענלעכקייט פון אמעריקאנער יידנטום, דעם מוטיקן קעמפער פאר רעאליזירונג פון דער ציוניסטישער אידעע, פאר דער עטאבלירונג פון דער יידישער מדינה.

מצרף זייענדיק אונזערע ווארעמסטע ברכות צו ד״ר אבא הלל סילווער, ברענגען מיר אין די ווייטערדיקע שורות אן אויסצוג פון דער הקדמה, וואס דער פרעזידענט פון דער וועלט־קאנפעדעראציע פון די אלגעמיינע ציוניסטן — ד״ר עמנואל ניומאן האט געשריבן צו ד״ר סילווערס בוך אונטערן נאמען: „וויזיע און נצחון", ארויסגעגעבן דורך דער ציוניסטישער ארגאניזאציע אין אמעריקע, אין יאר 1949.

ד״ר עמנואל ניומאן שרייבט אין דער הקדמה צווישן אנדערעס:

„ציוניזם איז געווען א רעוואלוציאנערע באוועגונג זינט דעם געבורט. דער רעוואלוציאנערער כאראקטער פון ציוניזם איז אבער נישט אלע מאל פון אלע ציוניסטן איינהייטלעך אויפגעפאסט געווארן. געווען צייטן, ווען ציוניסטישע פירער זענען געווען גענייגט צו קאמפראמיסן; אין דער זעלבער צייט האבן אנדערע ציוניסטישע פירער עקשנותדיק זיך געשטעלט אין דער פאזיציע פון פארטיידיקן דעם מיליטאנטישן ציוניזם.

ד״ר אבא הלל סילווער געהערט צו די ציוניסטן, וועלכע האבן אפגעהיט דעם רעוואלוציאנערן כאראקטער פון ציוניזם.

ד״ר אבא הלל סילווער איז גערופן געווארן צו פירערשאפט אין יאר 1943, ווען די ציוניסטישע באוועגונג האט דורכגעמאכט שווערע צייטן, איז געווען ארומגערינגלט פון פיינטלעכע כוחות. אין לאנדאן איז דאס „ווייסע פאפיר" געווען דאס געזעץ; אין ארץ ישראל איז דער יידישער ישוב געווען פאראיינזאמט. פון ערגעץ האט זיך נישט געוויזן קיין שטראל פון ליכט. אמעריקע — די איינציקע פאטענציעלע מאכט, וואס איז געווען שטארק גענוג צו ענדערן די דאזיקע לאגע — איז געווען גלייכגילטיק. די רעגירונג אין וואשינגטאן, באזונדערס דאס אמעריקאנער אויסערן-מיניסטעריום, האט אונטערשטיצט די פאליטיק פון בריטישן קאלאניאל-מיניסטעריום.

דאס אמעריקאנער יידנטום, איינגעשלאסן די ציוניסטן, האט אנגעטראפן אויף שוועריקייטן ביים באאיינפלוסן די אמעריקאנער פאליטיק לטובת דעם ציוניזם.

צו יענער צייט האט ד״ר אבא הלל סילווער מיט שטייגנדיקער עקשנות גערופן דאס אמעריקאנער יידנטום און די ציוניסטישע באוועגונג — ווי דעם אוואנגארד פון אמעריקאנער יידנטום — צו קאנצענטרירן אלע אנשטרענגונגען, צו מאביליזירן אלע כוחות, בכדי צו ענדערן די פאליטיק פון דער אמעריקאנער רעגירונג, זי זאל איבערגיין פון אפיציעלער נייטראליטעט און שטילער שיטצונג פון דער בריטישער פאליטיק — צו א פעסטער און קלארער אינטערווענץ לטובת א פרא-ציוניסטישער לייזונג פון דעם פאלעסטינער פראבלעם.

די דאזיקע מיליטאנטישע ליניע, וואס ד״ר סילווער האט אנגעווענדעט אין זיין ארבעט לטובת ציוניזם, האט אים געבראכט צו שווערע קאמפן אינערהאלב דער ציוניסטישער באוועגונג און האט אים געפירט צו קאנפליקטן מיט שטארקע פאליטישע גורמים אין אמעריקאנער לעבן, איינשליסנדיק די פעטראל-אינטערעסן. א צאל ציוניסטישע פירער האבן נישט מסכים געווען מיט דער פאליטישער ליניע פון ד״ר סילווער. עס איז געווען א פארמעסט צווישן די אלטע און נייע פאליטיק־קאנצעפציעס אין ציוניזם; צווישן די קאנסערוואטיווע עלעמענטן און די מער ראדיקאלע רעוואלוציאנערע כוחות אין דער באוועגונג.

אין דעם שווערן גראנגל איז ד״ר אבא הלל סילווער געלונגען צו טראנספארמירן די פאליטישע בינע, אריענטירנדיק זיך אויף אמעריקע, אין וועמען ער האט געזען די גרעסטע מאכט אין דער וועלט, אויף וועמענס שטיצע בריטאניע וועט זיין אין א גרויסער מאס אנגעוויזן, אז דער פראבלעם וועט נישט קענען געלייזט ווערן בלויז אין ארץ ישראל דורך דעם דארטיקן ישוב אליין, וואס'איז געווען פאראיינזאמט און הילפלאז.

ד״ר סילווערס אריענטאציע איז געווען צו עפענען א „צווייטן פראנט" אין אמעריקע. ער איז געווען איבערצייגט, אז די פאראייניקטע שטאטן וועלן זיך נישט קעגנשטעלן דער ענגלישער פאליטיק, אויב די אמעריקאנער רעגירונג וועט נישט באוויגן ווערן צו מעשים דורך א שטארקן דרוק פון דער אמעריקאנער עפנטלעכער מיינונג.

ד״ר סילווער האט זיין פאליטישע סטראטעגיע געבויט אויפן פרינציפ, אז א גראדע ליניע איז דער קירצעסטער מרחק צווישן צוויי פונקטן. ער איז עקשנותדיק באשטאנען אויף דער פעסטער און אומבויגזאמער ארבעט לטובת דעם פולן ציוניסטישן פראגראם, נעמלעך:

ארץ ישראל אלס יידישע מלוכה.

ער האט פארגעלייגט צו זוכן אונטערשטיצונג אויך אין מאסקווע און דאס איז געשען מיט צוויי יאר פאר דעם, ווי אנדריי גראמיקא האט איבערראשט די וועלט מיט זיין פרא-ציוניסטישער רעדע ביי דער גענעראל-פארזאמלונג פון די פאראייניקטע פעלקער.

אין פרינציפ האט זיך ד״ר הלל סילווער נישט קעגנגעשטעלט דעם חלוקה-פלאן ווי א קאמפראמיס-לייזונג. ער האט אבער באקעמפט די טאקטיק פון פארשלאגן חלוקה אלס קאמפראמיס. „ווען מיר זאלן אקצעפטירן די חלוקה" — האט ד״ר סילווער געווארנט — „וועט מר. בעווין גלייך באהאנדלען דעם קאמפראמיס-פארשלאג ווי די מאקסימום-פאדערונג". די ווייטערדיקע געשעענישן האבן באשטעטיקט דעם אמת פון ד״ר סילווערס געדאנקען-גאנג.

ווען בעווין האט פארגעבראכט דאס פאלעסטינער פראבלעם צו די פאראייניקטע פעלקער, האט ד״ר סילווער אקצעפטירט די היסטארישע פאראנטווארטלעכקייט פון אנפירן מיט דער יידישער פאליטישער טעטיקייט, בכדי צו געווינען א פאזיטיוון רעזולטאט. מיט באגייסטערטער עקשנות האט זיך ד״ר סילווער אריינגעווארפן אין דעם קאמף. ער האט מאביליזירט די עפנטלעכע מיינונג פארן צוציען וואס מער כוחות לטובת דער יידישער גערעכטער פאדערונג. עס איז אפשר נאך צו פרי צו דערציילן אלץ, וואס עס איז פארגעקומען דאן הינטער די קוליסן. אבער ווען די געשיכטע וועט אמאל דערציילט ווערן, וועט מען אויסגעפינען, אז דארט, וווּ אנדערע זענען געווען גענייגט נאכצוגעבן, האט זיך ד״ר אבא הלל סילווער אפגעזאגט באווירקט צו ווערן פון דראאונגען אין די גורלדיקע טעג פאר דער פראקלאמירונג פון דער יידישער מדינה.

דוד בן־גוריון האט זיך געפונען אין תל-אביב, בערך 6 טויזנט מייל ווייט. טראץ זייערע מיינונגס-פארשידנקייטן, זענען זיי אבער ביידע געווען פאראייניקט אין גייסט און אין צוועק. דער מיליטאנטישער מלוכה-מאן און דער אקטיוויסטישער מנהיג האבן זיך קעגנזייטיק געשטארקט. זייער בשותפותדיקע פעסטקייט, קלארקייט און אנטשלאסנקייט האט תמיד אנגעהאלטן. די יידישע מדינה איז פראקלאמירט געווארן. דער פאליטישער קאמף האט מנצח געווען.

ד״ר סילווער אנגעקומען אויף באזוך אין ישראל

תלאביב. — ד״ר אבא הלל סילווער, אין באגלייטונג פון זיין פרוי, איז אנגעקומען אהער אויף א באזוך פון דריי וואכן.

אויפן לופט-פעלד אין לוד האבן אים אפגעווארט וויצע-פארזיצער פון כנסת, יוסף סערלין, פארזיצער פון צענטראל-קאמיטעט פון דער ליבעראלער פארטיי, יוסף סאפיר, פרעזידענט פון דער ז. א. אי. ד״ר מאקס נוסבאום, וויצע־בירגערמייסטער פון רמת-גן, שלום זיסמאן, ווי אויך פארטרעטער פון דער יידישער אגענץ, פון דעם ז. א. אי.־הויז אין תל אביב, פון „כפר סילבר" און אנדערע אינסטיטוציעס.

אויף פראגן פון זשורנאליסטן האט ד״ר סילווער דערקלערט, אז זיין באזוך איז א ריין פריוואטער און אז ער וועט קומען ווידער קיין ישראל אין חודש יולי זיך צו באטייליקן אין דעם לאנד-צוזאמענפאר פון דער ז. א. אי., ביי וועלכן ער וועט פירן דעם פארזיץ.

Intermountain Jewish News Apr. 19, 1963

Silver Urges Caution In Helping Soviet Jewry

TEL AVIV—Rabbi Abba Hillel Silver, Chairman of the Board of Governors of the Israel Bond Drive, told "Haboker" that he hoped "a certain number of Russian Jews would be given permission to join their relatives in other parts of the world." It was necessary therefore, Rabbi Silver said, "to deal with diplomatic caution with anything which purports to the life of our brothers there."

Rabbi Silver said it was futile to wage a "noisy and cruel" campaign against Soviet authorities in respect to the predicament of Russian Jews. Such a campaign might even endanger their position, he said.

NO SOVIET BIGOTRY

According to Rabbi Silver, there is no official anti-Semitism in the Soviet Union, but there are "individual cases of anti-Semitic outbursts." Rabbi Silver recommended "a quiet campaign" which would persuade the Soviet authorities that it was ridiculous for such a large power to fear religious and cultural activity of the Jewish community.

He believes that "there is no rigidity about the Soviet line," recalling that the Soviets "were the first to speak up for Israel at the United Nations, thus forcing the hand of the U.S." on behalf of Israel.

The Jerusalem Post commented that "Israel has always wished the peoples of the Soviet Union well, and we hope that relations between Israel and the Soviet Union will assume a friendlier tone in some foreseeable future. But this cannot be done at the price of silence on injustices done to Jews." ....

U.S. NEEDS LEADERS

"Speaking of the perennial question put by the "Gurionists" to the "Zionists": When are you coming to stay? Dr. Silver told the Jerusalem Post, "5½ million Jews in America need some leaders too. They can't be fed by meshulahim (emissaries from Israel). Besides, I'm sure that if I were here I'd be asked to go to Canada or America on a campaign."

He added, "You can't scold people into coming to settle in Israel. And I don't know of a single Zionist who came here because he was ashamed."

Dr. Silver himself intends to come here "in about a year or two," to settle.

DISPUTES B.G.

He regrets that "American Zionism always seems to be the whipping boy of the Israeli political parties." He feels that American Jews generally and Zionists particularly are not being given enough credit by Israelis for their role in the creation and support of Israel.

Dr. Silver rejects Ben-Gurion's equation of "pro-Israelism" with "Zionism." Silver told the Jerusalem Post that in a crisis, "the Americans who challenge their own Government will be the organized Zionists who have been tested in the fire. Not the 'pro-Israels' will do the front-line fighting, but the trained, committed and ideologically-grounded Zionists."

In the view of Dr. Silver—45 years a Rabbi, Zionist leader, fund-raising, Cleveland civic leader, active in Republican Party politics—"American Jewry is not escapist, is not running away from itself," and "the young generation today is more Jewish than was the generation before it." He is not disturbed by the lack of central communal organization in U.S. Jewish life. He maintains" You're never going to organize 5½ million Jews; but when you need them, they're there."

NEED RELIGION

He is very emphatic about Israel's need to know and understand American Jewish life.

He is sure that "Israel will remain our political center, to which world Jewry will remain linked by ties of sympathy and pride." But he believes that "it is religion that holds Jewry together. The Jewish youth of America needs Judaism and the youth of Israel needs Judaism."

Rabbi Silver Calls Gains in Israel Huge

4-22-63

Israel has made tremendous progress in the past two years, according to Rabbi Abba Hillel Silver who returned last night from a visit to that country.

RABBI SILVER

"The rapid and sustained development is apparent in the number of new enterprises and buildings and the growth of towns and settlements," said Rabbi Silver of the Temple.

He noted that Israel is quite prosperous and that great numbers of immigrants are coming to the country.

It was announced today that Rabbi Silver will receive the 1963 Louis D. Brandeis Award in recognition of his service to Israel, Zionism and the welfare of Jewry.

The award will be presented Apr. 28 by the American Zionist Council at Israel Independence Day ceremonies at New York's Lincoln Center for the Performing Arts.

Rabbi Silver will report on his five-week visit to England, where he opened the United Jewish Appeal campaign, and Israel, at 10:30 a. m. Sunday at the Temple.

He will entitle his report, "State of Israel — Fifteen Years Later."

דר. סילווער רופט וואשינגטאן צו האנדלען וועגן נאסער׳ס אפענע דראאונגען צו פארניכטען ישראל

Day-Journal

ציון־פירער אדרעסירט איבער 3,000 מענשען ביי פייערונג פון 15טען יום העצמאות. — אטאקירט הערימאנ׳ס סטעיטמענט וועגן נאסער׳ס באשעפטיגונג פון דייטשע וויסענשאפטלער.

Apr 29 1963

ספעציעל צום „מארגען זשורנאל"

פון אשר וואלק

איבער דריי טויזענט אידען פון ניו יארק האבען נעכטען אנטייל גענומען אין דער יום העצמאות פייערונג, אין דעם פילהארמאניק אודיטאריום פון לינקאלן צענטער.

די פייערונג, וועלכע איז אראנזשירט געווארען דורך דעם אמעריקאנער ציון קאונסיל, איז געשטאנען אונטער דעם צייכען פון טרויער צוליב דעם טויט פון דעם צווייטען נשיא פון מדינת ישראל, יצחק בן־צבי, ע״ה. די סאליסטען, די זינגערס און דער וויאלאניסט האבען געזונגען און געשפילט ספעציעלע העברעאישע לידער און מוזיקאלישע קאמפאזיציעס, וועלכע אנטהאלטען תפילה־מאטיוען.

דער איבער דריי טויזענט קעפיגער עולם האט מיט גרויס באגייסטערונג אויפגענומען די שטורמישע רעדע פון דעם וועטעראן אין ציוניסטישען פירער דר. אבא הלל סילווער, פון קליוולאנד.

דר. סילווער האט אין זיין שטורמישער רעדע אויפגעפאדערט די אמעריקאנער אדמיניסטראציע ארויסצוקומען מיט אן אפענער און קלארער דערקלערונג וועגן דער איצטיגער לאגע אויף דעם נאענטען מזרח, וואס באדראט די זיכערקייט פון מדינת ישראל. ער האט אויך געפאדערט, אז צוזאמען מיט אזא סטעיטמענט זאל די אדמיניסטראציע אין וואשינגטאן אויך טארלען די אראבישע לענדער, וועלכע האלטען אין איין דראען צו פארטיליגען די זעלבסטשטענדיגע אידישע מדינה, וואס די אמעריקאנער רעגירונג האט אנערקענט, און וואס זי האט פאקטיש געהאלפען שאפען.

דר. סילווער, וועלכער האט זיך נאר וואס צוריקגעקערט פון א לאנגען באזוך אין מדינת ישראל, האט ביי דער געלעגענהייט איבערגעגעבען א לעבעדיגען גרוס פון דער מדינה. ער האט געזאגט, אז צוויי זאכען באאומרואיגען איצט שטארק די באפעלקערונג פון דער אידישער מדינה: די ערשטע זאך איז די נייעס, וואס איז ענדליך ארויסגעבראכט געווארען אין דער עפענטליכקייט פון דער וועלט, אז עגיפטען באשעפטיגט איצט דייטשע וויסענשאפטלערס צו בויען קאמף־עראפלאנען און מיסילס, וועלכע ווערען געצילט קעגען מדינת ישראל. די צווייטע זאך איז די לעצטע באמיאונגען פון נאסער׳ן צו פאראייניגען די אראבישע וועלט, וועמעס פירערס קומען ארויס אפען און דערקלערען, אז זיי צילען צו פארניכטען די אידישע מדינה.

„די שנאה צו מדינת ישראל איז דער צעמענט, מיט וועלכן די אראבישע לענדער באנוצען זיך צו דערגרייכען זייער איינהייט" — האט ראבאי סילווער דערקלערט — „די אראבישע פירערס זענען, ווי עס זעט אויס, נישט פאראינטערעסירט צו לייזען דאס פראבלעם פון די אראבישע פליכטלינגען, נאר זייער הויפטציל איז צו ליקווידירען די אידישע מדינה."

ביי דער געלעגענהייט האט דר. סילווער שטארק אנגעגריפען וו. עווערעל הערימאנ׳ען, דעם אונטערסעקרעטערי אין סטעיט, וועלכער האט דערקלערט, אז ווען נישט די דייטשע וויסענשאפטלער, וואלט נאסער געבראכט אהין רוסישע וויסענשאפטלערס צו טאן די זעלבינע ארבעט.

„עס וואונדערט אונז" — האט דר. סילווער אויסגערופען — „צי דאס איז די גאנצע חכמה און שטאטסמאנשאפט, מיט וועלכע אונזער סטעיט דעפארטמענט קען איצט ארויסקומען, כדי אפצושטעלען די געפערליכע לאגע, וואס אנטוויקעלט זיך שנעל אין דעם מיטעלען מזרח!"

ווענדענדיג זיך צו דער אמעריקאנער רעגירונג, האט דר. סילווער אויסגערופען:

„צי פאדערט דען נישט די לאגע א קלארען און ענדגילטיגען סטעיטמענט מצד אונזער אייגענער רעגירונג בנוגע דער זיכערקייט פון מדינת ישראל? און צי דארף דען איצט נישט געהערט ווערען א ווארט פון טארלונג אויף די אראבישע רעגירונגען, וועלכע דראען אומפארשעמטערהייט צו פארניכטען מדינת ישראל? צי טוט דען די אידישע מדינה דאס, וואס אירע שכנים טוען? צי רופט דען מדינת ישראל צו פארניכטען וועלכע עס איז פון די אראבישע מדינות?

די באפעלקערונג פון מדינת ישראל איז שטארק באזארגט איבער דער קאלטער מלחמה און צוליב דער אפיציעלער האלטונג פון אונזער סטעיט דעפארטמענט אין א סיטואציע, וואס פאדערט א שטארקע מאראלישע פירערשאפט, האט דר. סילווער געזאגט, און ער האט געווארענט, אז אויב די שפאנענדיגע לאגע וועט אזוי אנהאלטען אין דעם נאענטען מזרח, וועט דאס שטעלען אין געפאר דעם שלום אין דער גאנצער וועלט.

ראבאי אירווינג מילער, דער טשערמאן פון דעם אמעריקאנער ציון־קאונסיל, וועלכער איז געווען דער פארזיצער פון דער פייערונג, האט איבערגעגעבען דר. סילווער׳ן דעם בראנדאיס עווארד אלס אנערקענונג פאר זיינע היסטארישע לייסטונגען און אויך אלס א מתנה צו זיין 70טען געבורטסטאג.

דער ניו יארקער פילהארמאנישער ארקעסטער האט דורכגעפירט א מוזיקאליש פראגראם, אונטער דער לייטונג פון אליקום שאפירא. די סאליסטען זענען געווען עריק פרידמאן, וויאלין, און נתניה דווארראט, זינגערין פון מדינת ישראל.

ראבאי מילער האט געהאלטען א קורצע אפשאצונג פון דעם נשיא פון מדינת ישראל, יצחק בן־צבי, עליו השלום.

עס איז אויך פארגעלייענט געווארען די פראקלאמאציע פון גאווערנאר ראקעפעלער, וועלכער באגריסט מדינת ישראל צו איר פופצענטען יום העצמאות און רופט די בירגער פון דעם ניו יארק סטעיט צו באערען די אידישע מדינה.

די נעכטיגע פייערונג איז געווען דער אנהויב פון א רייע יום העצמאות פייערונגען איבער דעם גאנצען לאנד, וואס וועלען דורכגעפירט ווערען אונטער דער אויפזיכט פון די לאקאלע ציון־קאונסילס. מיט דעם יובילעאום־קאמיטעט אין ניו יארק האבען אנגעפירט דר. מרים פרוינד, פון „הדסה", און ראבאי אשר י. קירשבלום, דער נאציאנאלער וויצע־פרעזידענט פון דער „זי־א־עי". דער פראמינענטער ציוניסטישער פירער סעמיועל ה. דאראף, פון פילאדעלפיע, איז געווען דער טשערמאן פון דעם יובילעאום־קאמיטעט.

18 PD 4-22-63

Silver Asks U.S. Rebuke of Arabs

Rabbi Abba Hillel Silver yesterday criticized the U.S. State Department for failing to voice concern for the continued security of Israel.

The clergyman, who, with Mrs. Silver, returned last week from a five-week visit in England, Israel and Italy, asked for "a word of rebuke" from our government to the Arab states.

He asserted the latter were "shamelessly threatening to destroy a peaceful and sovereign state (Israel,) which the American government has recognized and which in point of fact, it helped to bring into existence."

The rabbi spoke from his pulpit in the Temple. Several laymen assisted in the service in observance of Men's Day.

Mentioning that German scientists are helping Egypt to stock missiles for eventual use against Israel, Dr. Silver lamented that U.S. Undersecretary of State W. Averell Harriman has failed to be critical of the work the German scientists are doing.

THE RABBI QUOTED the undersecretary as saying if it were not German scientists involved, Soviet scientists would be there doing the same work.

The rabbi questioned whether "this is all the wisdom and statesmanship which our State Department can bring to bear on this perilous situation which is developing in the Near East."

He said he found the people of Israel "deeply concerned and troubled by this 'cool, formal, stand-offish attitude of our State Department in a situation which calls for action and leadership."

Dr. Silver pointed to the presence of hundreds of thousand of Arab refugees on the borders of Israel.

THE PEOPLE OF ISRAEL are surrounded, he went on, by what he termed unreconciled and numerically superior neighbors whose leaders are repeatedly avowing their intention to exterminate them.

Some of these neighbors, especially Egypt, he continued, have been receiving military aid from the Soviet Union, even as Cuba has.

The generous financial help which Egypt has been receiving from the U.S. for nonmilitary purposes, the rabbi said, had enabled President Gamal Abdel Nasser to divert much of his country's revenues to military purposes.

Ben-Zvi Tribute Set Here

A memorial tribute for Itzhak Ben-Zvi, the late President of Israel, will be held during the 15th anniversary observance of Israel's Independence Day on Sunday evening at Philharmonic Hall. The American Zionist Council, sponsors of the observance, said that the principal speaker would be Dr. Abba Hillel Silver of Cleveland, who will receive the council's Louis D. Brandeis Award.

4/30 Eng.

Brandeis Award To Rabbi Silver

Rabbi Abba Hillel Silver, Cleveland Heights, Ohio, was presented the annual **Louis D. Brandeis award** Sunday night in New York for his "historic services to the Zionist ideal and to the rebirth of Israel." Dr. Silver, a rabbi of the reform branch of Judaism, has been active in the Zionist movement since early youth, it espouses the cause of a national homeland for Jews. He presented the cause of Israel before the United Nations in 1947. The ceremony marked the 15th anniversary of the establishment of Israel as a nation.

THE NEW YORK TIMES, MONDAY, APRIL 29,

U.S. ASKED TO AID ISRAEL SECURITY

Dr. Silver, at Independence Rally, Cites Mideast Peril

By IRVING SPIEGEL

The Rev. Dr. Abba Hillel Silver, American Zionist leader, appealed to the United States Government last night to issue a "clear-cut" statement regarding its "deep concern for the continued security of Israel."

APR 29 1963

Such a statement, he said, must be coupled with "a word of rebuke" to the Arab Governments that "are so shamelessly threatening to destroy a peaceful sovereign state which the American Government has recognized, which it helped to bring into existence."

His address was delivered in Philharmonic Hall, Lincoln Center, at a ceremony marking the fifteenth anniversary of Israel's establishment as a nation. Under the Hebrew calendar of the Fifth of Iyar, Israel's Independence Day this year will be observed today.

Rabbi Irving Miller, chairman of the American Zionist Council, sponsor of the event, presented its annual Louis D. Brandeis Award to Dr. Silver. The plaque cited him for his "historic services to the Zionist ideal and to the rebirth of Israel."

Developments in Egypt

Since early youth, Dr. Silver, a Reform rabbi, has been active in the Zionist movement. He presented the cause of Israel before the United Nations in 1947 when he was head of the Jewish Agency Executive.

In his address last night, Dr. Silver, who recently returned from Israel, expressed concern over the presence of German scientists in Egypt "who are building jet fighters and developing missiles for use against Israel."

APPEALS TO THE U.S.: The Rev. Dr. Abba Hillel Silver, Zionist leader.

He denounced "the latest attempt" of President Abdel Gamal Nasser of the United Arab Republic "to use hatred of Israel" as "cement for unifying the Arab world."

The Zionist leader also took issue with a statement made on April 11 by W. Averell Harriman, Under Secretary of State for Political Affairs.

Mr. Harriman had expressed the opinion that removal of German rocket scientists from Egypt might cause their replacement "by Soviet bloc personnel, equally qualified in such work, again forcing the United Arab Republic into greater reliance on the Soviet Union."

Dr. Silver said he found it difficult "to follow the reasoning of Mr. Harriman, who does not seem to be very critical of the potentially dangerous work which these German scientists are doing in Egypt."

"The mounting tensions in the Middle East are a threat to the peace of the whole world," he declared.

The Zionist leader was hailed in messages sent by Governor Rockefeller and Mayor Wagner. Both cited his efforts in behalf of Israel.

The Mayor said that the United States, "which has such a pressing interest in the preservation of peace, should speak out in no uncertain terms and act in all necessary ways to guarantee the integrity of Israel and the peace of the Middle East."

A memorial tribute was paid to the late President Itzhak Ben-Zvi of Israel as the large audience stood two minutes in silence.

As celebrations of Israel's anniversary were held here and over the country, the Governing Council of the American Jewish Congress censured present American policy in the Middle East as "shortsighted."

In a resolution adopted at a meeting at its headquarters, 15 East Eighty-fourth Street, the council said that the policy was based on the premise that the United States "must purchase Arab support, almost unconditionally, as the only means of immunizing that area from Soviet influence."

At a ceremony on the steps of City Hall this morning Mayor Wagner will designate Israel's Independence Day in New York City. Greetings from President Kennedy will be read.

43

Rabbi Silver Says Propaganda, Not Illiteracy, Is Chief Danger

6-10-63 PD

The great danger in the world is not illiteracy but propaganda, in the opinion of Rabbi Abba Hillel Silver of The Temple, who addressed the opening session of the triennial convention of the Internal Council of Jewish Women at The Temple last night.

"One of the evil forces at work, which tend to undermine the individual and destroy his intellectual integrity, is the force of organized and actions which they would not take if they were given acuncritically and emotionally in the way some special interest wants them to think," he said.

"THROUGH SLOGANS, catch words, cliches and cleverly coined half-truths," the rabbi added, "it drives men or panics into attitudes tions which they would not take if they were given accurate facts and information upon which to base judgements and attitudes.

"Propaganda in our day has been developed into a dangerous pseudo-science. Through the readily available mass media of communication, it can undo overnight, as it were, generations of slow, patient and painstaking work of education.

"Our great danger today is not illiteracy. The overwhelming majority of our people knows how to read and write.

"The great danger of our day is propaganda, whose aim is to confound and to confuse and by misinformation to misdirect our literate population."

RABBI SILVER'S theme was that men were being handled in many parts of the world and in many departments of life "impersonally in the mass." Through it all, the stature of the individual and, with it, his rights and inherent dignity have been suffering tragic abatement and diminution.

Then he remarked:

"The faith that will serve us best, as free men in this great age, is faith in the worth and significance of the individual and his inalienable rights. Without such faith . . . men's stature will be progressively reduced, the free domain of his mind and spirit will speedily come under iron-clad controls, and his dignity will be dragged into the dust.

"With such a faith, we will be strong enough to accept all necessary social controls and still remain a free society."

Theme of the convention, as explained by the president of ICJW, Mrs. Benjamin Robinson of Montreal, is the theme from the Talmud that 'one human being is equal to the whole of creation."

אזרח הכבוד של רמת-גן ד״ר אבא הלל סילבר הגיע שוב לארץ, תוך הצהרה שאחת דעתו להשתקע בקרוב בישראל ולקבוע כאן את ביתו.

1963

„לא נהיה פאסאז'ירים סבילים"

כנס צעירי מפא"י עמד בסימן התקפה חריפה על ההנהגה הוותיקה

— מאת מ. מייזלס —

הצעירים במפא"י נתנו אמש פורקן לזעמם על ההתרחשויות האחרונות במפלגתם. אף-על-פי שנתבקשו בתחילת הכנס על-ידי מרכז ה„חוג" א. מלכין שלא לנגוע בשאלות הממשלה וחלוקת התיקים, אלא להצטמצם במישור המפלגתי בלבד — עברו אחדים מהם את התחום וגלשו למישור הממשלתי.

נתן את ה„טון" ח"כ י. סמילנסקי בציינו, כי איכפת לצעירים, מה קורה במפלגה ובמדינה וכיצד קורה. „לא נהיה פאסאז'ירים סבילים באוטובוס שלא שואלים לאן פניהם", הכריז. נוח למישהו שהציבור יתנמנם בין בחירות לבחירות והוא יקבע את העניינים במקומו. מתחילה תקופה חדשה, אישים מתחלפים ודרכים משתנות. „אומרים עלינו שאנחנו רוצים כסאות ולדחוק רגלי אחרים", קבע יזהר. „אולם האמת היא, כי השתלט במפלגה עקרון שכל אחד חייב להיות מאנשי שלומנו או מאנשי שלומו של בעל-בית מסויים. זהו עקרון פסול ומכוער, ביחוד כשהפך לקו מנחה שהכל מצייתים לו מראש".

מבפנים ומבחוץ

אנחנו חשודים מבפנים ומבחוץ — ציין יזהר. — במקרה של ליובה אליאב היה איש אחד שפסק: כך זה לא הולך, ומיד הציעו לו חמישה תפקידים במקום האחד. הוא היה בחור חשוד, שמא הוא לא מאנשי שלומנו ולא יהיה צייתן.

הם (הכוונה לאנשי ה„גוש") טובלים באידיאולוגיה עם צוואר ואנחנו ערומים מאידיאולוגיה ורק רודפי כסאות ושלטון — אמר יזהר בלעג — אין אנו מקופחים, לא עשקו אותנו ולא דחקו רגלינו. יש לנו תביעה אחת — לצאת ולהתפטר — אולם אחרים רוצים לסכל דרך זו.

יזהר תבע לשתף את הציבור הרחב בהכרעות המפלגה. בפרוס תקופה חדשה צריך לבחון מחדש את הדרכים בכל השטחים — הזהיר. — „לא נהיה זמרים פופולאריים המופיעים בציבור בשביל מישהו המקבץ מאחורי הקלעים את הפירות לטובתו ולהנאתו. לא נזמר עבורם."

בחירות פנימיות

השר מ. דיין תבע קיום בחירות פנימיות במפא"י ותיקון החוקה הלקוייה לקראתן. „אינני סבור שבמסגרת מחלקת הארגון הנוכחית אפשר להבטיח טוהר בחירות — טען. — דרושה מחלקת ארגון נקייה. בגלל זה לא רצו להכניס את ליובה אליאב למחלקה. לא רצו להכניס איש שלא ‚משלנו' לסוד ששמו מחלקת-ארגון. זהו חוג סגור. שבו עושה קבוצה מסויימת מה שהיא רוצה".

דיין אמר, כי ייתכן שב.ג. לא יעמוד בראש רשימת מפא"י בבחירות בעוד שנתיים. „אין לנו שני לבן-גוריון", קבע. „עלינו לדעת, מיהו הקולקטיב שבא במקומו ומה מדיניותו. כשהיה איש אחד, בן-גוריון, ידעו שזה בן-גוריון. ידעו מה מדיניותו בעניין גרמניה, הממשל הצבאי וכו'. עם הקמת ההנהגה הקולקטיבית במפא"י אני רוצה לדעת את כרטיס-הזהות של אותו קולקטיב. בעוד שנתיים הציבור ירצה לדעת אותו".

דיין טען, כי תוך השנתיים הקרובות תצטרך הנהגת המדינה לקבל הכרעות חשובות ביותר במדיניות הבטחון, הכלכלה והחברה. „במפא"י קיבע החלק המנגנוני יותר מן המותר", פסק, „אם תשתחרר המפלגה מן התלות בחלק זה לא תוכל להשיג את אימון הציבור בעוד שנתיים".

המשטר הקיים — רע

סגן שר הבטחון ש. פרס טען, כי המשטר הקיים הוא רע, מכיוון שהוא בלתי מועיל לחיים הציבוריים ולמפא"י. הוא לקוי מבחינה דמוקראטית. ההמונים רק מצביעים בבחירות, אך לא משתפים אותם בהכרעות בתקופת-בינים. הוא השווה את הדמוקראטיה בישראל למפל מים הנשפכים מלמעלה למטה במקום להיות נהר שמימיו זורמים בקו מאוזן מלמטה. הוא הזהיר, שחברים רבים יתרחקו מן ההזדהות עם הכרעות המדינה. לבסוף תבע בחירות אישיות במפא"י, אפילו אם הן יקפחו אחדים, וחייב איחוד של סיעתיות עם אחדות העבודה בתנאי שהוא יצדד בשינוי שיטת הבחירות.

את הנאום התקיף ו„הגברי" ביותר השמיעה דווקא אשה — שולמית אלוני. היא טענה שאשכול וברקת לא היו צריכים מטעמים דמוקראטיים לכנס את מרכז מפא"י, כדי לאשר את הרכב הממשלה באוירה של „שמן זית זך". היה זה כנס מסוג הכנסים בארצות קומוניסטיות ובכנסיות הקאתוליות. מה שעורר דברי הביקורת שלה בישיבת המרכז היה, שהרכיבו ועדה לאשכול, איך להרכיב ממשלתו. זה יצר רושם, שכת של אנשים התומכים זה בזה, עוסקת בבחירת אנשים, וסתם ישראל לא יבוא בזה.

ש. אלוני דיברה על כת-כוהנים החושבת שרק היא יכולה להנהיג את העם וזולתם אין. פ. ספיר אמנם מוכשר מאד ותרם רבות לבנית התעשייה. אומרים, כי הוא עובד 17 שעות ביממה. אולם במקום לתת לו קצת מנוחה, גזלו ממנו גם את יתר 7 השעות ונתנו לו תיק שני. זה נעשה רק מכיוון שהוא איש משלנו. מדוע צריך ראש עיריית תל-אביב להיות חבר כנסת? ומדוע מזכיר ההסתדרות? האם רק מפני שאסור שאחר יהיה? אותה צמרת, אותה כת-כוהנים יושבת בממשלה, בכנסת וברחוב הירקון 110. אם רוצה יוצא תימן להיות משהו במפלגה, הוא חייב לצקת מים על ידיו של י. ישעיהו. שום אשה במפלגה אינה יכולה להגיע לדבר, אם היא לא תחסה בצילה של בבה אידלסון, כשרצו לתת לנו משהו, צירפו את משה דיין. אך אם הוא חושב שקיבל מאנדאט מהם, אינו אלא טועה..."

44

Haboker 7-12-63

ישעיהו וינוגרד

מסות ליום הולדתו ה־70 של ד"ר א. ה. סילבר

המסות המוגשות לנו בספר זה *) שהודפס בהידור רב, ויצא לאור על ידי הוצאת מקמילן ניו־יורק, דנות בעיקר בנושאים קרובים ללבו של חתן־היובל, כגון: התנועות המשיחיות בישראל, מחקרים במדע היהדות, בתנ"ך ובספרות הרבנית, וכן בענייני היחסים בין התנועה הציונית ומדינת ישראל, דת וחברה חופשית, וכו'. תרמו לספר מפרי רוחם ועטם, אנשים רמי מעלה ממדינת ישראל, ביניהם נשיאה השני של מדינת ישראל, מר יצחק בן־צבי ז"ל, ונשיאה השלישי מר זלמן שזר — יבל"א, ראש ממשלת ישראל לשעבר, מר דוד בן־גוריון, שרים, אישי צבור ומדע, וכן רבנים, פרופסורים ואנשי מדע אחרים — בני ברית ושאינם בני ברית, מארה"ב ומארצות אחרות.

פותח את הספר מר הרולד פ. מנסון הסוקר את שתי התקופות שבחייו של ד"ר סילבר: תקופת הרומנטיקה־הציונית, ותקופת הגשמה־הציונית — שהיו גדושות שתיהן פעילות אישית בלתי פוסקת. דמותו הציונית והאנושית של ד"ר סילבר, נשלמת על־ידי בנו, רבי דניאל ירמיהו סילבר, הממלא בצורה מכובדת ביותר, את מקום אביו כמנהיגה הרוחני של קהילת ה„טמפל". ברשימה שלו, המכונה „עוללות מתוך קציר שבשפע", מגיש דניאל ירמיהו לקורא מחרוזות עשירה והדורה, ממבחר הנאומים שהשמיע אביו מעל במת ה„טמפל", והוא מוסיף: „הרצאות אלו מילאו שליחותן באמנות. לא היו אלה סתם מלים שנזרקו לשוא לתוך חללו של אולם ריק. כ־1400—1600 איש היו ממלאים בכל יום ראשון, מפה לפה, את אולם ה„טמפל", ובכל יום שני בשבוע נהגו היו העיתונים למסור לקוראיהם תמצית דבריו, ודבריו משמשים היו נושאים לויכוחים לאורכו ולרחבו של קליבלנד כולה — בכל ימות השבוע שלאחריו. קולו — היה קול שנשמע, מסיים דניאל ירמיהו.

ספר היובל מלא וגדוש תוכן ציוני וכלל־עולמי. דוד בן־גוריון סוקר את יחסי ישראל והגולה, ועל אותו נושא כותב גם ד"ר עמנואל נוימן. פרק בלתי ידוע על פעולה למען ארץ ישראל מצד יהודי אמריקה, מגולל לפנינו משה דייויס, המציין את פעולת החברה „תרומת הקודש". על נושא יהודי בלתי נודע, שד"ר, בשם רבי דוד צבי הלל, כותב פרופסור ולטר פישל. על מקומה של ישראל בעולם הארצות, דן השר אבא אבן. כל עוד היה עמנו מפוזר ומפורד בין העמים, הוא אומר, תרמנו את חלקנו בביסוס ערכי התרבות של העמים שבתוכם חיינו, אך מזמן שזכינו בעצמאותנו המיחדת את סגולתנו הרוחנית הרי גאון־הרוח של עמנו בא לידי ביטוי בבנין וביצירה שלנו בכל הענפים.

על מעמדה של הציונות דן משה שרת, המציין כי הציונות קיבלה מזמן תקומת ישראל משמעות חדשה. ציון נעשתה נקודה ארכימדית לכל יהודי באשר הוא שם, וציון משפיעה על התפוצות. אוסקר רבינוביץ סוקר במחקרו את נסיון הנפל של היהודי המומר פאול פרידמן, ליסד „מדינת יהודים" במדין, והוא מסתמך במחקרו זה על מקורות חדשים שהוא גילה" באנגליה. נלסון גליק סוקר את הארכיאולוגיה התנ"כית שהתפתחה מאד בשנים האחרונות.

הפרופ' ולטר לאודרמילק המומחה האמריקני הנודע לשימור קרקע, דן על ההידרולוגיה הישראלית, ועל התכנית להשבחת הקרקע בעמק הירדן, דוגמת „הרשות לעמק טנסי" שבארה"ב. על ההשפעה התרבותית של אמריקה על עיצוב חיי הרוח בישראל, דן הפרופ' רפאל פטאי, המראה כיצד חדרה התרבות האמריקנית לתחומי המדע והכלכלה בארצנו, וכן רב חלקה בעיצוב דמותנו הרוחנית. מקורות חדשים להתחלת תנועת ה„דונמה", מביא הפרופ' גרשום שלום המסביר לנו כי לצאצאיהם של אלה מתלמידי שבתאי צבי שקיבלו את דת האיסלם, יש עד היום מנהגים מיוחדים.

על מקור הרעיון המשיחי דן הפרופ' שלמה ציישלין המראה לנו כי הרעיון המשיחי, המהבב כל השנים בהסטוריה שלנו, הודרעת את הבעיה הזאת מקדמת דנא.

סילבר הסעיר במשך עשרות בשנים את העולם היהודי באמריקה, ביחוד בעשור שקדם להקמת מדינת־ישראל. דמותו זו מתגלה לפנינו בכל גדלותה על־ידי הגב' מרים לייקינד הרושמת ברייקנות ביבליוגרפית כל מה שיצא מעטו של סילבר במשך כל השנים. בתוך מסכת החולין של חיי יהודי ארה"ב הוא הופיע כציוני עז, כאיש שהמשיך את מסורתה של הציונות הרצליאנית, כשהיא מתמונת אצלו במושגים רוחניים „אחד־העמיים". ציונות זו נטבעת בארה"ב בחותם התקופה. בניגוד לאירופה, שבה נתגלה הרעיון הלאומי בתור פרי המחשבה הראציונאלית, יונק וניזון רעיון זה על אדמת אמריקה, מגעגועים רומנטיים ומאינטואיציה־משיחית, וד"ר סילבר נעשה לאחד מנושאיו.

עד מאה ועשרים ד"ר סילבר!

*) In the time of Harvest, Essays in the Honor of Abba Hillel Silver, on the occasion of his 70th birhday, The Macmillan Company, New-York, p.p. 459.

ד"ר סילבר בא לנפץ אגדות ולתקן ההסטוריה

פתיחה רבת רושם של ועידת ה.צ.א.

— מאת מנחם ברש —

מעשיה יפה התהלכה במשך שנים על ראשית תקומתה של מדינת ישראל. ממתיקי-סוד ויודעי-ח"ן ידעו ללחוש מפה לאוזן, ברמזים דקים בלבד, סיפור מופלא על אחד מראשי היהדות בימים ההם, שהוגנב באחד הימים בדלת האחורית של הבית הלבן, לבל תראנו חלילה עין-זר, לפגישה מסתורית עם נשיא ארצות-הברית הארי טרומן, ואותו אדם, בקסמו האישי ובכוחו הפלאי הצליח לשכנע כהרף עין את נשיא ארצות-הברית שיתיצב לימין העם היהודי במאבקו למען חלוקת ארץ ישראל והקמת מדינה יהודית בתוכה.

בא אמש ד"ר אבא הלל סילבר, מנהיגם הדגול של ציוני אמריקה, וניפץ את האגדה הזאת לרסיסים. לא היו דברים מעולם. עורבא פרח. לא פגישה ולא קסם, לא „הגנבה" ולא דלת אחורית. כלום. אגדה היא זו — הרעים ד"ר סילבר בקולו — ואגדות כאלה אינם אלא בגדר נסיונות תמימים ודמיוניים „לשחזר היסטוריה" ולגלות פנים שלא כהלכה. ד"ר סילבר לא נקב בשמות, אך מי ששמע את האגדה — ידע למי התכוון.

היתה זו ה„פצצה" הראשונה שד"ר סילבר הטיל לחללו של אולם בנייני האומה הנהדר, בפתחו את הועידה ה-46 של הסתדרות ציוני אמריקה, אשר מנהיגיה החליטו להתוועד הפעם בירושלים דוקא. זו רק פתיחה ובמשך 7 ימי דיוניה — עוד נועדו לה לועידה זו רגעים דרמטיים לרוב.

מן הנאומים הראשונים שהושמעו — של ד"ר סילבר ושל הרב נוסבוים נשיא ה.צ.א. — משתמע, כי ציוני אמריקה באו אלינו כדי להסתער על ישראל, לשרש דעות קדומות, לתקן טעויות, ולשכנע כל מי שמוכן להקשיב כי אכן ציונים טובים הם וכי אלמלא עזרתם לא היתה מדינת ישראל קמה כלל.

הישראלים לעומתם — נשיא המדינה מר שזר בנאומו וראש הממשלה מר אשכול באגרת-ברכתו — לא טמנו ידם בצלחת והשיבו מנה אחת אפים: אם כנים אתם, אם ציונים נאמנים אתם — עלו לציון והיאחזו בה!..

פתיחה אמריקנית

הפתיחה היתה מפוארת ולא נפלה בהרבה מפתיחות של ועידות דומות בניו-יורק או בבלטימור, בסינסינטי או בסן-פרנציסקו. האולם היה גדוש עד אפס מקום, לרגות יציעיו. גברים בלבושם ההדור, נשים בתפארת שמלותיהן ובברק תכשיטיהן, נערים ונערות נושאי דגלי הלאום ודגלי אמריקה המכוכבים והמפוספסים, התפילה של הראבי, נציג השגרירות האמריקנית בין נכבדי הנשיאות, אגרתו של קנדי הריכוז של אנשי החברה הגבוהה, החל בשרים ובשופטים עליונים וגמור בחברי כנסת ובראשי התנועה הציונית, צבא העתונאים וצלמי הרדיו והטלביזיה — כל אלה שיוו לישיבת הפתיחה את הברק והזוהר של ועידות אמריקניות מובהקות. לא נודע כמעט שהיא מתכנסת בירושלים.

ושלושה נשיאים היו שם. נשיא המדינה מר שזר, שנשא את נאומו בפאטוס ובלהט האופייני לו. נשיא ההסתדרות הציונית האמריקנית ד"ר נוסבוים, ששימש משענת נאמנה לד"ר סילבר ולדעות שהביע ו... הנשיא קנדי, שאמנם לא הופיע אישית, אך רוחו ריחפה בחלל האולם ודברו באגרת ששיגר הטביע את חותמו על הועידה כולה.

תשואות סוערות פרצו משהוקראו דברי הנשיא קנדי, כי ארצות-הברית ערה לשלומתה של ישראל ובטחונה כפי שהיא ערה להירותן של מדינות חפשיות אחרות באיזור המזרח התיכון. מדיניותה של הממשלה האמריקנית מבוססת על שמירת השלום והחופש במזרח התיכון כבכל חלקי העולם האחרים — הוסיף הנשיא והדגיש. בן-גוריון לא בא, כפי שגם אשכול לא הופיע, אם כי שניהם הוזמנו. ב.ג. הבטיח לשאת את דברו בסעודת ערב חגיגית, שתיערך בראשית השבוע הבא לכבוד ד"ר סילבר במלון „שרתון" בת"א. ואולם רוחו של „הזקן" הילכה באולם, רעיונותיו בדבר חובת ציוני אמריקה להגשים את הציונות ע"י עליה והתישבות באו לביטוי נאמן בדברים של הנשיא וראש הממשלה.

במת הנשיאות הזכירה את ימי הזוהר של הכינוסים היהודיים הגדולים בימי לייק-סאקסס, — ראשי מדינת ישראל בצד מנהיגי ציוני אמריקה — ישבו והפגינו את אחדותה של האומה. כך לפחות נדמה כלפי חוץ וזאת מצהירים ללא הרף המנהיגים הציוניים האמריקנים שכל מטרת בואם היא להפגין את ליכוד האומה וזהות שאיפותיה לראות את ישראל גדולה ובוטחת, משגשגת וקולטת גלויות. רב מספר הצירים הצעירים ובולט חלקו של „דור הממשיכים", אנשי יהודה הצעיר, מכבי הצעיר והנוער הציוני. הגיל הממוצע בועידה למטה מגיל העמידה. וזו, כמובן, תופעה מרנינה.

הישג העם כולו

ד"ר סילבר, שהופעתו אמש מסמנת את שובו לפעילות ציונית אחרי שנים רבות של שכחה ושתיקה (מרצון ומאונס) הקסים את הועידה בנאומו היפה. יש ללמד לדור הצעיר בישראל — ציין — ולדורות הבאים אחריו את הפרק המזהיר במסכת התחיה הלאומית ולשנן להם כי מדינת ישראל אינה הישג של חלק זה או אחר בעם, של מפלגה זו או אחרת — אלא הישג של העם כולו. כל זה יועיל יותר מאשר נזיפות והטפות מוסר. המכוונות נגד ציוני אמריקה והבוקעות מדי פעם מחוגים ישראליים. דברים אלה מולידים רק רוגזה ומרירות.

הוא גולל באריכות את פרשת מאבקה של המנהיגות הציונית באמריקה כדי להשיג את תמיכתה של ממשלת ארה"ב בהקמת המדינה והזהיר שמאבקים נוספים עוד נועדו לה למדינה הנצורה, המוקפת אויבים מסביב ורק תנועה ציונית חזקה הנהנית מתמיכת המדינה ועידודה היא משענתה הנאמנה. הוא הבטיח שבשעת מבחן תיחלץ יהדות אמריקה כאשר לא נחלצה מעולם.

אף ד"ר מכס נוסבוים קבל על שסיפור המאבקים הקשים והבלתי-פוסקים של ציוני אמריקה למען הקמת המדינה, אינו ידוע כל צרכו וחוגים מסויימים מעדיפים להשכיחו או להתעלם ממנו. „ד"ר סילבר וד"ר נוימן היו שתי הדמויות העיקריות בדרמה מלהיבה זו וכל אחד מהם מייצג באישיותו את דפי הזהב בתולדות התקופה ההיא". הוא לא הסתיר את גאוותו מהברירה שישנה עכשיו בידי כל יהודי באמריקה: רוצה נשאר הוא באמריקה, רוצה — עולה לישראל.

נשיא המדינה הזכיר, שבארה"ב קיימים למעלה ממיליון ילדים יהודים, למעלה מרבע מיליון צעירים הלומדים באוניברסיטאות ולפחות חלק מהם חייב לעלות ארצה, ללמוד עברית ולהשתלב במסכת העשיה במולדת הנבנית. יש בכוחם של צעירים אלה לשנות מן היסוד את פני המציאות בארץ. ישראל רוצה לחיות בטוחה שנאמני ציון באמריקה לא יאכזבו.

מארגני הועידה מבטיחים כי תהיה זאת ועידת מפנה שתחולל מהפכה בחיי הציונות האמריקאית והשקפת עולמה. עצם שובו של סילבר לפעילות ציונית — ערובה לכך.

עד כאן הפתיחה הזוהרת בשלל אורותיה. מכאן ולהבא ובמשך שבוע ימים תעסוק הועידה בעבודה שחורה ובעניינים מעשיים: עליה וקליטה, תרבות עברית וחינוך הנוער, מגביות והשקעות הון ו... בחיפושי דרכים חדשות.

כל אלה מעידים כמאה עדים, שחל כנראה מפנה בדרך מחשבתם וכי ציוני אמריקה שבים לקחת את הציונות בכל הרצינות.

אומפּאַרטייאישער אילוסטרירטער

וועלט - זשורנאַל

פאַר פּאָליטיק, קולטור, וויסנשאַפט, ליטעראַטור, טעאַטער, פילם און מעדיצין

ד־ר אַבאַ הילל סילווער — דער מנהיג פון אַמעריקאַנער יידנטום

יצחק אייזנבערג

אבא הילל סילווער א בן־שבעים

(צום טיטל־בלאַט)

אין די ראַמען פון דער 66־טער לאַנדעס־קאָנפערענץ פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין די פאַראייניקטע שטאַטן, וואָס וועט אָפּגעהאַלטן די פאַראייניקטע שטאַטן, וואָס ווערט אָפּגעהאַלטן אין ישראל וועט אויך באַצייכנט ווערן אויף אַ גאַר פייערלעכן אָונט דער זיבעציק־יאָריקער געבורטס־טאָג פון ציוניסטישן פירער, הרב ד"ר אבא הילל סילווער.

סילווער איז געוואָרן זיבעציק יאָר נאָך מיט עטלעכע מאָנאַטן צוריק און סיי אין אַמעריקע און סיי אין ישראל איז שוין די דאָזיקע דאַטע באַצייכנט געוואָרן אויף אַזאַ אָדער אַנדערן מין אופן, אָבער דער אָפיציעלער „דינער" לכבוד דעם ד"ר סילווער וועט דורך דער ציוניסטישער פירערשאַפט אין אַמעריקע געגעבן ווערן אַט טאַקע איצט, אין תל־אביב.

שוין איבער צען יאָר, וואָס ד"ר סילווער שטייט אין אַ געוויסער מאָס „אין דער זייט" און פאַרנעמט נישט קיין שום אָפיציעלן אַמט נישט אין דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין די פאַראייניקטע שטאַטן און נישט אין דער וועלט־באַוועגונג.

עס איז פּשוט אַ חרפּה צו דערציילן, אַז ער איז אַפילו נישט קיין מיטגליד אין ציוניסטישן אַקציאָנס־קאָמיטעט, וואָס ציילט מער ווי הונדערט חברים, דער איינציקער אַמט, וואָס ער האַלט יאָ איין די לעצטע יאָרן אין זיינע הענט, איז בלויז די פּרעזעסור פון דירעקטאָרן־ראַט פון „מלווה הפיתוח" אין אַמעריקע. פון צייט צוצייט ווערט ער אויך איינגעלאַדן זיך צו באַטייליקן אין אַ וועלכער עס איז אָפיציעלער אַקציע פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע („ההסתדרות העברית") אין אַמעריקע. דאַן פאַרלאָזט ער די שטאָט קליוולאַנד אין שטאַט אָהאַיאָ אין וועלכער ער וווינט שוין זייט צענדליקער יאָרן און קומט קיין ניו־יאָרק אויף עטלעכע טעג, כדי דאָרט דורכצופירן די געגעבענע אַקציע. שפּעטער קערט ער זיך צוריק אַהיים און אַלץ בלייבט ביים אַלטן.

טראָץ דעם, איז געבליבן ד"ר סילווער ביז איצט אַ צענטראַלע פיגור אין לעבן פון אַמעריקאַנער יידנטום בכלל און פון דאָרטיקן ציוניזם בפרט. די סיבה דערפון איז טאַקע די, וואָס אבא הלל סילווער איז אַ פירער, וואָס איז „משכמו ומעלה" העכער פון אַלע אַנדערע, וועלכע זענען איצט כמעט אַלע אָן אויסנאַם בלויז עסקנים מער אָדער ווייניקער וויכטיקער ער איז אויך באַקאַנט אַלס רעדנער פון גאָטס גענאַד הויפּטזעכלעך אין דער ענגלישער שפּראַך; ער רעדט אויך העברעאיש און יידיש און קען גוט די יידישע אַלטע מקורות, אָבער די שפּראַך פון זיינע עפנטלעכע אַרויסטרעטונגען איז ענגליש. אין דער דאָזיקער שפּראַך פילט ער זיך פריי און אין איר דריקט ער אויס זיינע געדאַנקען אין דער בעסטער און שענסטער פאָרם.

פון ליטע קיין ניו־יאָרק און קליוולאַנד

סילווער איז נישט קיין געבוירענער אין אַמעריקע, ער איז אָבער אַהין געקומען אַלס קליין קינד צוזאַמען מיט זיין משפּחה, פון שטעטל נוישטאָט אין דער ליטע, אָנפאַנגס היינטיקן יאָרהונדערט.

זיין פאָטער, ר' משה סילווער ז"ל, וועלכע איז געשטאָרבן אין ירושלים בלויז מיט עטלעכע יאָר צוריק און זיין עלטערער ברודער מרדכי האָבן שטאַרק געווירקט אויף דער געשטאַלטונג פון אבא הילס פּערזענלעכקייט. שוין אין יאָר 1907, ס'הייסט ווען אבא הלל איז אַלט געווען בלויז פערצן יאָר בסך הכל, האָט מען אים געשיקט אַלס דעלעגאַט מצד דער ציוניסטישער יוגנט אין ניו־יאָרק (וואָס איז דאַן געווען אָרגאַניזירט אין אַ ספּעציעלן קלוב אויפן נאָמען פון טעאָדאָר הרצל) אויף דער לאַנדעס־קאָנפערענץ פון דער „ציוניסטישער פעדעראַציע פון אַמעריקע", וואָס האָט דאַן געמאַכט אירע ערשטע שריט. סילווער האָט שוין דאַן נישט אַנטוישט. ער האָט געהאַלטן אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ אַ רעדע אין דער העברעאישער שפּראַך — און די דאָזיקע רעדע האָט געמאַכט אַ גרויסן איינדרוק אויף די צוהערער־דעלעגאַטן.

אבא הלל סילווער האָט אין עטלעכע יאָרן אַרום געשטודירט סיי אין „היברו יוניאָן קאָלעדזש" און סיי אין אוניווערסיטעט אין דער שטאָט סינסינאַטי און אין יאָר 1917 איז ער נאָמינירט געוואָרן אַלס רב און גייסטיקער פירער פון רעפאָרמירטן טעמפּל „תפארת ישראל" אין קליוולאַנד. פיל מי און אַרבעט האָט ער אַריינגעלייגט די אַלע יאָרן, כדי דערנענטערן די רעפאָרמירטע צום ציוניזם און זיינע אידעען. סילווער און ד"ר סטיפן וויז זענען במשך פון אַ לאַנגער תקופה געשטאַנען גאַנץ ווייט איינער פון צווייטן און דאָך זענען געווען שטחים, וואָס פאַקטיש האָט איינער געטאָן די אַרבעט פון צווייטן, ביידע פלאַם־פייערדיקע ציוניסטן און גלייכצייטיק רעפאָרמירטע „ראַביים" האָבן זיי פיל אויפגעטאָן, כדי דער ציוניזם זאָל נישט בלייבן בלויז ביי די אָרטאָדאָקסן און קאָנסערוואַטיוון אַליין.

זיין קאַמף פאַר אַ יידישער מדינה

אין די טעג פון צווייטן וועלט־קריג, ווען סילווער איז געווען פּרעזידענט פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע אין אַמעריקע („זי. או. איי.") איז ער געווען אויך פון די הויפּט־גרינדער פון דער אַזוי גערופענער „אמערג'נסי זיוניסט קאָונסיל". סוף 1946 איז ער אויסגעוויילט געוואָרן, אויפן ציוניסטישן קאָנגרעס אין באַזעל, אַלס מיטגליד פון דער לייטונג און איז געוואָרן שפּעטער דער פאָרזיצער פון „סוכנות" אין אַמעריקע.

צוזאַמען מיט זיין פריינט און נאָענטן חבר נאָך פון די יוגנט־יאָרן חבר ד"ר עמנואל ניומאַן, האָט סילווער פיל געאַרבעט, כדי געווינען דאָס גאַנצע אַמעריקאַנער יידנטום פאַרן ציוניזם, אָבער נישט בלויז דאָס. ער האָט גלייכצייטיק צוזאַמען מיט זיינע חברים אַנטוויקלט אַ ברייטע אויפקלערונגס־אַרבעט אויך צווישן די „גויים", כדי אַרויספירן אונדזערע פאָדערונגען אויפן אַלגעמיין־פּאָליטישן אינטערנאַציאָנאַלן פאָרום.

סיי די דעמאָקראַטן און סיי די רעפּובליקאַנער אין אַמעריקע האָבן צוגעזאָגט זייער הילף פאַר [illegible] גרינדונג פון אַ יידישער מדינה אין ארץ־ישראל און האָבן דעם דאָזיקן צוזאָג אויך איינגעשלאָסן אין זייערע אָפיציעלע וואַל־פּלאַטפאָרמען. מען דאַרף דאָך נישט פאַרגעסן, אַז דעם שטאַרבנעם פּרעזידענט רוזוועלט, האָבן די יידישע פאָדערונגען נישט שטאַרק אינטערעסירט און אַז די באַאַמטע פון „סטייט דעפּאַרטאַמענט" אין וואַשינגטאָן זענען שוין דאַן געווען ווייט פון זיין פריינט פון ציוניזם.

די היסטאָרישע רעדע, וואָס ד"ר הלל סילווער האָט געהאַלטן פאַר דער פּלענאַרער זיצונג אין חודש מאַי 1947 און זיין פּאָליטישע אַרבעט „הינטער די קוליסן" אין יענע שווערע טעג וועלן קיינמאָל נישט פאַרגעסן ווערן פון זכרון פון יידישן פאָלק. ד"ר סילווער האָט מצליח געווען געבן דעם געהעריקן אויסדרוק אונדזערע פאָדערונגען פון די אומות העולם און זייערע פאָרשטייער און סוף סוף האָבן זיך די הערצער זייערע געעפנט, אויב נישט פון אַלעמען איז פון גרעסטן טייל פון זיי.

ד"ר הלל סילווער האָט אונטערגעשטראָכן אין זיין דאָזיקער רעדע, אַז „דאָס יידישע פאָלק פאַרדינט צו זיין זעלבסטשטענדיק פּונקט ווי יעדער אַנדער פאָלק אויף דער וועלט" און האָט אויסגעדריקט זיין גלויבן, אַז נישט ווייט איז דער טאָג און די יידישע מדינה וועט אָנגענומען ווערן אַלס גלייכבאַרעכטיקער מיטגליד אין דער פאַראייניקטער פעלקער־אָרגאַניזאַציע. ביי פאַרשידענע אַנדערע געלעגנהייטן האָט ער זיך אויסגעדריקט, אַז די יונגע יידישע מדינה מוז פאַרוואַנדלט ווערן אין אַ „שאַפונגס־הויז" פאַר אַלע שענסטע האָפענונגען און אידעאַלן פון אַלטן יידישן פאָלק, וואָס האָט במשך פון לאַנגע דורות געטראָגן מיט זיך די גאולה־טרוימען.

נישט איינמאָל איז מיר אויסגעקומען זען ד"ר סילווערן פון דער נאָענט ביי זיין ציוניסטישער אַרבעט און אויסהערן זיינע רעפעראַטן. עס איז מיר אויך אויסגעקומען באַגלייטן אים און זיין פרוי מיט יאָרן צוריק אויף זייערע באַזוכן אין פאַרשידענע טיילן פון לאַנד. איך האָב זיך איבערצייגט, אַז דער הויכער, מאַסיווער און אָפטמאָל שטורמישער רעדנער, ד"ר סילווער איז פּערזענלעך גענומען אַ סענטימענטאַלער מענטש און קיין שום פּראָבלעם, וואָס באַשעפטיקט מדינת ישראל און דאָס יידישע פאָלק איז אים נישט פרעמד.

דערמאָן איך זיך איצט ווען אין „בית ציוני אמעריקע" אין תל־אביב האָט מען געשטעלט פאַר אַ קליינער צאָל פון איינגעלאַדענע געסט [illegible] פילם פון די „ימי בראשית" פון דער יידישער מדינה אין וועלכן ד"ר סילווער דערשיינט אַ מערער צאָל מאָל. איך האָב דאַן געזען טרערן אין די ווינקלען פון ד"ר סילווערס אויגן.

פרייטיק נאָכמיטאָג פלעגט ד"ר סילווער פאַרענדיקן מיט איילעניש זיינע ענינים אין תל־אביב, כדי וואָס שנעלער קאָנען פאָרן אויף שבת צו זיין אַלטן טאַטן, אין ירושלים. נישט איינעם האָט סילווער געהאָלפן אין פאַרשידענע צייטן, סיי מיט אַ גוטע עצה און סיי מיט געלט צוזאָגנדיק אים, אַז שטענדיק שטייט ער צו זיין דיספּאָזיציע און איז גרייט אים ווידער דערטיילן זיין פּערזענלעכע הילף.

ד"ר אבא הלל סילווער איז אַ נאַציאָנאַלע פּערזענלעכקייט פון אַ גרויסן פאָרנעם, אַ ייד אַ תלמיד־חכם, אַ מנהיג און אַן אָראַטאָר און ער איז נאָך בכוח פיל צו געבן אונדזער פאָלק און אונדזער לאַנד.

THE JERUSALEM POST Published daily except on Saturday by The Palestine Post Ltd. Founded in 1932 by GERSHON AGRON
Registered at the G.P.O. Copyright of all material reserved; reproduction permitted only by arrangement.
Editor: TED R. LURIE
Head Office: 9 Rehov Havatzelet, Jerusalem, P.O. Box 81, Tel. 24233.
Tel Aviv: 52 Rehov Nahlat Binyamin, P.O.Box 1123., Tel. 64251.
Haifa: 34 Rehov Herzl, Hadar Hacarmel. P.O. Box 4810, Tel. 4594
Annual Subscription: IL 76.
SINGLE COPY: 22 AGORA.
Vol. XXXIX. No. 10791

July 15, 1963

Z.O.A. CONVENTION IN ISRAEL

SIXTY-SIX years after the Federation of American Zionists held its first annual convention in New York, that group's senior heir — the Zionist Organization of America — is holding its convention in Israel for the first time. This is a festive occasion for the members of the Z.O.A., and, although the organization comprises only a small fraction of American Jewry and constitutes a minority even in the American Zionist movement, it could also mark a turning point in the relations between Israel and the American Diaspora.

American Zionism is justly proud of its share in the building of the Jewish National Home, and in the events leading to the establishment of the State. The *halutzim* built, and it was the World Zionist movement that provided the tools. And when the United Nations, under pressure from Washington, was moving towards nullification of its decision calling for the establishment of a Jewish State, then, too, it was the American Zionist movement that mounted a massive offensive and succeeded in mobilizing American Jewish and non-Jewish public opinion to thwart the move. Rabbi Silver has bid us remember the part played by American Zionists; he may be sure it has not been forgotten. Today, however, it is more important to seek goals for future cooperation rather than wrangle over credit for past achievement.

Strangely, however, American Zionism, a proud and powerful rear-guard in so many battles on behalf of the State, came to appear increasingly as hesitant in the years of Israel's consolidation. The giving to the United Israel Appeal, the buying of Bonds, the direct investing in industry, the support of land reclamation and resettlement projects — all these came to appear less the wholehearted participation of committed brothers than apologetic charity.

This apparently was a by-product of the disappointment and dissatisfaction expressed in Israel — and first and foremost by Mr. Ben-Gurion — at the failure of the American Zionist leadership, with isolated exceptions, to come to Israel and take part in person in the project which they helped to set in motion, and the failure of the movement actively to encourage and support immigration from the U.S. Indeed, the 10,000 American Jewish settlers in Israel seem to provide support for the Israel view of American Zionism. Most of them came here with little or no help or encouragement and their mutual-aid organization, the Association of Americans and Canadians in Israel, has received little more than nodding recognition from the movement.

The Z.O.A.'s present administration has indicated that it is ready actively to support immigration from America. It has also indicated that it is ready to carry out an old, nearly-forgotten undertaking: the "conquest of the communities" for intensive, Israel-centred Jewish and Hebrew education. One would say that this kind of more enterprising American Zionism will find more understanding in Israel than one that allows itself to be drawn into futile campaigns of apologetics with Israeli "adversaries."

Haaretz 7-15-63

בן גוריון משבח את ד"ר א. ה. סילבר

מנהיגי ציוני ארה"ב חוגגים יום הולדת סילבר בת"א

שני הזקנים הגדולים של תנועת התחיה היהודית: ד"ר א. ה. סילבר וד' בן גוריון, ישבו אמש 4 שעות זה בצד זה, מול 1000 פעילי התנועה הציונית בארה"ב מרי־

מאת חביב כנען
סופר הארץ

עים ונרגשים, בארוחת ערב חגיגית שנערכה לכבוד יום הולדתו ה־70 של ד"ר סילבר במלון „שרתון" בתל־אביב.

הריב הגדול בין שניהם נראה כתגיע לקצו עם דברי שבח חמים שהשמיע ב. ג. לסילבר על זכויותיו בהקמת המדינה ותם ברכתו, שבעל היובל יפעל מעתה לחינוך עברי לדור הצעיר היהודי בארה"ב ולמען אחדות העם.

בתום המבול הגדול של נאומים, שפרט לדברי נשיא האוניברסיטה העברית בירושלים מר א. אילת נישאו באנגלית, רמז ד"ר סילבר — באמרו כי הוא חש עצמו במצב של אברהם אבינו, כאשר בגיל 70 הורה לו אלוהים ללכת לארצו — כי לא מן הנמנע שיתישב בישראל. מקורביו של ד"ר סילבר סיפרו על חלקת אדמה של בעל היובל במגדל, על שפת הכנרת ועל תכניתו לבנות בית בירושלים.

כאמן הקיצור בנאום הוכיח עצמו שגריר ארה"ב מר ו. ברבור אשר קדם לדבריהם של ח"ח י. ספיר, הרב ד"ר מ. נוסבאום, י. סרלין וב. ג.

ד"ר סילבר, שהתעלה בדברי תשובתו לשיא של יכולת רטורית, העלה חזון האישיות המאושרת המבקיעה לעצמה דרך מבעד ל־ ערפל הסבל, העוני והפחד. מש־הו מאוירת העידות האמריקאיות השתרר באולם כאשר זמר המטרופוליטן אופרה ריצ'ארד טאקר הש־מיע סעל דוכן המנחה (תפקיד שמילא בהצלחה ד"ר ע. ניומן) את „אלה דברים".

בהיפרד הנוכחים מסילבר וב. ג. שופעי מרץ ואון, לא העלה איש על הדעת, כי אמנם ניצבים מולם שני פנסיונרים של ההיסטוריה הי־הודית.

„ידיעות אחרונות" 7-16-63

אנשים בחדשות

בן־גוריון הוא וושינגטון־עם־בעיות

בי-ג'י ואבא הלל סילבר

נשמי ברכה ירדו אור ליום אתמול באולם העצ־מאות במלון שרתון בתל אביב. היו אלה גשמי ברכות, ממש שבר ענן. ושני האישים שספגו את כל״א הזפניים ברכות ואיחולים היו שני היריבים הציוניים מאז — ד"ר אבא הלל סילבר וח"כ דוד בן גוריון. לאחר עשר שנים ש״ג ישבו השניים זה בצד זה, ישבו וחייכו, החליפו דעות ושוב חייכו.

היה זה בעת ארוחת ה־ערב החגיגית לכבוד יובלו ה־70 של המנהיג הציוני מארה"ב, ד"ר סילבר, ש־נערכה מטעם הסתדרות־ציוני־אמריקה, הקונפדרצ־יה העולמית של הציונים הכלליים והמפלגה הליב־רלית בישראל. וכמובן ש־כל אחד מנציגי ארגונים אלה לא חסך מחמאות ו־ברכות לחתן היובל: בעל שאר רוח, להט המעשה, כוח אמונה, משכמו ומעלה גבוה מכל העם ועוד ועוד.

דוד בן גוריון, שהיה נואם אורח במסיבה זו, זכה אף הוא לשבחים מפי מנחה הערב, ד"ר עמנו־אל ניומן שראה בו ה„ג'ורג' ואשינגטון של יש־ראל" אך עם יותר בעיות, ה„צ'רצ'יל של ישראל", אדריכל האומה והמדינה, מנהיג הציונות ועוד ועוד. הוא לא הסתפק בזה אלא אף הציע שבישיבה הקרו־בה ייבחר בן-גוריון כ־חבר כבוד של הסתדרות ציוני אמריקה.

טלפון לאורח

המשורר האידי הנודע איציק מאנגר, השוהה בישראל, מפתיע את כל ידידיו, השואלים אותו כי־צד יוכלו להתקשר אליו. „פשוט מאוד", משיב ה־משורר המתגורר דרך קבע בניו יורק. „יש לי בישר־אל טלפון משלי, ושמי מופיע בספר הטלפונים".

מסתבר כי באחד מבי־קוריו הקודמים בישראל, חלה המשורר קשות. ־ אחד מידידיו, אדם בעל עמדה בממשלה, המליץ להתקין טלפון בדירת מנג־ריו.

הרשימה היחידה

מנהל גימנסיה „הר־צליה" ד"ר ברוך בן יהודה שימש באחרונה כיו"ר ועדה ציבורית ש־הכינה את רשימת אזרחי המדינה הותיקים בעלי זכות ה„ראשונים" לקראת הזמנתם לפגישה חגיגית אצל נשיא המדינה מר זלמן שזר. כשהעיר מר שהעיר לד"ר בן יהודה כי אף מרשימה זו אינם נע־דרים בוגרי „הרצליה" ה־פזורים על פני המדינה ו־תופסים עמדות ומפתח השיב: „הרשימה היחידה שבוגרינו כמעט נעדרים ממנה היא רשימת האסי־רים בבתי הסוהר במדי־נה".

עזר כנגדה

לעתונאים הרבים, שצב־או בימים אלה על חברת הכנסת טובה סנהדראי, שנבחרה לסגן יו"ר הכנ־סת, התברר כי גם בעלה, הרב ישראל סנהדראי, המזכיר הכללי של „עזרת תורה" בתל אביב הוא עס־קן ואיש-ציבור בזכות עצ־מו.

למרות גילו, חובש הרב סנהדראי את ספסלי אוני־ברסיטת תל אביב ולומד משפטים. מסתבר, כי ה־מניע העיקרי שדחפו לל־מוד משפטים היה, הצעות החוק הרבות שמגישה אש־תו בכנסת. „אני משוכנע כי אוכל להיות לה לעזר רב. לאחר שאסיים את ל־מודי במשפטים", התוודה סנהדראי הנמרץ...

אפשר ללמוד

קבוצת המנהיגים הצעי־רים של יהדות ארצות ה־ברית שהגיעה בשבוע ש־עבר ל„סיור לימודים" ב־ארץ עומדת להיפגש עם שורה של אישים התופסים עמדות מפתח כדי לשמוע מפיהם על בעיותיה של המדינה.

התכנית להפגיש את אנשי הקבוצה עם ראש הממשלה לשעבר דוד בן־גוריון עמדה לרדת מעל הפרק, מאחר שב.ג. בהשקפתו לאזרח פרטי אינו מ־אנשי הקבוצה האורחת לא ויתרו.

„אנחנו חושבים שנוכל ללמוד ממנו משהו בשטח המנהיגות", טענו הם.

בית הערבי העשיר קושט במזוזה

גם השנה, הגיע לחופ־שת קיץ ממושכת במרומי הר-הכרמל, האדמו"ר מ־גור, רבי ישראל אל־תר, המבלה מדי קיץ מס־פר שבועות בחיפה. תוש־בי הר-הכרמל עוקבים ב־סקרנות אחר הרבי הדור־ההופעה, המטייל בסביבה, או יורד בשעת בוקר מוק־דמת לרחוץ בימה של חיפה.

מדי שנה שוכרים חסידי גור בחיפה לרבם חווילה מפוארת בהר הכרמל. ה־שנה שכרו את חווילתו של ערבי עשיר, המבלה את חדשי הקיץ באירופה. הדבר הראשון אותו עשה הרבי בהגיעו אל הבית, היה התקנת מזוזה. כש־יחזור הערבי העשיר לבי־תו, יכול איפוא להתבאות בכך שעל משקוף דלתו מתנוססת מזוזה כשרה, שהותקנה על ידי הרבי מגור בכבודו ובעצמו...

Zionists Honour Silver at 70

July 15, 1963

TEL AVIV. — Some 1,000 delegates of the Zionist Organization of America and their guests — led by David Ben-Gurion, Abba Hillel Silver and Emanuel Neumann — travelled across 4,000 years of Jewish history, concentrating on the last 70 of those years, in the ballroom of the Sheraton Hotel here last night.

The occasion was the 70th birthday dinner given in honour of Dr. Silver by the ZOA, which is holding its 66th annual convention here, the World Confederation of General Zionists, and the Israel Liberal Party.

Six speakers paid tribute to Dr. Silver. They included the U.S. Ambassador, Mr. Walworth Barbour; Liberal Party leader Yoseph Saphir, M.K.; Deputy Knesset Speaker Yosef Serlin; Hebrew University President Eliahu Elath; and the President of the Z.O.A., Rabbi Max Nussbaum.

Mr. Ben-Gurion, tracing the history of Zionism in various parts of Europe and in the U.S., described Dr. Silver's Zionism as beginning "not with the Basle programme, the Balfour declaration or the U.N. decision of Nov. 29, 1947, but with the Divine promise to our father Abraham: 'To thy seed I will give this land.'"

B-G's Tribute

Mr. Ben-Gurion, who in his long career has fought many Zionist battles together with and against Dr. Silver, described his fellow warrior as "the greatest and most courageous fighter of American Jewry."

Responding to all the tributes offered to him at the 4½-hour banquet, Dr. Silver recalled the beginning of his Zionist career at the age of twelve when he said, with his father's help, he organized on the Lower East Side the first junior Zionist Hebrew-speaking society in the U.S., known as the "Dr. Herzl Club."

A surprise tribute to Dr. Silver was a rendition of a liturgical number by Metropolitan Opera star Richard Tucker, who was sitting in the audience.

4

U.S. Zionists Meet In Israel and Find Criticism Subsides

Special to The New York Times

JERUSALEM (Israeli Sector), July 11—The Zionist Organization of America met in Israel today for the first time.

As more than 1,000 delegates gathered, there were indications of a more tolerant attitude toward the organization than during the stormy years of its association with former Premier David Ben-Gurion.

The Premier had vexed American Zionists by asserting that the only good Zionist was one who came to settle in Israel.

Today the Zionists were received with the softer tones of Israel's new leaders—President Zalman Shazar and Premier Levi Eshkol.

Tones Are Softer

Both men called on American Zionists to come to Israel and help build the young state. But the difference between them and Mr. Ben-Gurion seemed to be that theirs was an appeal while Mr. Ben-Gurion's had sounded more like an order.

President Shazar was present at the opening session to welcome the delegates. Because of protocol, Premier Eshkol's message of greeting was read to the assemblage.

Premier Eshkol said a joint responsibility of Zionists abroad and in Isreal was "to enrich the cultural and spiritual life of Israel by a strong stream of immigration from countries free, more affluent materially and richer culturally."

Rabbi Abba Hillel Silver, honorary president of the Zionist organization and chairman of the convention, and Max Nussbaum, president of the organization, both sadly recalled what Rabbi Silver referred to as "unsolicited lectures, scoldings and admonitions directed at American Zionists by some quarters" in Israel.

Tomorrow the convention will move to Tel Aviv, where, for the remainder of the week the delegates will discuss such problems as immigration, finance, education and development.

Press - 7/15/63

Rabbi Silver Honored by Zionist Parley

TEL AVIV, Israel —(UPI)— Rabbi Abba Hillel Silver of the Temple, in Cleveland, was honored last night by the annual convention of the Zionist Organization of America meeting here.

Former Premier David Ben-Gurion told the convention that Rabbi Silver was "the greatest and most courageous fighter in American Jewry."

Other speakers included U. S. Ambassador to Israel Walworth Barbour.

Earlier in the day, the convention adopted resolutions calling for a "comprehensive program of Hebrew study in Zionist chapters" in America and the "dissemination of the idea of the oneness of the Jewish people, with Israel as its center."

The convention, the organization's 66th, was the first held outside the United States. It is to end Wednesday.

Ben-Gurion Says Israel Must Be a 'Model Nation'

Special to The New York Times

TEL AVIV, July 14—Former Premier David Ben-Gurion declared tonight that Israel had an obligation to serve as "a model nation and a light to the gentiles."

Attainment of this goal, he said at the 66th annual convention of the Zionist Organization of America, would depend on the cooperation and unity of world Jews.

The former Premier spoke at a dinner honoring the 70th birthday of Rabbi Abba Hillel Silver, honorary president of the organization.

Mr. Ben-Gurion praised the accomplishments of American Zionists, but said Zionism could be taught only in Israel. This remark followed an invitation to the former Premier to go to the United States to teach Zionism.

Cleveland Press July 18-63

Rabbi Silver Prophet With World Honors

Abba Hillel Silver most certainly is not a prophet without honor in his own home town.

This Greater Cleveland community has over the years accorded the great Temple rabbi virtually every honor within its power to bestow.

And yet it is gratifying to observe confirmation of the home town's admiration for Rabbi Silver coming from the annual convention of the Zionist Organization of America meeting in Tel Aviv, Israel. Many at home and abroad will echo David Ben-Gurion's statement that Abba Hillel Silver is the most courageous and influential Jewish leader in America.

שני היריבים ישבו שבת־אחים

Yedioth Aharonoth 7-15-63

בן־גוריון ברך את סילבר, שציוניותו מתחילה בהבטחה שניתנה לאברהם אבינו

— מאת אליהו עמיקם —

הצפייה היתה רבה והביקוש להזמנות גדול. אנשים היו מוכנים לשלם 40 ל"י בעד כרטיס ולא נענו. רבים מציירי ועידת ציוני אמריקה נשארו מחוץ לכתלי אולם הנשפים המפואר של המלון התל־אביבי „שרתון". הוא היה צר מלהכיל את כל הקרואים לסעודה החגיגית, שנערכה אמש לכבוד ד"ר אבא הלל סילבר.

מבחינה רשמית היתה זו צריכה להיות חגיגה למלאות שבעים למנהיג הציונות האמריקנית, כשהציונות היתה עדיין ציונות, ומדינת ישראל לא לא היתה עוד אלא צובר בקרבה.

למעשה, ציפו הכל, כי תהיה זו זירה לצליבת חרבות בדו־קרב היסטורי בין אותו מנהיג ציוני לבין ח"כ דוד בן־גוריון, הרוצה מאז נולדה מדינת ישראל לקרוע את השילייה, שממנה יצאה המדינה ולעקור את זכר הורים האמיתיים או המדומים.

הכל ציפו, כי יתייצבו שני היריבים זה מול זה, כל אחד בקטבו — אחד, האומר „רק אנחנו עשינו את הכל", מול זה האומר „כולנו עשינו ולא רק הארץ־ישראלים".

אבל לא כן היה. לא היה שום דו־קרב. החרבות לא נשלפו כלל. הדריכות נמוגה באווירה חגיגית של כרה אמריקנית, אשר אפפה את השולחנות העמוסים כל טוב. היריבים לא קמו להתגושש. הם ישבו זה ליד זה שבת אחים והמתיקו סוד, שיח רעים.

הם ישבו זה ליד זה — אחד ההולך הביתה והשני היוצא מביתו וחוזר לזירה. והנה גם עובדה זו לא העיבה על אווירת שלום הבית. „לא בכל השאלות הייתי תמיד", אמר מר בן־גוריון, „ואולי גם לא עכשיו, תמים־דעה עם הלוחם הציוני הנועז הזה (ד"ר סילבר)" — ובשבר משפט זה נתפרק כל מטען הניגודים, שצריך היה להביא לידי הדו־קרב המשוער.

אבא בדרך אברהם

והמשכו של המשפט יישר את כל יתר ההידורים האפשריים, כי על מה היה לריב, אם מר בן־גוריון עצמו הכריז: „הריני מכיר כמוהו (כמו ד"ר סילבר), שמדינת ישראל היא יצירתו הקולקטיבית של העם היהודי כולו, לא רק של העם החי בדורנו זה, אלא של העם היהודי בכל הדורות...."

ד"ר סילבר אף לא הזכיר את חילוקי הדעות. הוא היה לירי בנאומו, מהורהר, רחוק במעלות החזון, וטובל בנעימות אישיות אינטימיות. „בגיל השבעים", הוא אמר, „הכימיה הרגשית של האדם היא מסוג כזה, שבו נקודת הרתיחה היא גבוהה יותר, ואילו נקודת הקפיאה נמוכה יותר... וברי לו, כי אי אתה יכול לכבוש את הרקיע בסערה..."

מר בן־גוריון היה לעומת זאת אפי. כדרכו, הקדיש את החלק הראשון של נאומו להיסטוריה, כפי שהוא רואה אותה. ומתוך משוט בתקופות, בתהליכים ובתופעות היסטוריים בא להערכת האיש אבא הלל סילבר.

אולם שני הנואמים כאחד הגיעו כמעט לאותן מסקנות והתנבאו כמעט באותה לשון, זה בנופך הלירי וזה בנופך האפי.

„החזון הציוני לא נתגשם עדיין בהיקפו המלא", אמר ד"ר סילבר בנאומו, „מדינת ישראל היא כיום עובדה רבת תפארת. היא תהיה גדולה יותר ומפוארת יותר מחר. אולם גדול ממדינת ישראל הוא עם ישראל, וגדולים מעם ישראל הם חזון האל־מוות והתקווה, שקיימו את עמנו במשך הדורות, שהפכו אותו לעם בעל ברית, הערב לרעיון מלכות שמיים, לייסוד מלכות שדי עלי אדמות.

„כינונה של מדינת ישראל אינו המערכה האחרונה בדראמה של עם ישראל. עמנו צועד קדימה, ארון־הברית צועד קדימה בנתיבי העולם, ביתר חופש עתה, ביתר בטחון — לקראת עידן אחרית הימים, כאשר חזו נביאינו: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים..."

והוא סיים בווידוי אישי, שהוא הכרזה: „הדבר הראשון, שאמר הקדוש־ברוך־הוא לאברהם היה: לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך'. ואברהם אז בן שבעים... אני סבור, כי צוו זה יפה הוא לכל גיל — להמשיך בדרך באמונה ובבטחון, כי זה, שהוא אורו של העולם, יראה לך את דרך מישרין. וזהו בדיוק, שיש בדעתי לעשות".

בי.ג'י. בשם אלוקים

והנה הדברים המקבילים מפי מר בן־גוריון: „אני מניח, שאבא הלל סילבר מכיר כמוני, שיצירה זו טרם הושלמה, ועוד רבה הדרך לפנינו, רבה וקשה, וזרועה מכשולים וסכנות, עד שנשלים מלאכתנו, ותנאי אחד מתנה את (במקור!) אפשרות ההשלמה: אחדות העם היהודי, אחדות היהדות שבתפוצה והיהדות שבישראל".

ועל ציונותו של אבא הלל סילבר אמר הנואם: „והי מזיגה יחידה במינה של אהבת החרות, השויון, הצדק ועוז־הרוח של אבות ארצות־הברית ושל הזדהות עמוקה עם תולדות העם היהודי לדורותיו מימי אברהם אבינו ועד היום, עם זכותו ההיסטורית, הנצחית, האלהית של עמנו לארץ אבות, עם כיסופי העם היהודי מדורי דורות לגאולה לאומית וכלל אנושית שמקורם בנביאי ישראל.

„ציונותו של אבא הלל סילבר אינה מתחילה בפרוגרמה הבזילאית, הצהרת בלפור או החלטת עצרת האומות המאוחדות ב־29 בנובמבר 1947, אלא עם הבטחת האלהים לאברהם אבינו „לזרעך אתן את הארץ הזאת".

אלה הם דברים, שרק לעתים רחוקות יצאו מפי מר בן־גוריון, ראש ממשלת ישראל ושר הבטחון לשעבר, או מפי מנהיג אחר של הציונות הרשמית.

* * *

הסעודה, שהתנהלה בראשותו של ד"ר עמנואל ניומן, עמדה כולה בסימן אמרי נועם, אותם השמיעו הנואמים המרכזיים, וכן נשיא הסתדרות ציוני אמריקה, ד"ר מכס נוסבאום, סגן יו"ר הכנסת, מר יוסף סרלין; ח"כ יוסף ספיר ונגיד האוניברסיטה העברית, מר אליהו אילת. והגדיל לעשות זמר המטרופוליטאן אופירה, ריצ'ארד טאקר, שהיה באולם והוזמן לברך אף הוא את חתן היובל. הוא עשה זאת בדרך המקורית של השמעת קטע חזנות „אלו דברים", שקצר רעם של מחיאות כפיים.

הסעודה נסתיימה. ד"ר אבא הלל סילבר יצא לדרכו. נתמה, אם תהיה [illegible] רצופה [illegible], שהוטמרו עליו ביום [illegible]

בן־גוריון מברך את סילבר

בסעודת־ערב לכבוד יובל ה־70 של המנהיג הציוני

Maariv 7-15-63

— מאת ג'ל קיסרי —

למרות שדוד בן־גוריון הסיר מעל ראשו את קסדת המפקד והמנהיג — לא פשט את גלימת המחנך וההיסטוריון ולפיכך נקט בלשון של מורה ומדריך בעת נאומו בסעודת־הערב החגיגית לכבוד יובלו ה־70 של המנהיג הציוני ד"ר אבא הילל סילבר. הסעודה נערכה במלון „שרתון" בתל אביב במסגרת הועידה ה־66 של הסתדרות ציוני אמריקה.

בנתחו את הציונות האמריקנית ואת יסודותיה העלה בן־גוריון גירסה חדשה של הבסיס לרגשות הציוניים באמריקה. בסיס זה, לדבריו, היא הסולידאריות של יהודי אמריקה עם גורל יהודי אירופה. „הציונים באמריקה חשו, כי עליהם לסייע ליהודי אירופה הרוצים בבית משלהם בארץ האבות. כזו היתה הציונות של היהודי הדגול, חבר בית־המשפט העליון ברנדס, או של יוליאן מק או של לואי ליפסקי או של סטיפן וייז". כאן הגיע בן־גוריון לחתן המסיבה א. ה. סילבר: אליבא דבן־גוריון היתה ציוניותו של סילבר — שהוא מכנה אותו „ידידי" — שונה לחלוטין מהגישה הציונית של כל יתר המנהיגים הציוניים באמריקה. אם כי סילבר הוא אמריקני בכל רמ"ח אבריו כשאר הציונים, הרי „ינק ציוניותו ממסורתו היהודית, מידיעת מקורות היהדות, מבקיאות בהיסטוריה היהודית. ציוניותו של סילבר היא מזיגה יחידה במינה של אהבת החירות, השוויון, הצדק ועוז הרוח של אבות ארה"ב וכן של הזדהות עמוקה עם תולדות העם היהודי לדורותיו מימי אברהם אבינו ועד היום. ציוניותו של סילבר אינה מתחילה בפרוגראמה הבאזלאית, בהצהרת בלפור או בהחלטת עצרת האו"ם ב־1947 אלא עם הבטחת האלוהים לאברהם אבינו „לזרעך אתן את הארץ הזאת"".

„ציונות זו" המשיך ב"ג, „עשתה את סילבר ללוחם הציוני הנועז והגדול ביותר ביהדות אמריקה. בנאומו ההיסטורי בפני עצרת האו"ם ב־1947 לא היתה בקשת רחמים לעם סובל אלא תביעת צדק לעם, שארצו נשדדה ממנו והיא מגיעה לו בזכות. זה היה המניע למלחמתו המעשית על מדינה יהודית. לא אנטישמיות, לא מצוקה, לא סיוע ליהודים סובלים. במקור ציוניותו של סילבר היתה מונחת ההכרה וההרגשה, כי עם ישראל וארץ־ישראל היו קשורים ביניהם כל הדורות ללא הפסק".

בהדגישו, כי גם כיום, כמו בעבר, לא תמיד היה תמים דעים עם סילבר בכל השאלות הודה בן־גוריון, כי הוא מכיר כמו סילבר, כי מדינת ישראל היא יצירתו הקולקטיבית של העם היהודי כולו בכל הדורות ויצירה זו טרם הושלמה ועוד רבה הדרך לפנינו, רבה וקשה וזרועה מכשולים וסכנות עד שנשלים מלאכתנו.

נאומו של אבא הילל סילבר — שהיה אחרון בסידרת הנאומים, אותם נשאו, בין היתר, סגן יו"ר הכנסת יוסף סרלין, ח"כ יוסף ספיר, המנהיג הציוני עמנואל ניומן ועוד — עורר ויכוחים וספיקות בקרב כל הנוכחים. הקטע שהעמיד בסימן שאלה את תוכניותיו של סילבר היה בסוף נאומו, ובו הזכיר את הצו שקיבל אברהם אבינו מאלוהים לנוע אל הארץ אשר יראה לו. „אני מניח שזהו צו הראוי שילכו בעקבותיו בכל שלב בחיי אדם", אמר סילבר, שהדגיש, כי בלב כל אדם מקננת האמונה כי דרכו האמיתית תיראה לעיניו תודות לבורא. „וזהו בדיוק הדבר שבכוונתי לעשות" — סיים סילבר את דבריו.

רבים בקרב הקהל טענו, כי פירוש הדבר שסילבר רומז שיש בכוונתו להשתקע בישראל. ומר סילבר אמנם סיפר אתמול, כי הוא מקים לעצמו בית בירושלים, אך עדיין לא החליט על השתקעות בישראל.

על ההתקרבות הסמלית בין בן־גוריון והציונות האמריקנית העידה ההזמנה שהזמינו עמנואל ניומן לבוא לארה"ב ולהרביץ שם את תורת הציונות. ב"ג השיב לו, כי את הציונות אי־אפשר ללמד בארה"ב — אלא רק כאן בארץ. ניומן לא „נעלב" מדחית הזמנתו והציע לבחור את בן־גוריון — שכינה אותו בשם „האבא של המדינה, ג'ורג' וושינגטון של מדינת ישראל" — כחבר כבוד של ההסתדרות הציונית האמריקנית.

ד"ר אבא הילל סילבר פותח את וועידת ציוני אמריקה ב„בנייני האומה" בירושלים
הפלגה דראמאטית לעבר

ציונות

העבר והעתיד

בעשרות מטוסים הגיעו ללוד קרוב לאלף הצירים והאורחים שבאו לוועידת ההסתדרות הציונית באמריקה (זי.או.אי.) שהחליטה לקיים וועידתה השנתית ה-66 בישראל. בין הבאים רבים שגדול חלקם בבניין המדינה לפני תקומתה ומאז העצמאות ועד הנה, רבים הקשורים בכל נימי נפשם למדינת-ישראל.

דווקא עובדה זאת יצרה מתח פרדוכסאלי בין באי הוועידה לבין המדינה והעם, אליהם באו לקיים וועידתם. „הציוני", שלא כמו היהודי הרגיל, בא אל המדינה בלב מלא טענות שלא תמיד הוא יודע לפרשם כמו, אבל תמיד הם מעין תגובה בהכ"ה ומתחת-לסף-ההכרה לאתגר שהמדינה מעמידה בפני הציוני הטוב בחו"ל, גם כשאין מישהו, כמו ראש-הממשלה לשעבר מר בן-גוריון, התובע זאת בפה: אתגר העלייה לארץ והשתתפות בגוף ולא רק בנפש בבניין הארץ והמדינה.

אין ציוני אמריקה ראשונים לקיים וועידה ארצית שלהם בישראל. קדמו להם בני-ברית, איחוד בתי-הכנסת הקונסרבטיביים ואחרים. אומנם הנסיעות לישראל בחודשי-הקיץ, עם התפשטות מחירי הנסיעה הנוחים, נוקלים כיום בהרבה על האפשרות לקיים וועידה של יהודים אמריקניים דווקא בישראל. ואולם, אם היה צורך למישהו בארגומנט משכנע בוויכוח מסב"ב לשאלה „מי הוא ציוני" — נדמה שהוועידה הזאת סיפקה אותו.

ברובם הגדול לא היו צירי וועידת הזי.או.איי. שונים בהרבה משאר היהודים האמריקניים הבאים הנה לביקור קצר. הם לא דיברו בוועידתם בעברית. הם לא קיבלו החלטות להתיישב בארץ. הם הופיעו כיהודים אמריקניים טובים השמחים במדינת-ישראל וגאים בה — כמו שאר היהודים האמריקניים הטובים שאין תווית של „ציוני" על מצחם.

המנהיגים והעם. רובם הגדול של באי הוועידה יחזרו מכאן בלב מלא רגשות וזכרונות נעימים. הם ראו ושמעו את נשיא המדינה, הם ראו ושמעו את בן-גוריון. הם השתאו למראה המחקר במכון וייצמן והצטלמו כשהם נוטעים עץ ב„יער החרות" של הקק"ל בהרי ירושלים. הם קיבלו במלואו, כמו שהתבטא אחד הצירים, יהודי נלבב מלונג-איילנד, את ערך-כספם שהוציא בעד הנסיעה. „איי גאט מיי מאני'ס ווארט" — אמר אותו יהודי, ציר לוועידה הציונית, וחייך במאור-פנים.

ואולם, הקומץ הקטן של המנהיגים שבאו יחד עם אלף צירי הוועידה ואורחיה — הם לא היו שותפים לחיוכים טובי-הלב שהיו מנת חלקו של הקהל שלהם. בלט הדבר בעיקר בנאומיהם של מי שהוא ראש-וראשון לציוני אמריקה, ד"ר אבא הילל סילבר ושל נשיא הזי.או.איי., ד"ר מאקס נוסבאום. הם נשאו נאומים נמלצים, מלאי פאתוס על שותפות-הגורל שבין ציוני אמריקה ומדינת-ישראל. הם הרחיקו ללכת ותבעו לעצמם עיקר זכות-היוצרים לתקומתה של המדינה. הם הזכירו ימים ראשונים, ימי המאבק באו"ם על המדינה בשלהי 1947, ימים דראמאטיים שהומחשו ביד-אמן בדבריו הבנויים-להפליא של אבא הילל סילבר.

ניכר היה כי כל הארגומנטציה הזאת הבנויה על הפלגה לעבר, מוגשת ככתב-הגנה נגד אלה הנוהגים זלזול ובטול כלפי הציונות האמריקנית. אפשר, שאילו היה מישהו בוועידה שהיה חוזר ומשיב על הדברים הללו ומנסה לערער על כתב-ההגנה, היו הדברים מתפתחים לכדי דו-שיח חי ונוקב. אלא שזאת לא נעשה בוועידה והדברים הנאים של מנהיגי ציוני אמריקה, שהם הביאו אתם באמתחתם להשמיעם באוזני בעלי-דבבם „הישראליים", נשארו תלויים באויר, ללא קומתבר, כמעט ללא הד.

הישראלים התגלו הפעם כמכניסי-אורחים ג'נטלמנים למופת. נשיא המדינה בדבריו ניתח ארוכות את הציונות האמריקנית והתפתחותה, רמז בעדינות כי „רצויה" גם עלייה מאמריקה. דוד בן-גוריון, שהופיע בסעודה לכבוד יובלו של סילבר, העדיף לספר זכרונות המתאימים לאווירה שלאחר-הסעודה, מאשר להכ-

נשיא הסתדרות ציוני אמריקה ד"ר מאקס נוסבאום נושא דברו בוועידה
עתיד בלי חזונים

cont. on next page

באדיבות ארכיון חבר הנאמנים של אוניברסיטת בר-אילן

פנים אל פנים

השבועון המצויר למשפחה

ציוני אמריקה עלו ארצה ...רק לוועידה

*

האנשים שמאחורי המיקרופון

*

מנהיג ציוני אמריקה ד"ר אבא הילל סילבר

ב"ה, ירושלים
כ"ז בתמוז תשכ"ג
(19.7.63)
המחיר 60 אגורות

מס' 221

דבר

נשיא המדינה זלמן שזר נואם בפתיחת הוועידה הארצית השנתית של "הסתדרות ציוני אמריקה" ליד הנשיא יושב ד"ר אבא הלל סילבר, והקיצוני משמאל ראש עיריית ירושלים מרדכי איש שלום.

8-17-63

י. אלמוגי בוועידת זי. או. איי.

„קצב העלייה הולך וגובר"

קורא למאמצים למען המלווה והמגבית

בקריאה לציוני ארה"ב להגביר את רכישת איגרות המלווה ולהגדיל את תרומותיהם למגבית היהודית, יצאו אתמול שר השיכון והפיתוח י. אלמוגי ויו"ר קרן־היסוד והמגבית היהודית המאוחדת ד"ר י. גולדשטיין, בישיבת אחר־הצהריים של ועידת „הסתדרות ציוני אמריקה" בתל־אביב.

אלמוגי, שהביא את ברכת הממשלה לוועידה, ציין, כי העלייה גוברת והולכת והביע תקווה, כי הקצב הנוכחי יתמיד.

בהמשך דבריו אמר השר, כי ישראל סובלת כיום לא ממחסור בעבודה, אלא ממחסור בידיים עובדות: לא פחות מ־40,000 עובדים מקצועיים דרושים כיום למשק הארץ.

בעברו לדבר על ענייני דיור, ציין אלמוגי, כי כבר כיום מוציאה ישראל מיליון ל"י ליום לשיכון עולים, וכתוצאה מכך מוצא כל עולה בהגיעו לארץ בית מוכן, לו ולמשפחתו.

שר השיכון והפיתוח העלה תחזית אופטימית לכלכלת ישראל בחמש השנים הבאות. „בתום תקופה זו — אמר — נעמוד על סף העצמאות הכלכלית. אולם הדבר תלוי בהכשרתם המקצועית של העובדים, בהגברת פריון־העבודה, בהעמקת החינוך, וכמובן — בהמשך העזרה מבחוץ".

„הסיסמה שאותה הציבה הממשלה לתקופה הקרובה היא: גאולת הנגב משממונו" — אמר אלמוגי. „לשם כך דרושים שני דברים: בני־אדם חלוציים והון חלוצי. הון חלוצי הוא ההון הציבורי, שיבוא מכספי איגרות המלווה ואשר יסלול את הדרך להון הפרטי שיבוא בעקבותיו. רכישת איגרות המלווה היא גם חובה וגם כבוד ליהודי התפוצה, ויחד עם זאת גם עסק. כבר השנה החלה ישראל בהחזרת 25 מיליון דולר לרוכשי איגרות המלווה הראשונות. בהקשר זה הביע השר את התקווה, כי תוך מספר שנים לא תהיה עוד מדינת ישראל חייבת כסף לאיש.

ד"ר ישראל גולדשטיין מסר לצירי הוועידה, על ההוצאות הרבות הכרוכות בקליטת עולים. הוצאות המסתכמות ב־1,400 דולר לאיש בממוצע.

הרב מ. קירשבלום, סגן יו"ר בישיבה זו, הודיע, כי „הסתדרות ציוני אמריקה", שקיבלה על עצמה להפיץ תוך עשר שנים איגרות בסך 100 מיליון דולר — כבר השלימה משימה זו, והיא מקבלת עתה על עצמה להפיץ איגרות באותו סכום עד לשנת 1968, שנה בה תחוג ישראל מלאות 20 שנה לעצמאותה.

באותה ישיבה נאם גם הרב ת. פרידמן, סגן יו"ר המגבית היהודית.

דיון בחינוך העברי בגולה

ישיבת־הבוקר הוקדשה לבעיית החינוך העברי בגולה. בדיונים נטל לו חלק ד"ר דוד רודבסקי, פרופ' לתרבות עברית באוניברסיטת ניו־יורק, והרב אלפרד גוטשאלק מקליפורניה, שהרצה על בית־הכנסת כגורם לחינוך עברי.

השופט לוינסאל, מי שהיה נשיא „הסתדרות ציוני אמריקה", שהנו כיום תושב ישראל, עמד על חלקה של הציונות בפרסומי הספרות היהודית.

חה"כ א. רימלט העלה מספר הצעות להגברת החינוך העברי בגולה. בין היתר הציע להרחיב את רשת פעולות־הקיץ לילדי הפזורה בישראל, תוך מגמה שבמחנות אלה ישבו ילדי הפזורה יחד עם ילדי ישראל והשפה העברית תהיה השפה הרשמית השלטת בהם. כן הציע רימלט להטיל על המורים העבריים בגולה החובה לעבור שנת השתלמות בישראל. הצעה נוספת של רימלט היא להביא את העברית אל היהודים בתפוצות בצורת לשון קלה, כעין „עברית בסיסית", ואף לכתוב ספרים בשפה זו. כן הציע להכין מילונים שיכללו מספר מוגבל של מלים שימושיות כדי להקל על קליטת השפה. כי „באין עברית, לא יתקיים הקשר בין התפוצות לבין מדינת ישראל — אותו קשר שאנו חייבים בשמירתו למען המשך אחדות האומה".

א. ה. סילבר במסיבה לכבוד מלאת לו 70 שנה

Haboker 7-16-63

„העם היהודי גדול ממדינת ישראל"

בן־גוריון בברכתו: „ציוני בעל תחושה היסטורית עמוקה"

— מאת סופר „הבוקר" —

מדינת ישראל היא כיום עובדה גדולה ומלאת זוהר, אך גדול יותר ממנה הוא העם היהודי וחזון האלמוות והתקווה, אשר קיימו את עמנו משך מאות בשנים, שעשה ממנו בעל־ברית צמוד לאידיאל של מלכות שמים — אמר ד"ר אבא הלל סילבר בנאום התודה למברכיו שהשמיע במסיבה שנערכה אמש לכבודו לרגל מלאות לו שבעים שנה, בבית המלון „שרתון" בתל־אביב, במסגרת אירועי הועידה הארצית ה־65 של ציוני אמריקה הנערכת עתה בישראל.

ד"ר סילבר סקר את דרכו בציונות מאז נמנה על מיסדי המועדון הציוני ע"ש ד"ר הרצל בניו־יורק בשנת 1904, דרך שנות המאבק הנמרץ למען הקמת מדינת ישראל ועד היום. הוא הדגיש, שהציונות כהתחייבות לחיים יהודיים ברוח המסורת הנבואית יכולה לסייע רבות לישראל ולתפוצות גם יחד בתחירתם למילוי המסורת המשותפת בימים יבואו והרחיב את הדיבור על הצורך בהידוק נוסף של הקשרים בין מדינת ישראל לבין הישוב היהודי הגדול בארצות הברית.

ד. בן־גוריון משבח את ד"ר סילבר

חבר הכנסת, מר דוד בן־גוריון, שהיה בין המברכים את ד"ר סילבר אמר בנאומו, כי חינוכו העברי של הדור הצעיר בתפוצות, הגברת הזיקה האישית לעם ישראל וחיזוק העם היהודי באשר הוא, הינם שלושת התנאים העיקריים להשלמת הגשמתו של החזון הציוני.

הנואם הזכיר קו מקביל בין הציונות, שצמחה והתפתחה באירופה, לבין הציונות באמריקה ואחר כך העלה קוים לדמותו של ד"ר סילבר. „בנאומו ההיסטורי של סילבר בפני עצרת האו"ם במאי 1947 לא היתה בקשת רחמים לעם סובל, שעברה עליו השואה הנאצית — אלא תביעת צדק לעם, שארצו נשדדה ממנו והיא מגיעה לו בזכות" — אמר מר בן־גוריון — בהדגישו, שמקום ציונותו של אבא הלל סילבר היתה מונחת ההכרה וההרגשה, שעם ישראל וארץ ישראל הם קשורים ביניהם כל הדורות, ללא הפסק. מחוץ מחלוצי שלשת הדורות לא היה ציוני בתפוצות, שהיתה לו תחושה היסטורית עמוקה של זיקה טבעית כזאת לגבי הקשר בין עם ישראל וארץ־ישראל, כפי שהיתה לאבא הלל סילבר".

פרשת הברכות

המסיבה הנאה, בה נוכח קהל של למעלה משמונה מאות איש, רובם המכריע צירי ועידת ציוני אמריקה ומיקיטם — תושבי הארץ, התנהלה ע"י חברו וידידו הקרוב של ד"ר סילבר משך עשרות בשנים, ד"ר עמנואל ניומן, יושב־ראש הנהלת הסוכנות בניו־יורק ונשיא הקונפדרציה העולמית של הציונים הכלליים. הוא עמד בקיצור בדברי הפתיחה על תורתו הציונית של ד"ר סילבר. את ברכת ממשלת ארצות הברית הביא לד"ר סילבר שגריר ארה"ב בישראל, מר וו. ברבור.

חבר הכנסת, מר יוסף ספיר הביא לד"ר סילבר את ברכת המפלגה הליברלית בישראל, הרים על נס את אישיותו הגדולה ועמד על שותפות הגורל הקיימת בין המרכז היהודי החדש במולדת לבין האומה היהודית בגולה ובראש וראשונה של הישוב היהודי הגדול באמריקה.

נשיא האוניברסיטה העברית בירושלים מר אליהו אילת, ציין בנאום הברכה שלו, כי ד"ר סילבר הוא אחד החברים הנאמנים והדגולים בחבר הנאמנים של האוניברסיטה והעלה זכרונות מימי המאבק ההיסטורי למען הקמת המדינה היהודית. את ברכת הסתדרות ציוני אמריקה הביא לד"ר סילבר נשיאה ד"ר מאכס נוסבאום, שענד על דש בגדו גם את המדליה של הועידה.

את ברכת הקונפדרציה העולמית של הציונים הכלליים הביא לד"ר סילבר סגן יו"ר הכנסת, מר יוסף סרלין, שציין כי חתן המסיבה הוא הוא שהפך את יהדות אמריקה לגורם פעיל ומפעיל למען הקמת מדינת ישראל.

הזמר הנודע ריצ'רד טאקר, שהיה נוכח באולם, השמיע אף הוא דברי ברכה קצרים ושר פרקי חזנות. בתחילת המסיבה ערך הרב מ. זאמס מברוקלין תפילה לכבוד ד"ר סילבר.

אבא הלל סילבר

בן־גוריון מברך את סילבר

קורא להגברת החינוך העברי בגולה

„אני רוצה לברך את ידידי אבא הלל סילבר, שאותו להט האמונה ועוז־הגבורה שגילה במלחמתו על הקמת מדינת ישראל, יגלה מכאן ולהבא במאמציו הברוכים להבטיח חינוך עברי לדור הצעיר היהודי בארה"ב, להעמיק זיקתו האישית של כל יהודי לישראל ולחזק אחדות העם היהודי באשר הוא" — אמר ד. בן־גוריון בסעודת־הערב החגיגית שנערכה אמש במלון „שרתון" בתל־אביב לציון יום הולדתו ה־70 של ד"ר א. ה. סילבר.

למעלה מ־1000 איש שנכחו במסיבה, רובם משתתפי הועידה השנתית ה־66 של „הסתדרות ציוני אמריקה" וכן מוזמנים מישראל, ליוו מפעם לפעם בתשואות את דבריו של בן־גוריון, אשר הדגיש, כי רק בשלוש המשימות הגדולות שציין נעמוד ונתקיים גם בארץ וגם בפזורה: „בהרגשת שותפות הגורל היהודית, היונקת ממעמקי ההיסטוריה והמסורת היהודית בת אלפי השנים; בידיעת הלשון העברית וספר האלמוות שנוצרו על ידי גדולי ישראל בלשון זו; ובזיקה אישית של כל איש יהודי למולדת העם היהודי בעבר ובעתיד".

בן־גוריון ציין, כי ציוניותו של סילבר נבדלה מזו של כל שאר המנהיגים הציוניים באמריקה, משום שסילבר ינק ציוניותו ממסורתו היהודית, מידיעת מקורות היהדות ומבקיאות בהיסטוריה היהודית. לקול תשואות ממושכות אמר בן־גוריון: „ציוניותו של סילבר אינה מתחילה בפרוגרמה הבאזלית, בהצהרת בלפור ובהחלטת עצרת או"ם ב־29 בנובמבר 1947, אלא עם הבטחת האלהים לאברהם אבינו ,לזרעך אתן את הארץ הזאת'. ציונות זו עשתה את אבא הלל סילבר ללוחם הציוני הנועז והגדול ביותר ביהדות אמריקה. במקור ציוניותו היתה מונחת ההכרה וההרגשה שעם ישראל וארץ־ישראל היו קשורים ביניהם כל הדורות, ולא היה ציוני בתפוצות שהיתה לו תחושה היסטורית עמוקה של זיקה טבעית, מורשתית, הדדית בין עם ישראל כזו שהיתה לסילבר. ואם כי לא בכל השאלות הייתי תמיד, ואולי גם לא עכשיו, תמים־דעה עם הלוחם הציוני הנועז הזה — הריני מכיר, כמוהו, שמדינת ישראל היא יצירתו הקולקטיבית של העם היהודי כולו, לא רק של העם החי בדורנו זה, אלא של העם היהודי בכל הדורות".

ד"ר אבא הלל סילבר, שהודה בהתרגשות למברכיו, העלה זכרונות מפעילותו המדינית, הציונית, והדגיש בדבריו, כי אברהם אבינו היה בן שבעים שנה כאשר נצטווה לאמר: „לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך". אני בדעה — אמר אמש ד"ר סילבר — כי יש ללכת לאור הצו הזה בכל תקופה בחיי אדם.

בטוח ומאמין בהליכה בדרך זו — זו בדיוק מה שבדעתי לעשות".

לשאלת סופר „דבר", אם התכוון בדבריו שבדעתו לעלות ולהשתקע בישראל, השיב ד"ר סילבר כי עדיין לא החליט על כך, אבל בדעתו לבנות לעצמו בקרוב בית משלו בירושלים.

סעודת־הערב החגיגית נפתחה על ידי ד"ר עמנואל ניומן במעמד ד. בן־גוריון, שגריר ארה"ב בישראל, נשיא האוניברסיטה העברית א. אילת, ד"ר מ. נוסבאום, נשיא הסתדרות ציוני אמריקה ועוד.

בין המברכים היו השגריר האמריקאי ו. בארבור, חה"כ י. ספיר וסגן יו"ר הכנסת י. סרלין, א. אילת, ד"ר מ. נוסבאום וד"ר ניומן.

זמר ה„מטרופוליטן" הידוע מניו־יורק ריצ'ארד טאקר העלה זכרונות אישיים מפעילותו הציונית תחת השראתו של סילבר והשמיע פרק חזנות. „אילו דברים שאין להם שיעור".

ד"ר מ. נוסבאום נשיא הסתדרות ציוני אמריקה כיבד את ד"ר סילבר במדליון זהב לציון הועידה ה־66, המתכנסת זו הפעם הראשונה בישראל. לפי הצעתו של ד"ר ניומן אישרו המשתתפים פה־אחד את קבלתו של ד. בן־גוריון כחבר כבוד של „הסתדרות ציוני אמריקה".

---

cont. from p.46

גם לוויכוח לוהט.

איש לא התקיף. איש לא האשים. לכאורה, הכל טוב ויפה. אלא שדווקא שתיקה זו מצד הישראליים הכבידה על ליבם של המנהיגים הציוניים מאמריקה. למרות הדיבורים הנאים על שותפות גורל ועל הידוק־הקשרים עם ישראל, הם התהלכו בלב כבד. נדמה היה להם שהם כיוונו את הארטילריה שלהם לחלל ריק.

אכזוריות הציונות ההרצלאית

אפשר שזה מקרה בלבד כי הדוברים הראשיים בוועידה, משמשים שניהם כרבנים ריפורמיים בקהילות גדולות ומורשות, רחוקות מהיורה הרותחת של הקיבוץ היהודי התוסס של ניו־יורק. האחד, אבא הלל סילבר, בקליבלאנד. והשני, מאקס נוסבאום, בלוס־אנג'לס. עובדה זו באה לידי ביטוי בצורת נאומיהם שבוצעו יפה־יפה בפסוקים מן התנ"ך, אבל במה שנוגע לתוכן נאומיהם, התברר שבהכרה או בתת־הכרה עומדים המרצים על המשמר לא לערב את פעילותם ותפיסתם הציונית עם תודעתם הדתית כמנהיגים דתיים של קהילות־יהודים באמריקה. השניים הפגינו בדבריהם כי גישתם לציונות אינה גישה דתית, אלא גישה פוליטית, הרצלאנית.

ובהתאם לתורה זו, הם ביקשו להגיע למסקנות כי „אמריקה שונה מכל הארצות", כי באמריקה לא חלים הכללים שכוחם היה יפה באירופה, לגבי הגורם היהודי כ„גורם מיותר" בתוך העמים שבקרבם הוא גר. ד"ר נוסבאום אף הרחיק לכת והעלה בדיאלקטיקה פלפולית מעניינת, כי דווקא קומה של מדינת־ישראל, מצדיק ומאפשר המשך בריא של הגלות באמריקה, שהרי, מעתה יכולים יהודים הרוצים בכך ללכת לארץ־ישראל ובזאת שהם אינם עושים זאת — הם מוכיחים כי ה„לויאליות" שלהם לארץ מגוריהם היא נעלה מכל ספק.

מה שהיה ברור עם נעילת הוועידה הוא זאת, שהישראליים בוודאי לא נשתכנעו מתשובתם של הציונים האמריקניים לשאלה הפשוטה: מתי אתם באים? יחד עם זאת יש יסוד להסתפק אם המנהיגים האמריקניים עצמם נשתכנעו בארגומנטים שלהם, שנאמרו הפעם על אדמת־ישראל.

„ההתפתחויות האחרונות באמריקה מסביב למאבק המיעוט הכושי", אמר בצנעא אחד המנהיגים והפעם בלי חיוכים ולא מעל במת־הנואמים. „יש להם אולי השפעה יותר גדולה ומכרעת על עתיד הציונות באמריקה מאשר כל הנסיונות הללו לקבל קרדיט על מה שעשו פלוני ואלמוני בעבר".

זה מה שנוגע לעתיד, בעוד המנהיגים הציוניים בנאומיהם הפנו מבטיהם לעבר.

V. XXXIII

P.D. July 21-63. 48

Dr. Silver Sees Man Abolishing Problems

Back from one of his frequent visits to Israel, Rabbi Abba Hillel Silver is as optimistic as ever about the future of the world.

"Mankind will abolish poverty, war and racial inequality within the next 100 years," Dr. Silver prophesied. "Today, things are happening fast. Yes, we will see these things within 100 years."

Rabbi Abba Hillel Silver

Dr. Silver was in Isreal to address the 66th annual Zionist Organization of America convention. He was honorary president.

"We had two things to set straight at the convention," he said. "We had to set the record straight as to the contribution of American Jews to the establishment of the state of Israel and explain why there has not been a large emigration of American Jews to Israel.

"LARGE-SCALE emigration is pressure emigration," he continued. "But when people live comfortably, there is no need to move. That does not mean American Jews are not helping."

Dr. Silver said Israel has grown strong economically. "There is building everywhere," he said. "There is room for a million more people. Unemployment is unheard of."

Claiming that Egypt's Nasser has received arms shipments from Russia and has vowed destruction of Israel, Dr. Silver commented favorably on Israel's capacity to resist.

"THE COUNTRY feels quite secure," he said. "Unfortunately, it is forced to spend entirely too much money on defense. I feel there will be a condition of continuing strain and tension between Arab and Jew as long as the cold war lasts.

"The Arabs are playing both ends against the middle. Israel is too small to do so. It does not have the oil."

Dr. Silver expressed concern over the moral quality of today's youth. "The home is not as sound as it was," he said. "It is time for a stock-taking. We need a moral reformation—to teach our souls as well as the moon and stars."

HE LAUDED the efforts of the late Pope John XXIII toward unifying Christendom.

"Someday this may mean spiritual unification of the world. Any attempt to build bridges instead of walls is good," he said.

Jews of the world face three big problems, Dr. Silver said: "What to do for the 3 million Jews in the Soviet Union and in places like North Africa, where they are at a disadvantage. How to make the state of Israel strong. How to fight materialism, skepticism and agnosticism within the church.

The convention met in Jerusalem, Tel Aviv and Kfar-Silver, a village named in honor of Dr. Silver.

DAILY NEWS
220 East 42d St. NEW YORK'S PICTURE NEWSPAPER. Tel. MUrray Hill 2-1234
Published daily except Sunday by News Syndicate Co., Inc., 220 E. 42d St., New York 17, N. Y. President, F. M. Flynn; Vice President, Richard W. Clarke; Secretary, C. E. Donnelly. Mail subscription rates per year: Daily U. S. or Canada $18.00. Daily and Sunday U. S. $26; Canada, $28.50; Armed Forces Special Rates: Daily $10.80; Daily and Sunday, $14.25.
MEMBER OF THE ASSOCIATED PRESS
The Associated Press is entitled exclusively to the use for republication of all the local news printed in this newspaper as well as all AP news dispatches.

KOWTOW TO SUPREME COURT?

Commenting gingerly on the Supreme Court's public school prayer ban at his Wednesday news conference, President Kennedy said: "I think that it is important for us, if we're to maintain our Constitutional principle, that we support Supreme Court decisions even when we may not agree with them."

Rabbi Silver — Cardinal Spellman — Bishop Donegan

With due respect to the President (or at any rate to the Presidency), we dissent.

Americans have a traditional right to yell their heads off at the President whenever he does something they don't like. Same as to Congress. This man and this group head up the Government's Executive and Legislative branches.

The Supreme Court heads the Judicial branch. In that capacity, it should be and traditionally has been as subject to public outcry, criticism and condemnation as the Chief Executive, the Senate, and the House of Representatives.

If Americans ever give up the right to take exception to Supreme Court decisions, they will be asking for dictatorial rule by judges—and they'll get it, fast.

As for the—

PRAYER DECISION ITSELF

—it is a narrow one. It only forbids the saying in public schools of prayers directed and written by public officials —in this case the New York Board of Regents.

Well, then, why shouldn't religious-minded Americans try their hands at slithering around the Earl Warren Supreme Court by what you might call bootlegging prayers into public schools?

Getting Around The Warren Court

Why not, for example, get Francis Cardinal Spellman, Rabbi Abba Hillel Silver and Episcopal Bishop H. W. B. Donegan (none of whom is a public official) to draw up a nonsectarian prayer? Then, why not daily recitation of this petition in public schools where the majority of the pupils' parents register a wish for such devotions?

If this device is eventually prohibited by an atheistic, agnostic or what-have-you Supreme Court majority, other dodges and end-runs can be figured out by active minds in religious circles.

Sooner or later, such tactics should make a complete monkey and dead-letter out of Monday's Warren Court ruling. In the process, a lot of people would have a lot of fun, just as they did in making a monkey of federal prohibition, and popular interest in religion should be greatly stimulated.

Since the Supreme Court has now indicated hostility to the religious feelings of the great majority of Americans of all creeds, why shouldn't those Americans strike back at the Supreme Court, in every legal way they can dream up and as hard as they know how?

American Zionist 9-63

The third element that made this convention the success that it was, was the presence on the same platform of David Ben-Gurion and Abba Hillel Silver. Dr. Silver, when we discussed the plans for this convention, felt that we had to set the record straight. Those who attended the opening session at the crowded Binyanei Ha'uma will recognize that we did set the record straight. Sitting on the platform and looking at the audience, not only at the thousand men and women who had come from the United States, but looking up at the balcony and seeing the eager faces of the young sabras, one understood that what Dr. Silver was saying that night had to be said.

We hear a lot about the study of Hebrew. I was gratified to find how many Israelis understood English. When Dr. Silver alluded to certain historical events, the ovation started in the balcony. There they understood that American Zionism had been a factor in the creation of the State.

On the other hand, at the dinner celebrating Dr. Silver's 70th birthday, it was evident that the architect of Israel's independence and defense, David Ben-Gurion, was the co-star of the evening. His youthful appearance, his zest and wit, made a deep impact on the audience. Since the Biltmore Conference, the World Zionist Congress in Basel in '46, this was the first time that one sensed that one was witnessing an historic occasion. There were two septuagenarians, representative of a great generation that unfortunately is passing, giants of a day gone by, whose advice and counsel we still need badly—sitting together, in a friendly spirit, forgetting the differences and the disagreements of the past, and ready to serve their people as best they could in the future.

David Ben-Gurion is greeted by Dr. Abba Hillel Silver. American Zionist 9-63

OPENING THE CONVENTION: Dr. Abba Hillel Silver presides, with officials of Israel and the American and World Zionist Organizations on the dais.

American Zionist 9-63

The Day - Jewish Journal

דער טאָג מאָרגען זשורנאַל

"THE NATIONAL JEWISH DAILY"

Sunday, August 11, 1963 (SECTION TWO) Vol. XLIX, No. 18,885 זונטאָג, 11טער אויגוסט, 1963

אבּא הלל סילווער'ס גרעסטע אויסצייכענונג אַלס אַ ציוניסט

דר. אַבּא הלל סילווער
באַרימטער אַמעריקאַנער ציוניסטישער פירער.

(צו זיין 70טן געבורטסטאָג)

(צו זיין ווערען א בן־שבעים)

זיין גרויסער ביישטייער צום ציוניזם. — מיט וואָס ער איז אַנדערש פון די אַנדערע ציוניסטישע פירער אין אַמעריקע.

ספּעציעל פאַר'ן „טאָג־מאָרגען זשורנאַל"

פון **דוד בן־גוריון**

די ציוניסטישע אידעאָלאָגיע, וואָס האָט מיט 60 יאָר צוריק דערגרייכט אויך קיין אַמעריקע איז דער עיקר'שט געווען באַזירט אויף דער דעמאָלט־דיגער אייראָפּעאישער ווירקלעכקייט — סיי די גוי'אישע און סיי די אידישע ווירקלעכקייט אין אייראָפּע. עס איז דעמאָלט געווען אַ גרויסער אונטערשיד צווישען דעם אידענטום פון מזרח־און דרום־אייראָפּע און דעם אידענטום פון מערב־אייראָפּע. די אידען אין מזרח־אייראָפּע האָבען דעמאָלט גערעדט אידיש און האָבען זיך באַטראַכט פאַר אַ באַזונדער פאָלק, וואָס אונטערשיידעט זיך פון אַלע אַנדערע פעלקער צווישען וועלכע זיי האָבען געלעבט.

די אידען פון מערב און צענטראַל־אייראָפּע דאַגעגען האָבען זינט דער עמאַנציפּאַציע פון 19טן יאָרהונדערט זיך באַטראַכט אַלס טייל פון דעם פאָלק צווישען וועלכען זיי האָבען געלעבט. זיי האָבען גערעדט מיט זייער שפראַך און האָבען זיך געהאַלטען אַלס דייטשן, פראַנצויזען, איטאַליענער פון אידישן גלויבען.

דער דאָזיגער אונטערשיד האָט אויך געבראַכט צו אַן אונטערשיד אין זייער ציוניזם און אידישקייט. די אידען אין מזרח־אייראָפּע זענען געווען פאַרוואָרצעלט אין די אידישע טראַדיציעס. דער באַגריף גלות איז פאַר זיי נישט געווען קיין נייער ציוניסטישער באַגריף, נאָר אַ געפיל פון לאַנגע דורות אידען וואָס האָבען זיך באַטראַכט אַלס פרעמדע אין זייערע וואוינלענדער, הגם זיי האָבען דאָרט געלעבט הונדערטער יאָרן און זיי האָבען געפילט, אַז זייער אמת'דיג היימלאַנד איז דאָס לאַנד פון זייערע אבות — ארץ ישראל. זיי זענען געקומען צום ציוניזם מחמת זייער אידישקייט.

אַנדערש איז געווען מיט די אידען פון מערב־אייראָפּע. זיי האָבען גע־האַלטען אָדער געפּרואווט האַלטען, אַז זייער וואוינלאַנד איז זייער פאָטערלאַנד, און אַז דאָס פאָלק צווישען וועלכען זיי האָבען געלעבט איז זייער פאָלק, זיין שפראַך איז זייער שפראַך און זייער קולטור איז זייער קולטור.

ערשט די אַנטיסעמיטישע באַוועגונג, דער אומווילען פון די פעלקער צו אַנערקענען די אידען טראָץ דער פאָרמעלער עמאַנציפּאַציע אַלס פלייש פון זייער פלייש, דאָס באַציען זיך צו די אידען מיט פאַראַכט, מיט קנאה און שנאה, — האָט פיל פון די דאָזיגע אידען געמאַכט פאַר ציוניסטען און זיי אויך צוריקגעבראַכט צום אידענטום. די דאָזיגע אידען פון מערב־אייראָפּע זענען גרייט געווען זיך צו אַסימילירן, אָבער די פעלקער האָבען זיי נישט גע־וואָלט אַריינגעמען צו זיך, און נישט האָבענדיג קיין ברירה זענען זיי גע־וואָרען אידען.

די צוויי גרויסע פּערזענלעכקייטען, וואָס האָבען סימבאָליזירט דעם אייראָפּעאישען ציוניזם אין זיינע צוויי פאַרשידענע אויסדרוקען פון מערב־אייראָפּעאישען אידענטום פון איין זייט און פון מזרח־אייראָפּעאישען אי־דענטום פון דער אַנדערער זייט, זענען געווען הערצל און ווייצמאַן.

הערצל איז געווען אַן אַסימילירטער איד און מחמת דעם אַנטיסעמיטיזם אויפ'ן דרייפוס־פּראָצעס איז ער גע־וואָרען אַ ציוניסט, און ווערנדיג אַ ציוניסט האָט ער זיך צוריקגעקערט צום אידענטום.

ווייצמאַן איז געווען אַ רוסישער איד וועלכער איז דערצויגען געוואָרען אויף דער אידישער טראַדיציע און ירושה. ער איז געקומען צום ציוניזם פון דער אידישער ירושה און פון דער אידישער דערציאונג, וואָס ער האָט באַקומען אין זיינע קינדער־יאָרן אין דעם הויז פון זיינע עלטערן.

דאָס אַמעריקאַנער אידענטום, ווי בכלל גאַנץ אַמעריקע, איז אַ נייע דער־שיינונג אין דער געשיכטע. כמעט ביז דער ענדע פון 15טען יאָרהונדערט איז בכלל נישט געווען באַקאַנט די עק־זיסטענץ פון אַמעריקע. נאָך אין אָנ־הייב פון 19טן יאָרהונדערט האָבען זיך אין גאַנץ אַמעריקע נישט געפונען מער ווי 10 טויזענט אידען. און אין אָנ־הייב פון 20טן יאָרהונדערט האָבען אין גאַנץ אַמעריקע געלעבט נישט מער ווי אַ מיליאָן אידען, עס הייסט ווייני־גער ווי אַ העלפט פון דער איצטיגער באַפעלקערונג אין ישראל.

אַמעריקע האָט אָנגעהויבען פאַרנע־מען אַן אָרט אויף דער אינטערנאַציאָ־נאַלער אַרענע אַלס וועלט־מאַכט ערשט ביי דער ענדע פון ערשטען וועלט־קריג, און אפשר וועט עס זיין נאָך ריכטיגער צו זאָגען, ערשט ביי דער ענדע פון צווייטען וועלט־קריג.

דאָס אַמעריקאַנער אידענטום האָט קיינמאָל נישט געוואוסט פון דיסקרי־מינאַציעס, פאַרפאָלגונגען און שנאה. ווייל זינט אַמעריקע איז אין די לעצטע 25 יאָר פון 18טען יאָרהונדערט געוואָ־רען אַ זעלבסטשטענדיגע מדינה, איז זי שטענדיג געווען אַ לאַנד פון פריי־הייט און פון גזעצלעכער גלייכהיים. דער אויפשפּראָץ און די אַנטוויקלונג פון דעם אַמעריקאַנער פאָלק איז גאָר־נישט ענלעך צו די פעלקער אין איי־ראָפּע. אַמעריקע איז אינגאַנצען אַ רע־זולטאַט פון אַ פעלקער־אימיגראַציע, אַ מין „קיבוץ גלויות" אויף אונזער לשון במשך פון די לעצטע הונדערטער יאָרען. דער איצטיגער אַמעריקאַנער פּרעזידענט איז אַן אייניקל פון אַ קאַ־טוילישען אירלענדישען אימיגראַנט. די אידען אין אַמעריקע זענען אין דער הינזיכט גלייך צו די אַנדערע אַמערי־קאַנער. זיי זענען אַלע אימיגראַנטען אָדער קינדער צי אייניקלעך פון אי־מיגראַנטען.

אין אַמעריקע האָט קיינמאָל נישט עקזיסטירט קיין געזעצלעכע דיסקרי־מינאַציע געגען אידען, און דער אַמע־ריקאַנער איד באַטראַכט זיך אַלס אַן אַמעריקאַנער מיט דעם זעלבען רעכט ווי אַלע אַנדערע אַמעריקאַנער — מיט דעם רעכט, וואָס זיי לעבען אין אַמע־ריקע. נישט אַלע אימיגראַנטען פון וועלכע עס באַשטייט איצט דאָס אַמע־ריקאַנער פאָלק האָבען מיט זיך מיט־געבראַכט די ענגלישע שפּראַך אַלס זייער מוטער־שפּראַך. און אַזוי איז אויך געווען מיט די אידען. ווי אַלע אַנדערע אימיגראַנטען וואָס זענען נים געקומען פון ענגלאַנד, האָט ערשט דער צווייטער דור זיך אויסגעלערנט צו רעדען ענגליש. און אויב עס זענען פאַראַן אַנטיסעמיטישע דערשיינונגען אין אַ ריי קרייזען אין אַמעריקע, איז דאָס אַן אויסדרוק פון מאַנגל פון סימ־פּאַטיע צווישען די דאָרטיגע פאַרשי־דענע עדות, וואָס אונטערשיידען זיך מחמת זייער אָפּשטאַם.

וואָס זשע איז געווען דער אמת'די־גער באַזונדערער מקור פון דעם ציו־ניזם אין אַמעריקע ? געווען איז עס די סאָלידאַריטעט מיט'ן גורל פון די אידן אין אייראָפּע. כמעט יעדער אַמעריקאַ־נער איד שטאַמט פון מזרח אָדער פון מערב־אייראָפּע. דאָס איז געווען דער ציוניזם פון דעם ערשטען דור אַמע־ריקאַנער אימיגראַנטען, וועלכע האָבן נאָך גערעדט אידיש און האָבען פאַר־געזעצט אין אַ געוויסער מאָס דעם לע־בענס־שטייגער און דעם געדאַנקען־גאַנג פון די אידען, וואָס האָבען גע־לעבט אין די לענדער פון וועלכע זיי זענען געקומען.

דאָס איז אויך געווען דער ציוניזם פון דעם צווייטען און דריטען דור אַמעריקאַנער אידען וועלכע האָבען גע־פילט, אַז זיי דאַרפען מיטהעלפען די אידען אין אייראָפּע, וועלכע שטרעבען צו אַנאַציאָנאַלער היים אין דעם לאַנד פון זייערע אבות. דאָס איז געווען דער ציוניזם פון דעם גרויסען איד ל. ד. בראַנדייס און יוליאַן מעק, לואי ליפּסקי און סטיפען ווייז.

אַנדערש פון זיי אַלע איז דער ציו־ניזם פון מיין פריינט אבא הלל סיל־ווער. ער איז אַן אַמעריקאַנער מיט אַלע זיינע רמ"ח אברים ווי בראַנדייס, מעק, ליפּסקי און ווייז. אָבער סילווער האָט זיין ציוניזם געזויגען פון דער אידישער טראַדיציע. פון זיין אידיש־וויסען, פון זיין בקיאות פון דער אידישער גע־שיכטע.

אבא הלל סילווער'ס ציוניזם איז אַן אייגנאַרטיגע סינטעזע פון ליבשאַפט צו פרייהייט, גלייכהייט און גערעכטיג־קייט, און פון דעם גייסטיגען מוט פון די אבות פון די פאַראייניגטע שטאַטען, וואָס האָבען געלייגט אירע קאָנסטי־טוציע־יסודות פון איין זייט און פון אַ טיפען אידענטיפיצירן זיך מיט דער געשיכטע פון אידישען פאָלק במשך אַלע זיינע דורות פון אברהם אבינו ביז'ן היינטיגען טאָג, פון אַן אידענ־טיפיצירען זיך מיט דעם היסטאָרישען אייביגען געטלעכען רעכט פון אידי־שען פאָלק צו דעם לאַנד פון אונזערע אבות, מיט אַן אידענטיפיצירען זיך מיט דער בענקשאַפט פון אידישען פאָלק זינט אַלע דורות צו דער נאַציאָ־נאַלער און אַלמענשלעכער גאולה, וואָס האָט איר מקור אין דער אידישער מדינה.

אבא הלל סילווער'ס ציוניזם הויבט זיך נישט אָן מיט'ן באַזעלער פּראָגראַם און נישט מיט דער באַלפור־דעקלאַ־ראַציע, און אויך נישט מיט דער יו"ען רעזאָלוציע פון 29טען נאָוועמבער 1947, נאָר מיט דעם צוזאָג פון גאָט צו אברהם אבינו „צו דיינע קינדער וועל איך געבען דאָס דאָזיגע לאַנד".

אָט דער דאָזיגער ציוניזם האָט גע־מאַכט אבא הלל סילווער פאַר דעם גרעסטען און דרייסטען ציוניסטישען קעמפער פון אַמעריקאַנער אידענטום. אין זיין היסטאָרישער רעדע פאַר דער יו"ען אַסעמבלי אין מאַי 1947 איז נישט געווען קיין בקשה פון רחמים פאַר אַ ליידענדיג פאָלק, וואָס האָט דורכגעמאַכט דעם נאַצי־חורבן, נאָר אַ פאָדערונג פון גערעכטיגקייט פאַר דעם פאָלק, וואָס זיין לאַנד איז פון אים צוגע'גזל'ט געוואָרען און באַ־לאַנגט צו אים מיט רעכט.

דאָס האָט אים באַוואויגען צו פירן זיין פּאָליטישען קאַמף פאַר אַ אידישער מדינה, נישט דער אַנטיסעמיטיזם, נים די גוים, נישט הילף פאַר ליידענ־דיגע אידען — דער מקור פון אבא הלל סילווער'ס ציוניזם איז געלעגען אין דעם באַוואוסטזיין און אין דעם געפיל, אַז דאָס אידישע פאָלק און דאָס אידישע לאַנד זענען געווען צוויי־שען זיך פאַרבונדען במשך אַלע דורות אַן שום איבעררייס. צווישען אַלע ציו־ניסטען אין די תפוצות איז נישט גע־ווען נאָך אַזאַ איינער, וואָס זאָל האָבן אַזאַ טיפען היסטאָרישען חוש פאַר דער צוגעבונדענקייט צווישען אידישען פאָלק און ארץ ישראל, ווי עס האָט אבא הלל סילווער.

נישט שטענדיג בין איך איינשטימיג מיט דעם דאָזיגען מוטיגען ציוניסטי־

cont. on next page

דר. אַבּא הלל סילווער ביי דער קאַנווענשאַן פון דער ציוניסטישער אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקע אין ישראל.

פאָטאָ : י. בראָון

דאָס בילד איז גענומען געוואָרען פון דער קאַנווענשאַן, וואָס די אַמעריקאַנער ציוניסטישע אָרגאַניזאַציע — די „זי־אָ־איי" — האָט לעצטענס אָפּגעהאַלטען אין ישראל. אויף דער פּלאַטפאָרם, צווישען די וואָס זיצען, זעט מען פון לינקס צו רעכטס: ישראל־פּרעזידענט שניאור זלמן שזר; דר. אַבּא הלל סילווער האַלט אַ רעדע; דר. עמנואל ניומאַן; משה שרת; דר. מאַקס נוסבאַום; דר. זרח וואַרהאַפטיג, ישראל'ס רעליגיע־מיניסטער; סטענער בארנס, פאַרטרעטער פון אַמעריקאַנער אַמבאַסאַדאָר אין ישראל; אברהם גוטמאַן; יצחק האַמלינגער; דר. פּרץ בערנשטיין; ראַבּאַי אשר קירשבלום; לעאָן איליטשאָוויטש.

cont. from p. 49

שען קעמפער. אָבער פּונקט ווי ער,
האַלט איך, אַז מדינת ישראל איז די
קאָלעקטיווע שאַפונג פון דעם גאַנצען
אידישען פאָלק במשך אַלע דורות און
איך גלויב, אַז אבא הלל סילווער וועט
אויך מסכים זיין מיט מיר, אַז די דאָ־
זיגע אַרבעט איז נאָך נישט איינגאַנ־
צען געטאָן געוואָרען. און אַז עס ליגט
נאָך פאַר אונז אַ לאַנגער און שווערער
וועג, וואָס איז פאַרזייט מיט פיל
שטרויכלונגען און געפאַרען.

דער תנאי צו קאָנען משלים זיין די
דאָזיגע מלאכה איז: דאָס אחדות פון
דעם אידענטום פון די תפוצות מיט
דעם אידענטום אין ישראל. אַזאַ אחדות
וועט אָבער מעגלעך זיין נאָר דעמאָלט
ווען אין יעדער לאַנד און אין דער ערש־
טער רייע אין אמעריקע וועט געזאָרגט
ווערן פאַר אַ אידישער דערציאונג פון
דעם יונגען דור און פאַרשטאַרקען די
פּערזענלעכע צוגעבונדענקייט פון דער
יוגענט צום אידישען פאָלק.

איך באַגריס מיין פריינט אבא הלל
סילווער און ווינטש אים, אַז מיט דעם
זעלבען מוט און גבורה, וואָס ער האָט
אַרויסגעוויזען בעת זיין קאַמף פאַר אַ
אידישער מדינה, זאָל ער אויך פאַר־
זעצען זיין געבענשטע אַרבעט פאַר אַ
אידישען חינוך פון דעם יונגען דור
אין אמעריקע און פאַר פאַרטיפען די
פּערזענלעכע צוגעבונדענקייט פון יעדען
איד צו ישראל און אויך שטאַרקען
דאָס אחדות פון אידישען פאָלק וואו
עס זאָל זיך נישט געפינען. ווייל נאָר
מיט די דאָזיגע דריי זאַכען וועלען מיר
קאָנען פאַרזיכערן אונזער עקזיסטענץ
סיי אין ישראל און סיי אין דער דיאַס־
פּאָרע.

September 1963 THE AMERICAN ZIONIST

70th Birthday Dinner, July 14, Tel Aviv

Leaders in Tribute to Dr. Silver

One of the outstanding events of the Convention was the dinner tendered to Dr. Abba Hillel Silver in celebration of his 70th birthday. It was sponsored by the ZOA in association with the World Confederation of General Zionism and the Liberal Party of Israel, and was held at the Sheraton-Tel Aviv Hotel.

A significant and conspicuous feature of the dinner was the fact that David Ben-Gurion was in the forefront of those who came to join in this tribute to Dr. Silver.

With Dr. Emanuel Neumann presiding, the foremost leaders of Israel and the Zionist Movement voiced warm appreciation to the dynamic figure who led the battle for public support and passage of the United Nations resolution for the establishment of the State of Israel.

GREETINGS: Dr. Max Nussbaum, center, shakes hands with David Ben-Gurion. To right are Dr. Abba Hillel Silver, seated, and Dr. Emanuel Neumann. In the group is Leon Ilutovich, partly obscured.

'B-G' on Silver's Zionism

Mr. Ben-Gurion in his address traced the history of Zionism in various parts of Europe and the United States and described Dr. Silver's Zionism as beginning "not with the Basle Program, the Balfour Declaration or the UN decision of November 29, 1947, but with the Divine promise to our Father, Abraham: 'To thy seed I will give this land.'" He termed the guest of honor "the greatest and most courageous fighter of American Jewry." [*Mr. Ben-Gurion's address on page 19.*]

Dr. Neumann, whose association with Dr. Silver dates from the Dr. Herzl Zion Club in the first decade of the century, related incidents ranging from those early days through the years to the climactic struggle for the Jewish State in the '40s.

"I am profoundly convinced," Dr. Neumann stated, "that if it had not been for the leadership that we had in the person of Abba Hillel Silver, we would not have mobilized American Jewry, we would not have mobilized American public opinion, we would not have carried the resolution of November, 1947 in the United Nations. Without the people of Israel here, without their leadership, without the Tzva Haganah l'Israel, which Ben-Gurion organized, no resolution of the UN would be of any avail. But on the other hand, without the political conditions created by the sanction of the Council of Nations, it might have been much more difficult for the people of Israel, however heroic, to undertake what they did on May 14, 1948."

Serlin and Saphir

Deputy Knesset Speaker Yosef Serlin, bringing greetings from the World Confederation of General Zionists, asserted that "the most outstanding chapter in the rich and colorful life of Dr. Silver is the one in which he emerged as the Zionist statesman endowed with great vision of colossal scope—in which he elevated the struggle for the establishment of a Jewish State to its loftiest heights."

Speaking on behalf of the Liberal Party, Knesset member Yosef Saphir described Dr. Silver's personality as composed of many facets: "distinguished civic leader, a fighter on behalf of social reform, a most outstanding figure in the American rabbinate who strove to make Jewish religious thought and practice conform to the ideals of his day and age, a scholar of distinction, an orator and writer, and a courageous fighter for all that he holds dear."

TRIO at dinner tribute to Dr. Abba Hillel Silver: from left—Eliahu Elath, president of the Hebrew University, Dr. Silver, and Walworth Barbour, U. S. Ambassador to Israel.

'Scholarship and Leadership'

Eliahu Elath, president of the Hebrew University, who served as Israel's Ambassador to the United States during the early years of Israel's statehood, in his address, said: "Dr. Silver, known all of his life for his interest in Jewish culture, has always had the Hebrew University, of which he is a Director, close to his heart. In the books which he has authored, in his public expressions such as we have heard here, and especially in the arena of public affairs, he has contributed much original thinking and above all provided courageous and farsighted leadership. In a very real sense, he was instrumental in bringing the end of the *Galut* of two thousand years."

An Israel Medal

ZOA President Max Nussbaum presented Dr. Silver the first of the medallions issued in commemoration of the ZOA Convention and distributed to the delegates by the Israel Government. "There are many talented Rabbis in the United States," said Dr. Nussbaum. "Some are outstanding scholars, a few are great theologians, some are renowned speakers, others are eminent spokesmen. But rarely has the American rabbinate seen the combination of all these drives in a single man—as the dazzling array of all these qualities in the phenomenon called Abba Hillel Silver." Speaking of the various phases of Dr. Silver's career, he stated that he "superbly performed all these roles, and moreover, played his part on the highest level of national and international tribunals with steadfastness of purpose and brilliance of statesmanship. He is a giant even among the great and a monumental figure in the modern history of our people."

Referring to Mr. Ben-Gurion's address, Dr. Nussbaum said that on the basis of Mr. Ben-Gurion's views on the Zionist Movement, he was conferring on him honorary membership in the ZOA. Mr. Ben-Gurion's tacit acceptance was assumed by the applauding assemblage.

Silver in Response

Responding to the accolades of the evening, Dr. Silver recalled the beginning of his Zionist career when, at the age of eleven, at the suggestion of his father he organized the Dr. Herzl Zion Club, the first junior Hebrew-speaking society in the United States.

"Since those early formative years, and throughout my professional career of nearly half a century as a Rabbi, my life has been as one with the Zionist Movement," said Dr. Silver. "Never did the glory of the Zionist ideal fail to sustain me; never did its glow fade from my heart. And the Zionist ideal is still with me, for in its plenitude, it is still unfulfilled. Zionism, as the pledge of positive Jewish living in the spirit of our deathless prophetic tradition, can help us all, both in Israel and in the Diaspora, to work together for the next great age, the distant, the ultimate age, the Messianic Age, when justice and peace will be established on earth, when 'Each man shall live under his vine and under his fig tree with none to make him afraid.'"

A surprise tribute to Dr. Silver was the rendition of a liturgical number by Metropolitan opera star Richard Tucker, who with his wife was in the audience.

Rabbi Maxwell Sacks, of the Jewish Community Center, Brooklyn, N.Y., offered the invocation.

East Side Community To Honor Dr. Silver

Dr. Abba Hillel Silver, distinguished Zionist leader, will be honored by the East Side Community at a testimonial dinner sponsored by the Manhattan Division for Israel Bonds, on Sunday, November 25 at the Waldorf-Astoria Hotel. 1963

Dr. Abba Hillel Silver

Announcement of the tribute to Dr. Silver was made by Max W. Federbush, who said that, "we are saluting Dr. Silver on the 15th anniversary of the United Nations Resolution to establish a Jewish State in Palestine. Fifteen years ago, almost to the date of our tribute, Dr. Silver addressed the United Nations on behalf of the Jewish people and in favor of the creation of a Jewish State. Dr. Silver is a native East Sider, who organized one of the earliest Zionist clubs in the area and, ever since, has stood in the forefront of every major effort to advance the security, the culture and the economy of Israel."

Murray Knecht is Dinner Co-Chairman. Rabbi Berkowitz is Chairman of the Manhattan Division. Abraham Goodman is Chairman of the Sponsors Committee.

[Address at Dinner Tribute to Dr. Silver]

Unity the Vital Need On Long Road Ahead

by *David Ben-Gurion*

BEFORE GOING ON to my main subject this evening—the nature of the Zionism of our friend Dr. Abba Hillel Silver—I feel an inner need to congratulate the leaders of the ZOA on their wise decision to convene their 66th Convention in Israel. I am confident that the representatives of the Zionist Movement in the United States have something to say and teach to Jewry in Israel; and perhaps they also have something to learn from Israel, from the resurgence of a nation that is taking place here, from the capacity for creative pioneering that is manifested in this enterprise, from the unique character of this Jewry, to which there is no parallel anywhere in the Diaspora, a Jewry that is not nourished solely from one spiritual corner of its soul but all of whose economic and cultural life, all its work in field, factory and mine, in land, sea and air transport, all its Jewish and universal education, its literary, artistic and scientific activity, are stamped with the Jewish seal.

This is a Jewry with no dichotomy in its soul between two spheres, one external and the other internal: the public sphere, where it is a minority, and its own minority sphere, foreign to the majority. Its present is not rent and divided between a Jewish past and a non-Jewish future; it constitutes a single unity, a single sphere, one hundred per cent Jewish and one hundred per cent human. It is a sovereign Jewry, which has already become an international factor of no little significance, equal in rights to all the other nations. The bread these Jews eat, the houses they live in, the trees that give them shade, the roads on which they walk or travel, the ships in which they sail and the planes in which they fly, the police that controls their traffic and maintains their laws, and the army that protects their security—all are Jewish and the work of Jewish hands.

Here you will also learn of the grave difficulties and problems that give us cause for anxiety, and you will examine at close quarters the great and momentous tasks that confront us, tasks that may perhaps determine the destiny of the Jewish people the world over.

I believe with implicit faith that it is the destiny and the obligation of this Jewry, which you are now, as a body, meeting for the first time, to be a model nation and a light to the Gentiles—and this depends on the cooperation and unity of the Jews of the entire world, with the independent Jewish nation in its land as their center.

Zionist ideology before the establishment of the State of Israel, which reached America as well over sixty years ago, was mainly founded on conditions in Europe, both those that existed among the Jews and those that existed among the non-Jews, and there was a great difference between the Jews of Eastern and Southern Europe and those of the Western and Central parts of the continent. The Eastern and Central European Jews—first and foremost those of Tzarist Russia, who were the largest and most important section of European Jewry—spoke a language of their own, the Ashkenazi majority Yiddish and the Sephardi minority Ladino, and they regarded themselves as a separate people, distinct from all peoples among whom they lived. In contrast, the Western and Central European Jews regarded themselves, ever since the emancipation of the 19th century, as a part of the peoples among whom they lived; speaking the same language and thinking of themselves as Germans, Frenchmen or Italians of the Mosaic faith.

This difference also led to differences in their Zionism and their Jewishness. The Jews of Eastern Europe were rooted in Jewish tradition, and looked upon the concept of exile (*galut*) not as a novel Zionist idea, but as the feeling of generation of Jews who regarded themselves as foreign in the countries where they lived, even if they had been there for centuries, and always felt that their true Homeland was the land of their fathers, the Land of Israel. They came to Zionism through their Jewishness.

It was quite different with the Jews of Western Europe. They saw, or tried to see, the land where they lived as their own land, the people among whom they dwelt as their own people, its language and culture as their language and culture. It was only anti-Semitism, the unwillingness of the nations to regard the Jews (in spite of their formal emancipation) as bone of their bone and flesh of their flesh, and the attitude of suspicion, jealousy and hatred that they adopted towards the Jews, that made many of them Zionists, and through their Zionism they returned to Judaism. The Jews were prepared to assimilate with the peoples among whom they lived, but these peoples did not wish to absorb them and for lack of any alternative they became Jews.

THE TWO GREAT MEN who symbolized European Jewry in its two different forms, that of West European Jewry and that of East European Jewry, were Herzl and Weizmann. Herzl was an assimilated Jew who was made a Zionist by the anti-Semitic manifestations at the Dreyfus trial and through his Zionism returned to Judaism. Weizmann was a Russian Jew, born and bred in the Jewish tradition and heritage, who came to Zionism through the heritage and tradition and the Jewish education he received as a child in his father's home.

American Jewry, like America as a whole, is a comparatively new phenomenon in history. The very existence of America was unknown until the end of the 15th century, and at the beginning of the 20th, their number did not exceed a million—less than half of the Jewish population of Israel today. America itself assumed its place as a world power on the international scene only at the end of the First World War—or perhaps, to be more exact, only at the end of the Second.

American Jewry has never known discrimination, persecution and hostility, for ever since America became an independent state in the last quarter of the 18th century it has been a land of freedom and equality before the Law. The emergence and growth of the American nation is quite unlike that of the European peoples. It is entirely the result of mass migration—or, to use our own term, "the ingathering of exiles"—in recent centuries.

The President of the United States today is the grandson of an Irish Catholic immigrant, and the Jews of America are in this respect on the same footing as other Americans—apart from the Indians, who are only a small minority: they are immigrants, or sons and grandsons of immigrants.

In America there was never any legal discrimination against Jews, and the Jew in that country feels that he is an American by virtue of the same right as all other Americans—because he lives in America. Not all the immigrants of whom the American people is composed brought with them the English language as their mother-tongue, and the same applied to the Jews; as with other immigrants who did not come from English-speaking countries, only the second generation learned to speak English. If there are anti-Semitic manifestations in some circles in America, this is only one example of the friction between communities of different origins. What, then, was the true, specific source of Zionism in America? *It was solidarity with the fate of Jews in Europe.* Almost all American Jews are descended from European Jews, from either Eastern or Western Europe. Such was the Zionism of the first generation of immigrants in America, who still spoke Yiddish and to some extent kept up the ways of life and thought that they had brought with them. Such was Zionism among the second and third generations, who felt that they must help the European Jews who wanted a national home of their own in the Land of their Fathers. Such was the Zionism of that great Jew Supreme Court Justice Louis Brandeis, or Julian Mack, or Louis Lipsky, or Stephen Wise.

DIFFERENT from them all was the Zionism of my friend Abba Hillel Silver. Although he is every inch an American, like Brandeis and Mack, Lipsky and Wise, Silver drew his Zionism from his Jewish traditions, his deep knowledge of the sources of Judaism and Jewish history. Abba Hillel Silver's Zionism is a unique combination of the courage and the love of freedom, equality and justice of the fathers of the United States, who laid the foundations of its Constitution, and a profound identification with the annals of the Jewish people throughout the generations from the days of our Father Abraham until our own time, with the historic, eternal, divine right of our people to the land of its fathers and with the age-old yearnings of the Jewish people for national and universal redemption, which have their source in Israel's Prophets. Abba Hillel Silver's Zionism does not begin with the Basle Program, the Balfour Declaration or the United Nations' decision of November 29, 1947, but with the divine promise to our Father Abraham: "To thy seed I will give this Land."

It is this Zionism that has made Abba Hillel Silver the greatest and most courageous Zionist fighter in American Jewry. In his historic speech at the UN Assembly in May 1947, there was no plea for compassion on a suffering people that had undergone the Nazi holocaust, but a demand for justice for a people robbed of its land, to whom that land belonged as of right.

This was the motivating force in his political fight for a Jewish State. Not anti-Semitism, not distress, not aid for suffering Jews—the source of Abba Hillel Silver's Zionism was the consciousness and knowledge that the People of Israel and the Land of Israel have been interlinked without interruption throughout the generations. Apart from the pioneers of the last three generations, who built the land with their toil and shed their blood in its defence before and after the establishment of the State, there was not a single Zionist in the Diaspora who had such profound historic sense of a natural, hereditary, reciprocal bond between the People of Israel and the Land of Israel as Abba Hillel Silver.

And although I have not always been—and perhaps I am not even now—in agreement on all questions with this courageous Zionist fighter, I realize as he does that the State of Israel is the collective creation of the entire Jewish people, not only of the people now living, but of the Jewish people in all generations. And I assume that Abba Hillel Silver realizes as I do that this creation has not yet been completed, and that we still have a long road ahead, long and difficult, strewn with obstacles and danger, before we can complete our work.

There is one condition that must be fulfilled if we are to complete it: the unity of the Jewish people, the unity of Jewry in the Diaspora and Jewry in Israel, and this unity cannot be achieved unless those who are devoted to Zion and the Jewish people dedicate their energies in every country—and first and foremost in the United States of America—to the Jewish education of the younger generation and the intensification of their personal bonds with the Jewish people and the Jewish Land.

MY greeting to my friend Abba Hillel Silver is that from now onward he should show the same ardent faith and courage that he showed in his fight for the establishment of the State of Israel in his fruitful efforts to provide Hebrew education for the younger generation of Jews in the United States, to deepen the personal attachment of every Jew to Israel, and to strengthen the unity of the Jewish people the world over. For only by virtue of these three things shall we stand firm and survive both in Israel and in the Diaspora: through a feeling of a common Jewish destiny, drawing sustenance from the depths of the Jewish history and tradition of 4000 years; through a knowledge of the Hebrew language and the immortal books created by Israel's great men in that language; and through the personal attachment of every Jew to the Homeland of the Jewish people in the past and future.

And my greeting to the Convention of the ZOA that has assembled in Israel is that it should take its place loyally by the right hand of Dr. Abba Hillel Silver in the execution of the three great tasks of our generation.

C. PRESS NOV 22 1963

Church Leaders Here Mourn for Kennedy

Cleveland's top religious leaders reacted to President Kennedy's assassination with expressions of sorrow for the loss of a "devoted leader" and with blessings for his successor.

Rabbi Abba H. Silver of the Temple blamed the President's assassination squarely on the civil rights conflict.

"He was victim of all the the passions aroused over the past few years in civil rights," said the clergyman.

"He was the sacrifice to those great principles for which he stood and which he championed. He has left a great legacy to his people to carry on this fight.

"HE WAS ONE of the great presidents of our country. I deeply mourn his passing as do all Americans."

Reached at Trinity Cathedral, where a Presidential memorial service was set for 5:15 p. m. today, Bishop Nelson M. Burroughs of the Episcopal Diocese of Ohio said:

"The love and sympathy of all our people pour out to Mrs. Kennedy and her children and the Kennedy family. I am sure the whole country shares in this.

"IN JOHN KENNEDY, we have had a man whose complete devotion to his country was strikingly evident. We honor him for all he has done for us.

"The thought and prayers and support of all Americans will surround the new President in the task he assumes."

The Rev. John Bruere, pastor of Calvary Presbyterian Church, E. 79th St. and Euclid Ave., said,

"I think it shows one area of failure in our American life and American system. We have tolerated violence on television and in our paperbacks. We have permitted violence in areas of this nation against one race. And now I think we are beginning to pay the price of liberty without responsibility."